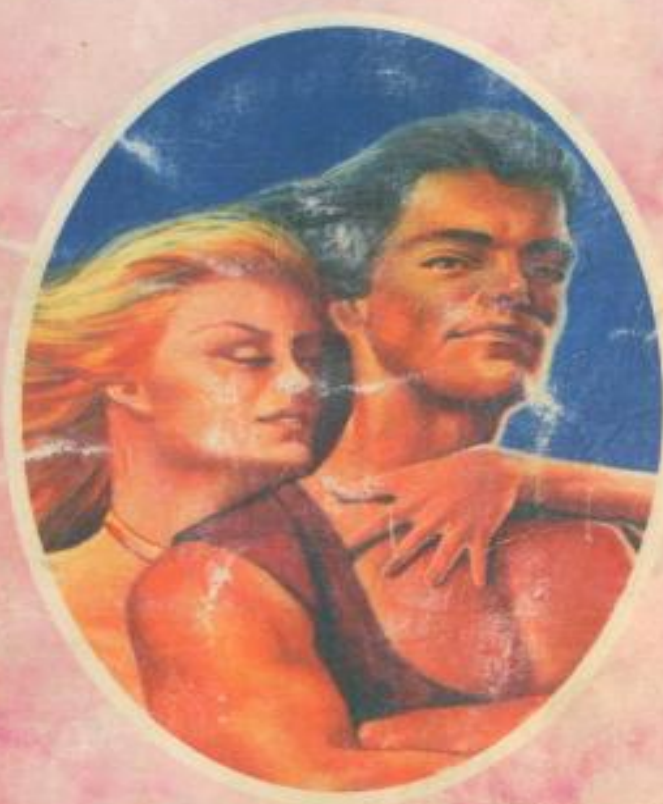

СТЕО САНХОЛМ

Ф КРАЛЯТ НА ЛИРАТИТЕ

СТЕФАН ХОЛМ

КРАЛЯТ НА ПИРАТИТЕ

Превод: Гергана Жостова, Пенка Стефанова

chitanka.info

Дантон Кристобал — страшният разбойник, наричан Кралят на пиратите, рискувайки живота си, спасява младата вдовица Катрин Лъоклерк и четиригодишната ѝ дъщеричка Мадлен. Красивият пират не предполага, че животът му коренно ще се промени. Страстната любов към Катрин и нежната обич на Мадлен помагат Краля на пиратите отново да изпита щастието. Но Дантон трябва да открие човека, който е причина за неговото изгнание, за да възвърне почтеното си име и титлата си.

ПЪРВА ГЛАВА

Септември 1719, Таматав, Мадагаскар

— П-п-пет хилядарки... пр-р-риятелю — каза англичанинът и развалените му зъби блеснаха.

С голямо усилие той повдигна дебелия, общит със злато червен килим и продължи:

— ... и е т-т-твой.

— Дяволски скъпо е.

Дантон Кристобал присви критично очи. Ръката му се плъзна по инкрустираната с рубини дръжка на късата сабя, която висеше ниско под кръста му.

Дрипавият продавач на килими внезапно изпусна стоката си на земята. Вдигна се облак прах. Той отстъпи назад и се блъсна в струпаните зад него предмети.

— Това е кралски килим, Дантон. Може да не си кралят на Испания... но си Кралят на пиратите.

— Доста страховит прякор, измислен от кралските служители от флотата, която снове из океана ми. Приличам ли ти на главорез, Хенри?

Дантон прибра дълъг кичур коса на раменете си. Веждите му се извиха мрачно.

Нарочно направи крачка назад и се скри на сянка. Слънце печеше безмилостно и той чувстваше лъчите му по цялото си тяло. Светлината се отразяваше в pistolетите, дръжката на ножа и токата на колана му.

— Н-н-не, Дантон — заекна Хенри.

Тънките му мустаци потрепериха.

— Приличаш на благородник, какъвто всъщност си — добави той. — Изтънчен, възпитан и грациозен. Толкова щедър и...

— Престани да мучиш, Хенри.

Лицето на Хенри побеля, докато преглъщаше останалите си хвалби.

Дантон коленичи и прокара ръка по разкошния килим. Пръстите му потънаха в меките пухени влакна. Вълна от омраза пробягна по цялото му тяло и разтърси всеки мускул. Вените на ръцете му изпъкнаха.

Той се взря в изящните мотиви. Погледът му се спря в средата на килима и емблемата на краля на Испания — Филип. Синьо, бежово, зелено се преплитаха, за да покажат богатото въоръжение на краля. Сребърни и златни нишки обграждаха рисунката. Всичко това изпълваше стоте квадратни фута площ на килима.

Прекалено разточителство!

Вулгарно скъпо!

Злобата почти го задушаваше. Представи си човека, който щеше да притежава килима, ако го бяха задигнали по време на морска схватка. Обхвана го неутолима жажда за отмъщение. Можеше да го направи по един-единствен начин — ще отнеме от испанския владетел това, което той му бе взел. Крал Филип никога нямаше да стъпи на този килим, никога килимът нямаше да украси хола му, спалните му, нито пък да лежи под трона му. Наградата ще принадлежи на Дантон Луиз Кристобал, бившия маркиз Дьо Севил, а сега Кралят на пиратите.

Треперещ от страх, Хенри остави стоката си на една висока маса наблизко.

— Ч-четири хилядарки, Дантон? Можеш да ми платиш, в каквото ти е най-изгодно... — припряно каза той и непохватно изпусна шепа тютюн, който се опитваше да извади от табакерата си. — ... Дукати, франкове, дублони^[1] или гвинеи^[2]. Можеш да ми платиш, с каквото разполагаш. За мен няма значение.

Дантон от време на време хвърляше поглед към приятелите си — Антонио и Едуардо. Бяха въоръжени до зъби, здрави и избухливи. Антонио носеше ковчеже на рамо. Яките кафеникави ръце на Едуардо бяха кръстосани на огряната му от слънцето гръд. Той беше мълчаливият телохранител на Дантон. Вълчийт поглед на Едуардо внимателно огледа тълпата на пазара.

Дантон все още стоеше на мястото си.

— Сто и двадесет франка — стойността на живота на моряка, когото сигурно си убил, за да вземеш това — каза той.

— Н-н-не бях аз, Дантон, не го убих аз. Тревор Тейт му видя сметката, преди да потопи испанския галеон. Теглихме чоп на кого ще

се падне килимът. Така че съвсем законно и честно ми принадлежи.

— Грещиш, Хенри. Той принадлежи на мен — твърдо отговори Кралят на пиратите.

Дантон кимна на Антонио, който повдигна капака на ковчежето и изброи точната сума. Тъжните очи на Хенри блеснаха при вида на няколко сребърни монети. Без да промълви и дума, той протегна шепата си и прие крайно ниската цена, която му определиха.

Дантон даде на хората си заповеди на испански да навият килима и да го последват.

Притиснат от ниските навеси на Зома, Дантон се затрудняваше да върви сред откритите сергии. Гласове изпълваха знойния следобеден въздух. Разговорите се водеха на някаква смесица от мадагаскарски и френски. Тази глъч бе като мехлем за ушите на Дантон.

И африканците, и индонезийците, които съставляваха населението на Мадагаскар, имаха странни обичаи, които Дантон смяташе за отвратителни. Други техни привички обаче му се струваха много разумни. Бяха нарекли пазара си Зома, което на мадагаскарски означаваше „петък“. Причината бе, че най-напрегнатият пазарен ден при тях беше петъкът.

Докато Дантон вървеше сред сергиите и внимателно оглеждаше стоката, слънчевите лъчи се промъкваха през цепнатините на платнището, което служеше за навес. Силната слънчева светлина караше плодовете да зреят и презряват на самите сергии. Това изпълваше въздуха със сладка миризма на загниващи ягоди, манго и други екзотични плодове.

Дантон спря и си избра зелена ябълка от една местна жена, облечена в дрехи с цветовете на дъгата и наметната отгоре с бяла „ламба“. Тъмното ѝ кафяво лице беше осеяно от хиляди дълбоки бръчки. Тя му се усмихна любезно. В устата си имаше само няколко зъба. Дантон направи знак на Антонио да ѝ плати — щедро...

Той захапа ябълката и продължи надолу, като се наслаждаваше на сочния плод. Черната му копринена риза привличаше слънчевите лъчи и го караше да се чувства, сякаш гърбът му гори. Вратът му беше оголен и на него висяха множество верижки и синджири.

Дантон искрено се възхищаваше на изобилието от стоки. Повечето маси бяха заети от мадагаскарските племена, но понякога

сред местните хора се срещаха неколцина пирати — търговци. Морски разбойници пъплека по бреговете на Мадагаскар и бяха превърнали острова в пазар на крадени стоки. Най-лошото идваше от кръвожадните корсари, които бяха направили Таматав свой дом и бяха вдигнали свои собствени магазинчета, където продаваха откънатите вещи.

Дантон внимателно огледа стоките. Пчелният восък и капещите медени пити привличаха насекомите. Лъжици от кости и магически талисмани привлякоха вниманието му, но той не бе впечатлен от обещанията им за късмет. Нямаше нужда от грънци с боя или стафиди, корени или кръв от дракон. Пазарът беше пълен и с различни подправки — джинджифил, пипер... Въобще имаше от пиле мляко.

Като не видя нищо друго, което да привлече вниманието му, Дантон се отдели от тълпата и се запъти към кея, където го чакаше неговият тримачтов кораб „Фурия“^[3]. Дояде ябълката си и хвърли огризката над една порутена къщурка. После спря, за да разгледа шестте военни кораба, едномачтовите платноходки и фрегатите, които се поклащаха в океана.

Холандски кораб навлезе в пристанището. Дантон го бе видял рано тази сутрин на около час от носа на остров Света Дева. Корабът „Де Гидс“ навлизаше в пристанището със слабо лъкатушене, сякаш се пълнеше бавно с вода.

„Де Гидс“ беше шумно приветстван от група пирати, които стояха на пристана. Те ловко хванаха въжетата и ги затеглиха към себе си. Дантон познаваше тези коравосърдечни мъже и помощта, която те оказваха на пристигания кораб, му се стори доста странна. Главите им, покрити с червени кърпи, бяха наведени в очакване. Широките им саби блестяха под знойното слънце. След като нагласиха мостика, те се втурнаха на борда и щурмуваха като армия от кръвожадни червени мравки.

Палубите бяха бързо опустошени, а екипажът — изненадващо обкръжен. Изплашени до смърт, холандците безпомощно наблюдаваха как пиратите насочиха към тях собствените им саби и пищови. Напразно се помъчиха да се отбраняват. Не бяха привикнали на толкова безмилостна битка. Кръвта им скоро покри дървената палуба.

Бандитите се вмъкнаха във вътрешността на кораба и излязоха с варели, пълни със стоки. Захвърлиха ги през борда. Някои паднаха във

водата и избълбукаха, преди да потънат. Други се сплескаха в дъските на кея. Капаците им се разбиха и облаци брашно и сол се понесоха във въздуха. Касите с надписи „Бира“, „Вино“ и „Ром“ бяха пренесени с повече внимание.

Дантон не изпита съчувствие към „Де Гидс“. Животът по моретата бе жесток. Онези, които не можеха да се справят с бурята, не оцеляваха. Тези, които бяха правили кораба, очевидно не бяха майстори. Катранът не запълваше плътно дупките. Капитанът сигурно и пет пари не даваше за екипажа си. Защо трябваше Дантон да се грижи за тях?

Той се обърна и тръгна към мястото, където беше неговата „Фурия“. Замисли се за завръщането си вкъщи — островите Коморос, които се намираха отвъд остров Йоана и Мехила. Може би по пътя щеше да срещне врага си Сади и щеше най-накрая да убие турчина.

Дълбока бръчка разсече челото на Дантон и той скръцна със зъби.

— Madre de Dios!^[4]

Дантон никога не можа да свикне със смъртните заклинания.

Смразяващ вик разцепи небето. Звучеше отчаяно и сякаш разкъсваше меките пухени облаци над Дантон. Той не успя да остане безучастен. Извъртя се и погледна нападнатия кораб. На задната платформа точно в този момент падна и последният холандец — капитанът.

— Jesu!^[5] — каза той меко.

Почувства гласа си толкова несигурен, че ядосано се провикна:

— Проклети да са мъжете, които умират като жени.

Чу се нов жален вик. Този път Дантон знаеше, че не идва от умирация капитан.

Една млада жена се появи на палубата. Буйната ѝ златисторуса коса се спускаше до кръста. Не беше сама. В ръцете си прикриваше малко момиченце. Какво търсеше в кораб, който съвсем не беше предназначен за пътници? Първо реши, че е любовницата на капитана, въпреки че детето го обърка съвсем.

Бягството ѝ беше препречено от пирата на мостика. Похотливата му физиономия не я накара да отстъпи и да се върне назад.

Не изглеждаше изплашена. Побягна надолу по стълбите, полуплъзгайки се, полутичайки с присвити колене. Тъкмо стигнала до

основите на мостика, разбойникът скочи срещу нея. Протегна ръце и я хвана здраво за рамото. После извади желязна тояга и удари дървения сандък, обкован с желязо, който беше наблизко. Сандъкът се разби и от него потекоха сребърни и златни монети.

— Господи! — изръмжа пиратът и очите му засвяткаха алчно.

Той рязко я пусна да си върви и се завтече да събира златото.

Жената се стрелна към кея. После се огледа, за да избере, според него, най-безопасната посока.

Дантон се закле да не се намесва. Беше загубил жена си и детето си, които много обичаше. Всеки ден го мъчеше чувството за вина.

Наложил си да се обърне. Направи се, че не е видял кафявата й ленена рокля, която изглеждаше разядена от дълъг престой в джунглата. Платът беше преправян няколко пъти и тук-там се виждаха нескопосани кръпки.

Той не беше спасител.

Прокълна и се запъти към кораба. Токчетата на високите му до бедрата ботуши се забиваха в пясъка. По дяволите, той живееше според мадагаскарската поговорка: „Бъди като хамелеон. С едно око гледай в миналото, а с другото в бъдещето.“

Жената щеше да му донесе само неприятности. Дори да ги проследеше, нямаше да успее да ги изведе от Таматав, без да го забележат мъжете, обсадили кораба „Де Гидс“.

Освен това не беше в настроение да се замесва в кървава схватка за жена само защото косите й отразяваха слънчевите лъчи като златен дублон.

Тогава чу плача на детето:

— Маман, искам при теб!

Дантон се обърна.

Мънички ръчички се бяха провесили на врата на майката. В дясната си ръка жената стискаше една кукла. Тя бързо целуна детето по бузата, преди да тръгне към пазара.

Письъкът на момиченцето проникна дълбоко в сърцето му. Причу му се глас от миналото: „*Рара*, искам при теб!“

Дантон присви очи и видя в спомените си едно тригодишно момченце. Посещаваше го в килията на затвора, където той беше хвърлен. Жена му Елена насила издърпа детето, когато пазачите им заповядаха да излязат.

— Рара, искам при теб! — беше проплакал синът му Естебан.

Дантон прогони спомените си. Наложил си да не чува писъка на сина си. Не искаше да се връща отново в ада на миналото.

Когато отвори очи, жената и детето си бяха отишли. Белите навеси на пазара ги бяха приели в прегръдката си.

Няма къде да се скрие човек, помислил си Катрин. Смазана, тя се спря, за да отдъхне. Още малко и щеше да припадне. Шарената сянка на брезентовите навеси не можеше да спре безмилостните слънчеви лъчи.

Мнозина любопитни се загледаха в разчорлената ѝ коса и раздърпаните ѝ дрехи. Смяташе да се скрие сред тълпата от търговци и купувачи. Сега осъзна, че е направила ужасна грешка.

Всички обръщаха глави, когато минаваше. Местните жители я гледаха с жадни очи. Разгулни бели мъже с лъщящи саби на кръста я зяпаха с нескрито желание и арогантност.

Дробовете я боляха от изтощение. Кръвта бясно препускаше във вените ѝ, сърцето бумтеше в ушите ѝ. Мускулите на ръцете ѝ пареха от напрежението да притиска детето към гърдите си. То вече се превръщаше в тежест, с която тя трудно можеше да се справи. Мадлен пищеше и се съпротивляваше срещу здравата прегръдка на майка си. Катрин притисна още по-силно дъщеря си към гърди и се опита да я укроти с мек глас:

— Стой мирно, скъпа!

Миризмите от пазара задушаваша Катрин. Зловонието от развалена риба, банани, домати, портокали и други плодове, които тя не можеше да назове, затрудняваше още повече дишането ѝ.

Катрин сляпо отстъпи назад. Подметката ѝ се закачи на нещо като пръчка.

Внезапното блеене на коза я накара да подскочи от уплаха. Животното стоеше непосредствено до глезена ѝ. Дяволските ѝ жълти очи я гледаха втренчено. Изненадата да види козата толкова близо до себе си я накара да подскочи. Със свободната си ръка тя се захвана за един стълб, който подпираше навеса, за да не падне заедно с Мадлен на земята.

Пръстите ѝ се докоснаха до метални жици. Когато погледна дланта си, Катрин я видя покрита с кичур човешка коса.

— Oh, mon Dieu!^[6] — прошепна тя и дръпна ръката си назад, сякаш се беше опарила.

— Не харесваш ли бижутото ми? — попита пиратът на английски зад масата и се засмя.

Беше дебел и мръсен. Имаше дълга къдрава черна брада, а на главата си носеше триъгълна шапка. Грубото лилаво палто висеше на раменете му на гънки, а реверите му бяха покрити с петна от вино.

Тя беше загубила ума ѝ дума от ужас, примесен с удивление.

— Един добър талисман, момиче! — попита той Катрин иронично.

После отвори дървена кутия, пълна с многоцветни морски мидички. На парче овехтяло кадифе лежаха около двайсетина малки и остри бели парченца, които приличаха на маймунски зъби. Той раздруса кутийката срещу нея и се усмихна накриво.

Тя потрепери. Трябваше да се махне оттук.

— Какво е това, татам? — попита Мадлен, заровила лице в яката на майка си.

— Нищо, от което да се боиш, mon chou!^[7] — отвърна жената.

Нежно покри с ръка очите на Мадлен, за да ѝ попречи да гледа:

— Просто някакви глупави зъби — добави, за да я успокои. Като се стараеше да запази самообладание, Катрин се отдалечи. Остави ужасния мъж зад себе си и се потопи в шума на тълпата. Писукаха пилета, гъски съскаха, крави мучаха. Смешни малки черни маймунки с подвити опашки ѝ се пулеха от клетките си.

Тя беше свела очи към земята и се промъкваше по тесните редове между сергиите. Очите ѝ се насълзиха от парите и мириса на чесън и кромид.

Плетените рогозки, нахвърляни по земята, затрудняваха движението ѝ. Налагаше се да повдига роклята си, за да премине над тях. С периферното си зрение долови блясъка на скъпоценни камъни и накити по щандовете: изумрудни, пръстени, перли, нанизани на огърлици, сапфири, копчета за палта и ръкавели, рубинени брошки, тюркоазни обеци и златни кръстове. Цели богатства стояха някак естествено сред другите стоки, сякаш не бяха нещо повече от сладките, които се предлагаха в съседство.

Вероятно всичко беше крадено. Отнето от същите хора, които плякосаха „Де Гидс“. Те бяха жестоки и безсърдечни. Молбите ѝ за милост увиснаха във въздуха. Никой не се трогна. Мъжете, които излагаха богатствата си на показ, вероятно също щяха да останат глухи при нейната молба за помощ. Мадлен и тя не бяха в безопасност, както и на кораба.

Къде да се скрие?

Една жена с пълна кошница козунаци ѝ препречи пътя. Катрин изправи рамене и мълчаливо застана пред мадагаскарката, която се отдръпна, без да продума.

Въздишка на облекчение се изтръгна от гърдите ѝ, когато напусна пазара. Веднъж стигнала до откритото пространство, огряно от ярките слънчеви лъчи, Катрин забърза на изток. Запъти се към редицата от правоъгълни къщи, долепени една до друга. Те бяха боядисани в розово, светлокафяво и бледосиньо.

Потънала в прегръдката на майка си, Мадлен започна да се усмихва. Катрин счете като знак на благословия това, че дъщеря ѝ беше престанала да плаче.

Младата жена спря, за да си поеме дълбоко въздух, и използва възможността да погледне назад, за да види дали някой не ги следи. Заслепяващите слънчеви лъчи почти я зашеметяваха. Светлината се отразяваше в рогозките, плодовете, бижутата... Не беше сигурна дали наистина вижда силуета на мъж. Стори ѝ се много висок и забързан. Нещо блестеше на хълбока му. Дали не беше сабя? А може би пистолет?

Стремително се спусна напред. Не желаше да губи и секунда.

Пулсът ѝ се ускори. Стигна до няколко червени тухлени стълби между пастелните постройки. Втурна се нагоре. Стремеше се да върви по средата, където от хилядите стъпки те се бяха протъркали. Състоянието на жилищата говореше за беднотията, в която живееха обитателите ѝ. Избелели пердета висяха по прозорците, на които липсваха стъкла.

Сграда с остър покрив се появи от лявата страна на Катрин. Тя заобиколи покрай стените и прилепи гръб към олющена гипсова мазилка.

— Какво правиш, татан? — попита Мадлен доста високо.

— Шшшт! — прошепна Катрин, но недостигът на въздух я накара да млъкне за момент. Сложи пръст на устните си, после бързо продължи: — Участваме в една игра. Трябва да бъдем много внимателни, много тихи. Нищо не ти е позволено да казваш. Tais toi!^[8]

Мадлен кимна. Сините ѝ очи бяха неузнаваемо сериозни.

Катрин притисна детето към себе си. Пулсът ѝ отмерваше секундите. Заслуша се за стъпки, докато главата не я заболя от напрежение.

В далечината отекна тътен от барабан. Винена мушичка досадно се въртеше около главата ѝ. Горещият въздух сякаш полепваше по лицето ѝ. По долните ѝ мигли се образуваха малки капчици. Роклята ѝ залепна плътно към тялото. Горната ѝ устна се покри със ситни капчици. Притвори очи и облиза устни. Усещаше солта по кожата си.

Точно когато изпита за миг облекчение, здрави пръсти я сграбчиха за устата. Очите ѝ се отвориха панически бързо. Не можеше да крещи. Силен крак я притисна. Прикована към стената, Катрин се опита поне да види нападателя си. Всичко, което успя да долови, бе намачкан черен ръкав. Потръпна при мисълта на отвратителното му лице. Представи си гнусната уста и въшлясалата коса на някой луд, готов да я убие, да я разкъса зверски... да я изнасили.

Мадлен пищеше.

Моля ви, не пред детето, мислеше си тя.

Катрин опитваше да се освободи, като същевременно притискаше здраво дъщеря си. Опита се злобно да ритне нападателя си в краката или слабините. Замахна във въздуха, но не улучи.

Мъжът изръмжа нещо на език, който Катрин не разбираше. Тя удряше и продължаваше да се дърпа. Накрая, съвсем отчаяна, ухапа нападателя си.

— Mierda!^[9] — изруга той, когато тя заби зъби в ръката му.

Катрин видя сребристите му очи. Абаносовите пръстени около ирисите му подсилваха сребърния цвят. Това ги правеше едновременно ужасяващи и красиви.

Мъжът съвсем не беше такъв, какъвто си го бе представяла. Челюстта му беше издадена напред. Брадата му бе едва набола. Кожата му беше гладка и потъмняла от вятъра и слънцето. Орловият му нос бе леко изкривен, което създаваше впечатлението, че някога е бил чупен.

Мъжът не изглеждаше мръсен. Тъмни като катран свободно падащи кичури ограждаха лицето му и се спускаха малко под раменете му.

— Mierda!

Чистите бели зъби блеснаха, когато той прокълна отново. Мъжът говореше дълбоко, почти гръмогласно. Дърдореше на този странен език, чийто произход тя не можеше да установи.

Той може би не беше толкова лош, колкото си мислеше тя. Това обаче не променяше факта, че я държеше притисната към стената.

Непримирима, Катрин помоли на френски:

— Пуснете ни! Пуснете ни! Не разбирам какво казвате.

— А това разбираш ли го, mon takі sauvage^[10]? — отвърна той на собствения ѝ език. — Merde! — повтори той. — И накарай това дете да млъкне, ако искаш да напуснете Мадагаскар живи.

Катрин зяпна от удивление. Той говореше френски! И то гладко!

— Успокой детето — повтори той и приближи застрашително главата си до нейната.

Усещаше мириса на океан. Дъхът му ухаеше на... ябълки. Сигурно и вкусът му бе сладък, предположи тя.

— Вече губя търпение. Maudit!^[11]

— Престани да проклинаш! — отвърна тя, надвиквайки плача на Мадлен.

— Тогава направи каквото ти казвам! — помоли я той.

Нежна нотка омекотяваше заповедта му.

Катрин успокои дъщеря си:

— Мадлен, тихо... всичко е наред.

Долната устна на момиченцето потрепна, когато престана да крещи. Опита се да прикрие сълзите си и мигна. Няколко капки се стекоха по бузите ѝ.

Защо се бе подчинила на молбата му Катрин не можеше да осъзнае. Може би защото не изглеждаше толкова жесток, колкото бе очаквала. Имаше нещо благородно в него.

Въпреки златния кръст, който висеше на ухото му, и буйната коса, той би могъл да украси с присъствието си най-изисканите аристократични салони.

Красивите му очи я изгледаха изпитателно.

— Престани да ме удряш, няма да ти сторя нищо лошо — каза той.

Тя кимна, защото бе неспособна да направи друго. Беше загубила способността си да говори. Той бавно отпусна коляното си. Това я накара да потрепери. Той спусна крака си надолу по нейния по изключително чувствен начин. Катрин усети как бузите ѝ започнаха да горят, а лицето и се изчерви.

Вече не беше способна да удържа тежестта на дъщеря си. Ръцете ѝ отмаляха и тя пусна Мадлен на земята. Въпреки че бе обещал да не я наранява, тя здраво хвана дъщеря си за ръка, в случай че той променеше решението си. После попита с неочаквано спокойствие:

— Кой сте вие?

Той се отдръпна назад. Това ѝ даде възможност да го огледа. Мъжествената му фигура изглеждаше доста мрачна. Беше висок и горд. Тялото му бе силно и мускулесто. Беше пълна противоположност на мъжа ѝ — Жорж Клод.

Сиво-бежавите му бричове неприлично подчертаваха тесния му ханш и слабите крака. Тропическият бриз отвя ризата му и погали гърдите и раменете му. Стоеше леко разкراчен, с ръце на хълбоците.

— Казвам се Дантон Луиз Кристобал! — отвърна спокойно той.

Катрин зададе въпроса почти подсъзнателно:

— Защо ни проследихте?

Усмивката му не беше весела.

— Не ме предизвиквай да преосмислям действието си, като ме караш да ти отговарям.

— Как ни намерихте?

— Забелязах ви на пазара. Останалото беше лесно, защото познавам улиците на Таматав.

Самоувереността му ѝ се стори смущаваща. Когато се опита да проговори, гласът ѝ трепереше:

— Какво ще направите сега?

— Прекалено много въпроси задаваш — намръщено каза Дантон. После повдигна едната си вежда нагоре, сякаш отговорът не му харесваше. — Ще ви изведа от Мадагаскар — добави.

— Ще ни изведете от Мадагаскар? — повтори едва доловимо тя.

Лицето на Дантон помрачня.

— Да не би да искаш да останеш при зверовете, които нападнаха кораба ви?

— Не!

— Тогава идвате с мен — на моя кораб!

— И къде ще ни отведете? — попита и страшни мисли започнаха да се въртят в съзнанието ѝ.

— Там, където е единственият избор за теб, *mon parti sauvage*.

Катрин се смути от повторното му обръщение, което я оприличаваше с дива маймуна. Каквото и да значеше това, тя не желаше да бъде маймуна за него или за когото и да било друго.

В този момент Мадлен се присегна и докосна дръжката на ножа му.

— Да не би да убивате големи момичета, господин пират, и да ги ядете след това?

Дантон изглеждаше по-скоро смутен от въпроса ѝ, отколкото изненадан. Привидно спокоен, той отстъпи назад. Не искаше да го докосват.

— Не, не го правя — отвърна, после се обърна към Катрин и сопнато попита: — Откъде ѝ идва наум да пита такива неща?

— Хората на „Де Гидс“ ѝ казаха.

— Капитан Декер... — поясни Мадлен, като изтри носа в ръкава на роклята си — ... каза, че всички пирати били кан'бали.

— Какво? — попита изненадано Дантон.

— Канибали — поясни Катрин, като се надяваше да омекоти обидата на дъщеря си.

— Боже! Никога не съм твърдял, че съм пират — каза той.

— Но сте такъв, нали?

Дантон не отговори. Направи се на възмутен и нервно ритна стената на къщата, до която бяха застанали.

— Едуардо! Антонио! Елате тук! — извика той. Появиха се двама мъже. Катрин започваше все повече да се страхува. Телата им бяха мазни и кафеникави. Бяха най-страховитите варвари, които някога бе виждала. На раменете си носеха голям, навит на руло килим, но лицата им не издаваха никакви физически усилия.

Дантон им каза нещо и те сложиха килима на земята и го развиха на половина. После се извърна към Катрин и каза:

— Ти и детето легнете вътре.

Опасенията ѝ се усилиха, когато разбра как смятат да ги изведат от града.

— Не! Няма да легнем. Ще се задушим!

Една крачка и той застана лице в лице с нея. Очите му показваха, че трябва да бързат. Стомахът ѝ се сви от напрежение.

— Не можеш да останеш тук. Ако те намерят, ще те изнасят — каза той. — И после ще те отведат в лагуната Тананарив и ще те продадат като робиня. Ще мечтаеш да си мъртва.

Тя наведе глава. Не желаше да слуша повече.

Той прихвана брадичката ѝ със силните си пръсти и повдигна главата ѝ. Катрин не очакваше докосването му и потрепери. Той искаше да привлече вниманието ѝ, но се поколеба за миг, после каза тихо:

— И какво ще стане тогава с дъщеря ти? Тя е красива. Малка е, но...

— Спри!

Почувства, че ѝ прималаява.

— Дори не смей да си помислиш подобно нещо — добави тя.

— Тогава не им позволявайте да ви хванат — просъска той през зъби.

Катрин изпита отчаяние.

— Как да разбере, че няма да... няма да ми причините същото?

— Не можеш — отсече той хладно. — А сега лягайте! Няма да се задушите. Стойте близо до края на килима. Притисни детето плътно до себе си. Нека нейното лице бъде близо до твоето. Няма да навиваме плътно килима.

— Мамо, не искам.

Очите на Мадлен си напълниха отново със сълзи.

Катрин се колебаеше. Никога в живота си не бе се чувствала толкова безпомощна. Дантон Кристобал беше решил да я изплаши и го стори с лекота. Тя не мислеше... не искаше да повярва... че той ще ги нарани. Но дали наистина можеше да му се довери? Съмняваше се, че е най-примерният и разумен мъж, но отчаяно се нуждаеше от сигурността, която той ѝ предлагаше!

Решението трябваше да вземе самата тя. Нали толкова ѝ се искаше да е така, особено след смъртта на Жорж Клод? Преди винаги той решаваше и това не ѝ даваше възможност да го предизвиква. Сега

вече сама можеше да управлява живота си. Можеше да прави с него каквото си пожелае.

Засега това изобщо не ѝ беше помогнало. Трябваше да изчака английски търговски кораб, както индийският ѝ водач я беше посъветвал, преди да напуснат Индия. Нейното нетърпение я беше въвлякло в поредица от неприятности.

Мадлен! Всичко, което имаше някакво значение за нея, беше Мадлен.

Катрин знаеше, че няма друг избор, освен да приеме помощта на Дантон.

— Ела, скъпо дете.

Тя добре прикри следващата стъпка, която смяташе да предприеме:

— Сега ще поиграем на друга игра.

Опита се да се усмихне и тръгна с детето към килима.

— Помниш ли, когато с баща ти те носехме в едно чердже за пикник? Ти лежеше по средата, ние държахме двата края и те люлеехме.

— Да, мамо. Помня.

— Спомняш ли си, че много се радваше?

Мадлен кимна, а Катрин легна и протегна ръце:

— Ела сега. Донеси и Нанет.

Мадлен огледа куклата си и разрошените ѝ коси.

— Ще си представяме, че ни люлеят два големи... — Катрин погледна към Едуардо и Антонио — ... слона. Ще ни хванат с хоботите си и много ще е весело. Ела при мама, Мадлен. Ела!

Детето пропълзя и се гушна в майка си. Притисна бузата си до тази на Катрин и затвори очи.

Дантон приближи и приклепна на едно коляно. Попита спокойно на френски:

— Как се казваш?

— Катрин Лъоклерк — отвърна Катрин резервирано. — А това е Мадлен.

— Ако мируваш, Катрин Лъоклерк, нищо лошо няма да ти се случи.

После светът сякаш се завъртя около тях и двете с Мадлен потънаха в мрачен тунел.

-
- [1] Стара испанска монета. — Б.пр. ↑
  - [2] Стара английска парична единица. — Б.пр. ↑
  - [3] „Fugia“ — мощ, сила. — Б.пр. ↑
  - [4] Дева Марийо! — Б.пр. ↑
  - [5] Исусе! — Б.пр. ↑
  - [6] О, Боже! — Б.пр. ↑
  - [7] Нежно обръщение към деца на френски. — Б.пр. ↑
  - [8] Замълчи! — Б.пр. ↑
  - [9] Мамка ти — Б.пр. ↑
  - [10] Моя дива маймунке! — Б.пр. ↑
  - [11] Проклятие — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Кой сте вие, Дантон Луиз Крестобал?

Катрин взе кристалния фенер, поставен на рафта в доста голямата каюта.

— Това не е каютата на обикновен капитан, *monsieur* — отбелязатя.

Погледът ѝ бързо обходи вътрешността на каютата: люковете, дългия диван, чиято облегалка имаше формата на лира, и тапицираните в червен сатен столове. Накрая го погледна в очакване на отговор.

— И как изглеждат каютите на „обикновените капитани“?

Дантон стоеше на прага на вратата. Широките му рамене изпълваха тясната рамка. Той кръстоса крака и се облегна на касата.

Катрин притисна Мадлен към себе си. Дъщеря ѝ обаче нямаше нужда от утеха. Беше втренчила очи, с отворена от учудване уста, в разточителната мебелировка. Катрин реши да позволи на дъщеря си да разгледа, прекалено добре знаеше, че Мадлен никога не е виждала подобно обзавеждане.

Малката ѝ дъщеричка се държа смело по време на страшното им пътешествие. Антонио и Едуардо бяха учудващо внимателни, докато ги пренасяха на кораба. Катрин бе успяла да разбере, че се отдалечават от пазара. Далечните крясъци на пазарящите се купувачи, солената миризма на океана, после скърцането на мостика, шумоленето на платната и накрая заповедите на Дантон ѝ бяха подсказали как се развиват нещата.

Свалиха ги надолу по няколко стълби в една огромна стая. Гледката беше изненадващо елегантна. Стаята беше достатъчно просторна, за да може да се разстеле килимът.

— Влизала съм само в една капитанска каюта, господин Крестобал — бавно обясни Катрин. После попита: — Или трябва да ви наричам капитане?

— Крестобал е добре.

— Ясно, господин Кристобал.

Използва фамилното му име, въпреки че той не беше капитан в истинския смисъл на думата.

— Другата каюта беше семпла в сравнение с тази.

— Тогава — каза Дантон, като се отдалечи от вратата — не сте плавали достатъчно по моретата, за да видите по-хубавата им страна.

— Кой живее тук, мамо?

Очите на Мадлен заискриха, когато се изправи на крака.

— Да не би някои цар и царица? — възхити се тя.

После скочи към леглото. То беше далеч по-голямо от онова, което Катрин и Мадлен бяха ползвали на „Де Гидс“.

Катрин започна бавно да се изправя. Дантон се приближи и ѝ подаде ръка да стане. За първи път тогава тя забеляза малките белези по дланта и обратната страна на китката му. Настъпи мъчителна тишина, докато Катрин изучаваше следите от рани, като се чудеше при какви обстоятелства са били причинени. Тъмният му тен подчертаваше още по-забележимо белотата на белезите.

Дантон свали ръката си и отстъпи назад, без да поглежда зад себе си. Катрин се обвини, че го бе обидила със закъснението да отвърне на жеста му. Нямахше намерение да го изучава. Дори не беше ужасена от белезите му. Странно, искаше ѝ се да му каже нещо успокоително.

Катрин стана. Обърна се и видя Дантон, наведен над някакво бюро. В стената зад него имаше кръгъл прозорец. Очарователният залез проникваше и създаваше впечатлението за ореол над главата му. В косите му сякаш се промъкваха сребристи нишки. Тя отново бе поразена от мъжествената красота на този мъж.

Дантон сякаш я бе забравил. Беше съсредоточил цялото си внимание върху географската карта на бюрото си. Взе един остър инструмент и описа с него идеална дъга. Кристин имаше чувството, че той не се нуждае от план на маршрута си. Считаше го за мъж, който търси съвършенството — педантично точен и добросъвестен. Такъв като него би трябвало предварително да е начертал пътя си и да не е оставил нищо на случайността.

— Мамо — извика Мадлен и прекъсна мислите ѝ. — Ела да видиш колко е мек дюшекът. Дори одеялата миришат на хубаво.

Когато се обърна да види дъщеря си, Катрин се изчерви от неудобство. Мадлен беше се проснала на леглото на Дантон. То бе

покрито с красива дамска с шарки на рибена кост.

— Мадлен — извика тя и се спусна към дъщеря си. — Веднага ставай от леглото на господин Кристобал!

Мадлен подскочи от мекия дюшек и се приземи на един крак. Смееше се от сърце. После отново се хвърли към леглото — този път, за да потупа пухената възглавница.

— Мадлен! — смъмри я Катрин.

На нея самата леглото ѝ се струваше наопаки. Краката на този, който го използваше, очевидно стояха там, където логично би трябвало да е разположена главата.

Любопитството ѝ я гризеше отвътре. Търсеше причината, поради която Дантон бе обзавел стаята си по този начин.

Катрин спокойно повдигна очи.

Дантон бе вперил съсредоточения си поглед точно в нея. Тя потрепери, когато очите им се срещнаха. Беше уязвима и слаба. Практически цялата ѝ смелост бе останала в Мадагаскар. Очите му казваха всичко — тя не бе желана тук, въпросите ѝ нямаше да бъдат чути.

Катрин отклони очи от неговите.

— Вие крал ли сте, господин пират? — попита момиченцето.

Мадлен скочи от леглото и любвеобилно прегърна Нанет, притисна куклата към бузата си и започна да си смуче пръста.

Катрин се зарече, че няма да позволи на Дантон да я смути с погледа си, докато чака отговора му на въпроса на Мадлен.

— С торба жълтици всеки може да купи корона — отвърна той.

Устата му се изви в усмивка. Слабата тръпка от смеха омекоти острите черти на лицето му. Катрин гледаше смело към него, докато той размишляваше.

Само след миг Дантон се отърси от спомените си и сериозното изражение се върна на лицето му.

— Може да спите тук, докато трае пътуването — предложи той.

Нави картата и пъкна рулото под мишницата си. Тръгна към вратата, но после изведнъж спря.

— Ще накарам да ви донесат храна. Има вода в глинената кана.

Катрин се наведе и повдигна Мадлен:

— Благодаря ви. Много мило, но аз наистина трябва да знам къде...

— Думата ми е закон на този кораб — каза той, като прекъсна въпроса ѝ. — Запомнете добре това и ще се разбираме прекрасно, докато не реша какво да правя с вас.

Хапливата забележка накара Катрин да онемее, докато гледаше как Дантон напуска каютата.

— Той е лош пират, мамо — каза Мадлен, като фъфлеше с пръст в устата си.

Погледът на Катрин остана прикован към залостената врата. Въздухът беше нажежен.

— Не мисля, че има добри пирати, скъпа — отвърна майка ѝ замислено.

— Той не ми отговори дали е крал.

Катрин погледна Мадлен в кристално сините ѝ очи.

— Не! Не ти отговори.

Не можа да се сдържи да не целуне връхчето на носа на дъщеря си.

Малко по-късно Катрин вече лежеше под чаршафите, прегърнала Мадлен. Дъщеря ѝ беше права — одеялата миришеха прелестно. Беше някаква смесица от ванилия и вятър — чисто и сладко.

— Мислиш ли, че в момента татко ни се усмихва, мамо? — Тихият шепот на Мадлен звучеше тайнствено.

През високите правоъгълни прозорци погледът на Катрин срещна изгряващите звезди. Беше изумена от въображението и остроумието на дъщеря си. Мадлен беше едва на четири години.

— Да, мисля, че баща ти наистина е там горе. — Притисна единствената си дъщеря още по-силно и добави: — Ето точно там. — Катрин протегна ръка в тъмнината и посочи голяма искряща звезда на небето: — Ето точно на тази е баща ти. Виждаш ли как блести? Днес той щеше много да се гордее с теб, Мадлен.

— И с теб също. — Мадлен замълча за миг, после попита: — Има ли кобри в Париж, мамо?

— Не — отвърна Катрин меко.

Не ѝ харесваше, че дъщеря ѝ се интересува от кобри. Мадлен бе приела смъртта на баща си изненадващо добре. Бе плакала и питала за него няколко дни след погребението му, но след като индийските залези преминаха, взе да се успокоява. Бе започнала да приема, но не и да разбира, че баща ѝ никога повече няма да се върне.

— Много ми харесва това легло, мамо. Оттук може да наблюдаваме океана.

— На мен също много ми харесва — въздъхна Катрин. — Не ти ли се спи вече?

Мадлен поклати глава, извади пръста от устата си. Многозначително вдигна вежди и се обърна към майка си:

— Трябва да попитаме господин пирата какъв беше този плод?

Катрин се усмихна и погали копринената коса на дъщеря си. Бяха им донесли няколко пълни купи ориз с най-различни подправки, студена вода и някакъв особен вид плод — вероятно сорт портокали. Плодът беше месест, сочен и невероятно вкусен.

— Искаш ли да отидеш до онова място, Мадлен? — попита майка ѝ.

— Да, мамо.

След като огледаха всички ъгълчета, намериха гърнето. Бе поставено в малка розова кутия. Катрин повдигна учудващо красивия капак.

Мадлен започна да пляска с ръце.

— Той е крал, мамо! Гърнето му стои на трон! — възкликна изненадано момиченцето.

Катрин не се сдържа и се засмя на забележката на дъщеря си.

— Хайде побързай! Време е вече да поспиш малко — каза накрая майка ѝ.

Двете отново бяха в леглото и наблюдаваха звездите. Тихичко си поговориха за произшествията през деня, казаха си молитвата, помолиха се и за капитан Декер и останалите от „Де Гидс“. Постепенно очичките на Мадлен се затвориха и тя заспа дълбоко.

Катрин се стремеше да не мърда. Искаше да е сигурна, че дъщеря ѝ е заспала наистина дълбоко, преди да стане.

Мислите ѝ се отнесоха в миналото. Колкото ѝ се искаше да остави Индия и приключенията зад себе си, толкова повече щеше да ѝ липсва Хади. Той беше водачът на Жорж Клод. Беше и приятел на Мадлен. Толкова пъти си бе затварял очите пред незаконните сделки на мъжа ѝ. Бузите на Катрин пламваха от срам всеки път, когато си спомнеше за инцидентите.

През последната зима тя бе разочарована от съпруга си. Четирите години в Индия и преди това двете в Африка, в горите на

Слоновата кост, бяха изцедили силите ѝ, които ѝ бяха нужни, за да удържи на съпружеската си клетва. Живееха като непознати. В сезона на мусоните Жорж Клод я бе напуснал и те бяха съпрузи вече само за пред хората. Той не се бе борил за любовта ѝ. Беше я изоставил — емоционално и физически.

В името на Мадлен Катрин бе се преструвала на щастлива. Всичко това беше допреди седем седмици. Оттогава не ѝ се налагаше да се преструва. Жорж Клод Лъоклерк бе умрял от смъртоносно ухапване на кобра.

Сега, едва двадесет и четири годишна, нямаше нужда от мъж, който да я направлява. Самообладанието и контролът бяха оръжия, които щеше да използва в своя полза, а не да позволи някому да я ръководи чрез тях. Въпреки тези горчиви години, имаше и нещо хубаво в живота ѝ. Това беше Мадлен. Именно заради Мадлен тя не смяташе да променя хода на живота си. Щеше да живее така, както бе живяла досега.

След четвърт час Мадлен вече дишаше дълбоко. Катрин внимателно измъкна ръката си изпод вратлето на дъщеря си. Тихо спусна крака, нахлузи обувките си и пристъпи предпазливо към вратата. За миг се поколеба, но после решително завъртя топката и излезе в коридора.

Трудно се приспособи към мрака. Един-единствен фенер осветяваше коридора. Светлината се усилваше и отслабваше с полюшването на кораба. Катрин опипваше пътя си, пръстите на краката ѝ докосваха стълбите и ръцете ѝ се плъзгаха по перилата.

Палубата беше покрита с прилежно пригладен пясък, а над него нощта сякаш бе изсипала морскосин пух. За разлика от „Де Гидс“, корабът на Дантон беше безупречен. Палубата беше разчистена за бързо поставяне на оръдия в случай на нужда. Въжетата бяха навити в един ъгъл и леснодостъпни. Нямаше кегове или резервоари с вода, които да пречат на бързите действия на екипажа.

Въпреки късния час, имаше мъже на стража, мъже, които наблюдаваха за приближаващи кораби, мъже, грижещи се за чистотата на палубата.

Те я видяха, но никой не я доближи. На нея почти ѝ се искаше да бяха го направили, за да може да ги попита къде би могла да открие господин Кристобал. Сега се налагаше да го търси сама.

— Добър вечер, жено.

Мъжкият глас идваше иззад Катрин. Думите бяха на гладък френски, но акцентът издаваше чуждия произход на говорещия.

Катрин се обърна. Висок мъж с кафеникав тен стоеше на по-малко от три крачки от нея. Късите му панталони откриваха красивите му бедра, а бялата туника без ръкави очертаваше мускулестите му гърди.

— Вие сте смелата жена, за която капитанът ни спомена, нали?

Плетена шапка засенчваше лицето му.

— Аз съм Рейниаро, старши кормчията на „Фурия“ — продължи той.

Вдигна периферията на шапката назад и откри кестенявите си къдрици. Катрин изучи чертите му. Бяха типични за мадагаскарците. Лунната светлина разкри странен предмет на върха на шапката му. Това беше глава на алигатор, чиито очи бяха истински диаманти.

— К-катрин Лъоклерк.

Гласът ѝ трепереше от изумление. Никога в живота си не бе виждала подобен мъж. В Индия местното население имаше също тъмни, красиви и мили лица, но гладът и бедността ги караха да изглеждат слаби и хилави. Рейниаро беше нещо съвсем различно. Крайниците му бяха мускулести, здрави и красиви.

— Не се страхувай от мен, жено. От мен не би трябвало никой да се бои. Капитанът е Кралят на пиратите. Властта му е подобна на тази на Господ. Аз съм само един мпамандро — астроном. Вглеждам се в небесните тела, за да разбера какво ми казват за живота и приемам това, което ми подсказат.

— Но ти говориш добре френски. — Това бе всичко, което можа да каже. Мислите ѝ бяха заети от Дантон Кристобал и властното му положение сред пиратите.

Той отметна глава назад и прихна да се смее. Зъбите му искряха на фона на кафявата му кожа.

— Аз говоря френски, испански, мадагаскарски, малко арабски и малко турски. Нищо полезно да не знам, поне знам да напсувам всеки и да оплюя смокините му, ако ми се наложи.

— Смокините?

— Те са много гнусни плодове, жено.

Той направи гримаса, после продължи:

— Пълни са с малки семенца.

Тя го изгледа внимателно.

— Къде е твоето дете?

Рейниаро бръкна в огромния джоб на ризата си. Извади пура и я поднесе към устните си. Запали я.

— Спи — отвърна Катрин.

— Добре е за нея да си почива — каза той, докато издишваше дима. Остра миризма изпълни въздуха над океана. — Обикновено пътешествията на капитан Кристобал са доста дълги.

— Далеч ли отиваме?

Мисълта, че се отдалечават от редовните пътнически маршрути я разтревожи.

— Ще излезем от кръга на островите Коморос, на север от Мадагаскар. — Рейниаро пъкна пръсти в колана си. — Капитанът никога не върви по права линия.

— Къде е господин Кристобал?

— Там горе.

Рейниаро посочи към главната мачта на кораба.

Тя погледна назад. Под главното платно Дантон се полюшваше под ритъма на вълните и нямаше представа, че тя и Рейниаро стояха под него. Беше съблякъл черната си риза и бе събул високите ботуши. Почти голо, тялото му отразяваше лунните лъчи. Всеки мускул бе очертан, всяка гънка подсилена. Когато го видя, мислено репетираната реч, която смяташе да му държи, моментално бе забравена.

Силните крака на Дантон му осигуряваха достатъчно стабилност. Това оставяше ръцете му свободни. Полюшваше се бавно като паяк в мрежа, докато съсредоточено гледаше през далекогледа.

Катрин чувстваше мъжествената сила, която го правеше толкова самоуверен. Докато самочувствието на Жорж Клод идваше от богатите му знания по история на изкуството, то на Дантон идваше от физиката му. Сякаш изваяно, тялото му неволно всяваше уважение. Той беше уверен, че може да унищожи противниците си само с един удар.

Катрин никога не бе виждала толкова много мускулести мъже, преди да се срещне с Дантон и екипажа му.

Само един поглед към капитан Кристобал би подсказал, че е глупаво да го ядосваш.

Да приеме съдбата си би било все едно да се предаде. Но тя явно вече се бе примирила с живота си.

Катрин насочи вниманието си отново към Рейниаро.

— Има ли опасност от пи... — Тя прекъсна изречението си. Не знаеше как ще реагира събеседникът ѝ на обръщението, като се има предвид, че целият екипаж на „Фурия“ е пиратски. — Има ли опасност да ни преследват диваците от Таматав?

— Няма такава вероятност. Антонио и Едуардо ви скриха добре, жено.

Рейниаро дръпна отново от банановата си пура и остави пушека да се извие от ноздрите му.

— Капитанът търси да убие един човек — добави невъзмутимо той.

Сърцето на Катрин започна да прескача.

— Капитанът обикновено не прибягва направо към крайни мерки — насекоми в раните, зашиване на устните с игла за платна, влачене под кила на кораба.

Усмивката му не ѝ позволи да разбере дали говори сериозно.

— Но турчина — турчина, когото следи от няколко години, него съм сигурен, че ще убие — злорадо добави той.

На Катрин ѝ се зави свят. Стомахът ѝ се вълнуваше заедно с океана.

— Ти беше силна, жено. — Рейниаро я подхвана за лакътя. — Не губи кураж сега. Капитанът няма да ви причини зло — на теб и на момичето.

— Трябва да тръгвам.

Вълните сякаш се разбиваха в главата ѝ. Вече не ѝ се искаше да разговаря с Дантон Кристобал.

— Отивам при Мадлен, в случай че се събуди — каза тихо тя.

— Ей ти, на горната палуба! — Викът на Дантон я спря. Косата ѝ настръхна. — Катрин Лъоклерк, не съм ви дал разрешение да се качвате горе.

Усети, че трепери — точно както първия път, когато я бе докоснал. Но сега не беше в желязната му прегръдка. Беше някак полесно да съсредоточи мислите си, когато имаше разстояние помежду им. Прогони ужасния разказ на Рейниаро от съзнанието си. Почуди се дали не бяха го изпратили да я изплаши и да я накара да се подчини.

Успокои дишането си и гордо се изправи срещу Дантон.

Започна да се защитава:

— Но не ми и казахте да си стоя долу, господине.

Рейниаро се усмихна:

— Виждам, че ще се справите и без мен, жено. До утре.

Погледът на Катрин остана прикован в Дантон. Чувстваше, че той вече губи търпение. Дори не усети кога си отиде старши кормчията.

Катрин преплете пръсти и се залюля на пети. Повдигна още малко брадичката си, но не каза нищо.

Дантон също остана безмълвен, или ако бе казал нещо, то сигурно звукът се бе загубил сред шума от платната.

Стисна пръсти, докато ноктите ѝ не се забиха в дланите. Можеше да се закълне, че той я гледа със студен, нахален поглед. Чувстваше атаката му с всяка своя пора, с всеки нерв, докато сърцето ѝ заби толкова силно, че не можеше да издържа повече на напрежението.

Реши да започне внимателно и отдалеч. Попита го доста високо, за да може да я чуе:

— Какво правите там горе?

Въпросът ѝ го накара да наклони главата си напред и да каже с безразличие:

— Има призраци в моите морета.

Тя погледна към безкрайната морска шир:

— Не виждам такива.

— Не гледате през далекогледа ми.

Бризът отвя косата му и един кичур падна над веждите му.

— Елате горе и ще ви покажа как изглеждат моите демони — добави той.

— Подигравате ми се, господин Кристобал. — Същият този бриз отвя полата ѝ и я прилепи към бедрата ѝ. — Вие много добре знаете, че не мога да изкача всички тези въжета — троснато каза тя.

— Не. Предполагам, че не можете.

Отново поднесе далекогледа към очите си. Загледа се към океана и ѝ обърна гръб за втори път тази вечер.

Катрин не обичаше да я отблъскват:

— Къде точно отиваме?

— Какво правехте на „Де Гидс“? — отвърна той на въпроса ѝ, без да отделя погледа си от хоризонта.

Неочакваният въпрос я стъписа. Достатъчно неприятно ѝ беше да признае собствената си привързаност. Да признае неразумното си действие пред Дантон щеше да е доста унизително.

— Не мисля, че причината, която бих ви изложила, има някакво отношение към сегашното положение.

— Искам да знам какъв тип жена сте — попита я направо.

Катрин наблюдаваше движението на устните му. Не беше сигурна, че го е чула правилно. Скърцането на платната заглушаваше всичко наоколо.

— Какъв тип ли? — повтори учудено тя.

Дантон обърна далекогледа си на запад.

— Негова любовница ли бяхте?

— Негова любовница?!

Катрин започваше да губи самообладание.

— На капитана, който казал, че съм канибал — поясни той. Отпусна далекогледа си до бедрото и я погледна в очакване на отговора ѝ.

— Любовница на капитан Декер.

Думите ѝ не изразяваха никакви чувства. Те бяха израз на крайно възмущение и шок. Бързо продължи:

— Мисля, че грешите, господин Кристобал. Вдовица съм от два месеца.

— Можете да станете нечия любовница и след ден, след час, дори след минута. Стига да го има въздействащото докосване на някого — каза той с изтънчеността на джентълмен. — Бихте могли да се поддадете само миг след смъртта на съпруга си.

— Но аз не се поддадох! — Катрин започна да се обърква. — Все още не мога да разбера с какво това ще повлияе на посоката, която следваме.

Сложи ръце на хълбоците си и се обърна към него като към дете, на което ще се кара:

— Я слез долу, за да можем да обсъдим този въпрос, без да крещим.

Молбата на Катрин увисна във въздуха. Дантон не помръдна от мястото си. Ако не виждаше въжената стълба между голите му крака,

би си помислила, че капитанът виси във въздуха.

— Коя жена би качила детето си на едномачтов кораб, очевидно непригоден за океана? Не ми изглеждаш глупава, Катрин Льоклерк. Тогава кажи ми защо?

Въпросът му и нежеланието му да ѝ отговори ѝ се сториха обидни. Затова тя реши да не му отговаря.

— Защо, Катрин? — попита той остро. — Защо постави живота на детето си в опасност? Какво си мислеше? Със сигурност не си търсила безопасността ѝ. Къде искаше толкова отчаяно да отидеш?

— Париж — внезапно каза тя. Предизвикателният му тон не ѝ позволи да помисли по-добре. — И наистина си мислех за безопасността, за нейното щастие. Никога съзнателно не бих застрашила живота на дъщеря си. Трябваше да се върна у дома и хванах първия кораб. Не желяех да чакам нещо по-сигурно. Помислих си, че „Де Гидс“ може да се справи с това пътуване. Защо капитан Декер би плавал с него, ако не беше пригоден за океана? Но сгреших. Да, бях невнимателна.

Съзнаваше, че изглежда неблагоприятна, но искаше да снее от плещите си унижението, което ѝ бе нанесъл капитанът.

— Да, такава си.

Тонът му целеше да я унижи и уязви още повече. Той просто потвърди това, което тя бе вече казала.

Не знаеше дали да плаче, или да се смее. Чувстваше се, сякаш я бяха простреляли и все още се гърчеше от удара и болката.

Плющенето на платната и вятърът, който разлюля камбаната на кораба, почти заглушиха мърморенето му:

— Париж е отвратителен град.

Тя завъртя глава в знак на несъгласие.

— Не се ли подигра достатъчно с мен? Ето че сега обиждаш и родината ми. — Катрин скръсти ръце. — Очевидно родителите ти са счели Франция за достатъчно почтена. Защо иначе биха ти дали френско християнско име? — започна да спори тя. Прииска ѝ се да сглоби малко от разхвърляните му мисли. — Защо фамилното ти име е испанско, както и името на кораба ти? Французин ли си или испанец? Или може би и двете?

— Не подкрепям никоя страна — отвърна той. — Отдаден съм единствено на моретата.

— Но си роден в някоя държава, господине. Не си роден в морето.

— Може би щеше да е по-добре, ако бях... — Гласът му заглъхна с нотка на съжаление и той отново вдигна далекогледа си.

Очите ѝ се спряха на гърдите му и белезите, с които бяха осеяни. Зарасналите рани се проточваха по изпъкналите части на гърдите му, за да стигнат чак до сърцето. Може би раните го бяха засегнали доста надълбоко в душата. Може би го бяха наранили там, където болката и белезите бяха невидими.

Едно беше сигурно — той страдаше.

За няколко мига тя го съжали. Искаше ѝ се да му даде повече от това. Но той бе стъпкал състрадателните ѝ думи.

Не беше роден в открито море, но не беше роден и пират. Имаше благороднически вид. Дори и така, полугол, си личеше аристократичният му произход. Тя го откри в напрегнатото потрепване на ноздрите му, неодобрителното скърцане със зъби, в извивката на орловия му нос.

Меката лунна светлина къпеше кожата му в мистериозни светлосенки и очертаваше началото и края на всеки негов мускул. Катрин усети, че е пленена от заплашителния му чар. Дори без оръжията си той излъчваше сила и мъжественост. Беше опасно привлекателен.

Не бе гледала по този начин други мъже. Никой от водачите, които с Жорж Клод бяха срещали, или търговците, или пък помощниците не бяха разпалвали такива чувства от нейна страна. Бяха познати на мъжа ѝ и тя не си и мислеше да гледа на тях по друг начин — дори след като се бе отрекла от брака си.

— Аз съм със смесена кръв.

Краткият отговор на Дантон дойде толкова бавно, че тя се замисли за миг за какво точно ѝ говори.

— Майка ми беше францужойка, а баща ми испанец — продължи той.

Олюля се и се хвана за парапета. Някакви невидими сили го накараха да изгуби почва под краката си.

От употребата на минало време Катрин заключи, че родителите му са починали. Независимо от очевидните им различия, изглежда, тя и Дантон заедно бяха загубили семействата си.

Може би това щеше да го вразуми.

Катрин заговори спокойно, но решително:

— Трябва да знам къде отиваме. Не мога да бъда безразлична, след като пътуваме на север, а аз искам да отида на юг.

— Пътуваме към моя остров — Острова на изгубените души.

Островът на изгубените души? Мислеше си, че ще я отведе до някое пристанище, където би могла да хване друг кораб.

Успя да обуздае паническия си страх и внимателно обмисли следващия си въпрос.

— Не е нужно да ни водиш на острова си, господине. Сигурна съм, че има... по-важни хора там... и една жена с дете биха объркали някои неща. Много съм ти благодарна за помощта, но ми е невъзможно да дойда с вас — твърдо каза тя.

Тихият му смях достигна до ушите ѝ и разби аргумента ѝ до основи.

— Нямах избор.

Катрин нямаше да му покаже страха си. Хиляди мисли нахлуха в главата ѝ. Не можеше да му позволи да я отвежда още по-далеч от Франция.

— Близко сме до източния бряг на Африка, нали така? — Тя избра най-бързото решение. — Можеш да ме оставиш, на което и да е пристанище на брега и...

— Не.

— Защо не?

Искаше ѝ се да го обърка.

— Политика — отвърна той.

— Политика ли? — повтори тя. — Не те разбирам.

— Иди в стаята си, Катрин.

— Не можеш да ме отпратиш без никакво обяснение — възпротиви се тя.

Той ѝ обърна гръб и се провикна:

— Мога да правя каквото си искам.

Катрин пое дълбоко въздух, за да се успокои. Нямаше да остави този мъж да я надхитри. Нямаше правото да се разпорежда с живота ѝ. Нямаше да даде така лесно това, което бе спечелила съвсем скоро: правото да върши всичко, което счете за най-добро. Може би ако знаеше къде е разположен островът му... може би ако по пътя видеха

наблизо брега... Боже, знаеше, че е безпомощна, но имаше възможността да уведоми някого, че се нуждае от помощ.

— Отбелязан ли е островът ти на картата, господин Кристобал?

Накрая той свали далекогледа си. Вятърът разроши косите му. Насочи погледа си към нея, но въпреки това тя имаше странното чувство, че не я вижда. Студена тръпка премина по цялото ѝ тяло.

Той прошепна дрезгаво:

— На края на света. А сега иди в стаята си, Катрин. Иди, преди да съм накарал Рейниаро да те занесе насила.

Тя дори за миг не се усъмни в думите му. Би могъл да използва сила срещу нея. Да си сама в тази част на земното кълбо само по себе си предполагаше сурови условия. Тази вечер беше вече безсмислено да разговаря с него. Утре щеше да опита отново.

Катрин се отдалечи от Дантон. Усещаше поглъщащия му поглед върху себе си. Болезнени тръпки пробягнаха по краката ѝ. Отговорът му почти я беше парализирал.

На края на света.

ТРЕТА ГЛАВА

Дантон забеляза бяла пелена на хоризонта. Облаците се разграничаваха от морето и върховете на високите планински върхове, малки и далечни, очертаваха края на небето като малки заливчета. Въпреки обкръжаващото разнообразие, само едно късче беше земя.

Неговият остров!

Представляваше окръжност със сух тропически климат, заобиколена от синия океан. Колонии от морски корали се подаваха от водната повърхност и образуваха увити огърлици. Бяха лъжливи бижута — много по-измамни, отколкото красиви.

От височината на мачтата Дантон насочи погледа си към Катрин Льоклерк. Стоеше край перилата с дъщеря си в ръце и внимателно изучаваше рифовете, които „Фурия“ приближаваше.

Като съдеше по оживеното изражение на лицето на момиченцето, той предположи, че ѝ задава въпроси — въпроси, които той не можеше да чуе от своето място. Завладяваща усмивка озари розовото ѝ личице, когато пръстът ѝ посочи няколко бързи рибки, а после ято бели чапли, които се издигаха към небето.

Докато наблюдаваше искрената ѝ радост, той се замисли за Естебан. Веднъж беше отвел сина си на пътешествие с „Ла Естела дел Кабо“ — малко корабче, с което той плаваше по поръчение на крал Филип. Блестящите кафяви очи на момчето попиваха всичко, което им се изпречеше. То бягаше по палубите и се преструваше, че е главен кормчия. Естебан беше му махнал с ръка, беше му се усмихнал и обещал, че ще стане известен морски капитан един ден — точно както своя татко.

Дантон въздъхна тежко и дълбоко. Мъката по миналото завладя сърцето му, докато мозъкът му работеше усилено върху нещо съвсем ново — нещо настоящо.

Никога не бе качвал дете на „Фурия“.

Нито пък жена!

Не беше — до този път.

Полите им някак не подхождаха на грубите панталони на моряците. Момичето и жената не се връзваха с екипажа, който, въпреки че беше верен до смърт на капитана си, зяпаше Катрин с нещо повече от любопитство. Погледите им не харесваха на Дантон по причини, които той не се наемаше да анализира.

Изключваше всякаква логика.

Беше я загубил, когато чу писъка на Катрин на борда на „Де Гидс“. Не бяха останали и следи от нея, когато чу детския плач. Въпреки че всичките му инстинкти подсказваха да не се замесва, беше му невъзможно да ги остави в Мадагаскар. Без значение беше колко му се искаше и доколко съзнаваше, че постъпва неразумно.

Като погледна назад, осъзна, че това е единственото решение, което можеше да вземе. Доста се изненада, когато видя, че в действието му имаше нещо благородно и благочестиво. Мислеше си, че уважението му е чуждо от доста отдавна.

Нямаше да позволи на чувството му за етика да надделее и този път. Трябваше да се пребори с жената и момиченцето сега, а не когато го обхване някое благосклонно настроение. Лесно решение нямаше или поне той все още не го бе открил.

Лека мъгла забулваше гледката при зазоряване. Катрин бе излязла рано с дъщеря си за ръка. Умората я бе накарала да се протегне — първо краката, после ръцете, фината памучна рокля бе очертала тънката ѝ талия и женствените ѝ форми. Тази гледка бе нарушила безразличието на Дантон.

Повечето мъже биха я сметнали за висока. Но сравнена с неговата височина, той я определи за доста добре сложена. Дори прекалено добре!

След като го бе напуснала предишната нощ, той забеляза, че вниманието му вече почти не е насочено към Сади. Мислите му се бяха обърнали към Катрин. Трябваше да се отърси от чувствата си и да слезе долу.

В стаята на Рейниаро той спа кратко и съвсем леко. На сутринта се чувстваше доста отпаднал. Стана рано, изкачи се по въжетата и се зарече, че ще насочи вниманието си другаде.

Но щом видя Катрин, забрави намеренията си. Обвита в мъглата, тя изглеждаше крехка и нуждаеща се от защитата му.

Не бе го забелязала. Наблюдаваше въртеливото движение на водата зад кораба. Опита да върже гъстата си коса и тъга пробягна по лицето ѝ.

Този безпомощен поглед се вряза дълбоко в съзнанието му.

Студена пот изби по челото му и въжето в ръцете му стана влажно.

Бореше се с неизбежното сравнение между Елена и Катрин. Те бяха напълно различни както по външност, така и по характер. Но сегашното му положение напомняше за миналото с толкова много неща. Тогава пак отговаряше за безопасността на жена и дете.

Това беше първата жена, на която се бе обвързал да помогне от четири години.

Хвана се, че прекалено много се замисля за предишния си начин на живот. Тогава се ползваше с уважение, престиж и положение в обществото. При всичките си качества, към които можеше да се прибави, че беше и един от най-добрите моряци от Кралската флота, той не бе могъл да опази Елена и Естебан. Като почтен човек не бе успял да изпълни задълженията си. В положението си на пират с шепа предани бандити дали ще може да се справи с това, в което бе се провалил по-рано?

Предаността не бе всемогъща.

— Капитане! Към пристанището ли? Кажете посоката.

Викът на Рейниаро достигна до Дантон. Той го извади от вцепенението и го накара да потрепери.

— Към пристанището! Към пристанището, проклетнико! — Ядосаното обръщение на Дантон беше насочено към самия него.

Катрин отметна главата си назад и го видя точно когато корабът започна да спира и леко задра ветрилообразното дъно в плитките води. Тя здраво хвана перилата със свободната си ръка и се олюля от резкия тласък.

Дантон се закрепил по-стабилно и присви устни, когато мачтата заскърца. По дяволите! Корабът реагираше на трескавите действия на екипажа. Тичаха по палубите, сваляха платната, за да забавят хода, сигнализираха спирането.

Рейниаро завъртя кормилото първо надясно, после наляво, за да изправи кораба.

— Знамето!

Дантон се покатери по-нависоко, без да забелязва втренчения поглед на Катрин. Но той го чувстваше.

— Свалете го и поставете цветното.

Един мадагаскарец, дебел, мускулест и гол от кръста нагоре, свали скромното знаме с три сребристи ленти на червен фон. На негово място вдигна друго — череп, под който имаше два кръстосани кокала. Бяла кама заемаше долната третина на флага.

Дантон се наслаждаваше на гледката на приближаващия Остров на изгубените души. Той вече не изглеждаше като отделни късове земя. Точките се свързаха в едно цяло. Отчетливо се виждаха петна в зелено и кафяво на бялата ограничителна линия.

Дузина малки канута се плъзнаха по повърхността на водата и няколко чернокожи се качиха на палубата. Дантон повдигна ръка, за да ги поздрави. После започна да говори на мадагаскарски на хората, които току-що бяха дошли на борда, за да приветстват завръщането на „Фурия“.

Мускулите на гърба му вибрираха. Гърдите му се издуваха. Съзнанието му се подготвяше за въздействието, което появата на толкова синьо около него, заедно с усещането за безтегловност, щеше да му причини.

Отърси глава от мислите си. Насочи вниманието си към рифовете. Знаеше, че една-единствена погрешна стъпка би го хвърлила в ноктите на някой коралов риф. Той отрече заплахата. Изпитваше перверзно удоволствие от предизвикателството.

Пое си дълбоко въздух и скочи в океана.

Катрин не очакваше да види Дантон да полита към водата. Изненада се от идеалната дъга при скока му. Погледът ѝ замръзна на дългото му и силно тяло. Изпитваше някакво страхопочитание и всичко в нея сякаш започна да ври и кипи. Връхчетата на пръстите му първи докоснаха водата, а после цялото му тяло се гмурна безшумно в морето. Идеални окръжности се появиха по повърхността на океана там, където той се бе изгубил от погледа ѝ. Сърцето ѝ биеше бясно от изненада.

Мадлен запляска с ръце:

— О, мамо! — Момиченцето се смееше, хванало куклата си Нанет за роклята. — Погледни господин пирата!

Катрин бе вперила поглед във водните пръстени и трепетно очакваше появата на Дантон. Раздразнението, което бе изпитала към него, се бе превърнало в страх. Никой не можеше да я накара да задържи дишането си толкова дълго. Обхвана я непреодолимо чувство на страх. Тъкмо се канеше да отиде да предупреди Рейниаро, когато Дантон изплува. С леко извъртане на главата той отърси косата си от водата.

Вдъхновената му въздишка достигна до ушите ѝ. Възхищението ѝ отстъпи място на завистта. Тя не можеше да плува. Беше помолила Жорж Клод да я научи, но той бе отказал, под предлог, че не е нужно за една жена. Сега, когато отново бе свободна, беше решила да се научи. Мечтаеше поне да може да се задържа на повърхността на водата.

Спасителните лодки бързо достигнаха до Дантон. Той се хвана за най-близката и се повдигна на мускули. Тримата чернокожи прекалиха в желанието си да го приветстват — потупваха го по гърба, стискаха ръцете му, поздравяваха го за пристигането му у дома.

— Вкарай го в залива, Рейниаро!

Дантон хвана дългото гребло с двете си ръце и го потопи дълбоко във водата. Корабът започна да завива, другите го последваха.

Докато Дантон и останалите лодки се понесоха към брега, Рейниаро насочи „Фурия“ към пристана, който се подаваше напред от най-издадената точка на острова.

Трескавите действия оживиха кораба — спуснаха котвите, завързаха въжетата за пилоните и пуснаха мостика. Мъжете се строиха в индианска редица и започнаха да разтоварват, като си подаваха чувалите от ръка на ръка.

В тази олелия всички забравиха за Катрин и Мадлен.

Катрин постави дъщеря си на земята и я хвана за ръката:

— Хайде да отидем да потърсим господин Кристобал и да го попитаме какво да правим.

Стъпиха на брега. Там внимателно бяха подредени стоките, сортирани по големина и стойност. Образуваха по-дълга редица от кораба, от който бяха свалени.

Вгледана в далечината, Катрин вече отличаваше охрените хълмове, покрити с жълто-зелени цветове. На близка планина беше

разположена самотна розова постройка, заобиколена от палмови гори. Къщата се простираше на дължина и на широчина.

Цветно облечените туземки се втурнаха без предупреждение към Катрин и Мадлен. Непознатият им език не попречи на Катрин да разбере приветствените им поздрави и удивлението им. Наоколо беше пълно с любопитни бели усмивки. Нежните им ръце галеха косите на Катрин, сякаш бяха златни нишки. Роклята ѝ, макар вехта и преправяна, беше обект на тяхното възхищение. Кафявите им пръсти се плъзнаха по чупките ѝ. Накрая жените весело запяха някаква хорова песен.

Катрин не знаеше как да реагира. Хванати здраво за ръце, двете с дъщеря ѝ бяха внимателно изучени и обожествени.

— Никога ли не сте виждали бяла жена преди? — попита Катрин на френски.

Облечените в саронги^[1] жени продължаваха да се въртят наоколо, без да дават знак, че са я чули. Едно дете се приближи и подаде букет зимзелени^[2] на Мадлен.

Мадлен взе цветята и ги помириса. Жените се засмяха дружно.

Катрин придърпа дъщеря си по-близо.

— Бяло.

Повдигна ръкава си и приглади кожата на ръката си, за да покаже белотата ѝ.

— Бяло — повтори тя.

— Оуі — извикаха малайзийките. — Вазаха!

— Вазаха? — поклати Катрин главата си. Беше смутена и притеснена, че не може да общува с островитянките. — Не разбирам.

— Вазаха!

— Оуі — съгласи се тя с готовност. — Вазаха. Благодаря ви за цветята. Сега трябва да тръгваме. Довиждане. — Сетне, за да покаже какво иска да им каже, си проправи път и помоли Мадлен да я последва.

— Тези жени бяха много мили, мамо — отбеляза Мадлен, докато вървеше и миришеше розовите зимзелени. — Много ми хареса момичето, което ми ги даде.

Обувките на Катрин потъваха в пръхкавия пясък. Походката ѝ изглеждаше доста странна. Тя практически влачеше Мадлен след себе

си. Детето се възхищаваше на всичко наоколо и не обръщаше внимание накъде отива.

Катрин срещна Антонио и Едуардо по пътя. Те носеха прословутия килим към розовата къща на върха на планината. Затича след тях.

— S'il vous plait^[3], къде бих могла да открия господин Кристобал? Трябва да говоря с него.

Двамата я погледнаха с учудване.

— Капитана? — почти изкрещя тя, сякаш така щяха по-добре да разберат френския й. Повдигна се на пръсти и посочи с ръка, за да им подсказже необикновено високия ръст на Дантон. — Дантон Луиз Кристобал? — Каза името с въпросителна интонация, за да изрази по-красноречиво молбата си.

Едуардо кимна с глава.

— Капитан — каза той и посочи с пръст към брега.

Капитанът на пиратите стоеше пред три отворени каси и разговаряше с Рейниаро.

— Мерси — рече Катрин и тръгна към него.

Мадлен пхна куклата под мишницата си и стисна по-здраво цветята.

— Къде отиваме, мамо?

— Да си поговорим с господин Кристобал.

— Трябва ли да си напускаме острова?

— Да, трябва.

— Но островът ми харесва. Има толкова красиви неща тук — каза Мадлен, докато преминаваха покрай един отворен сандък. Той беше пълен с красиви свещници, религиозни статуйки, сребърни чинии...

— Тези неща са наистина красиви, мила моя, но всички са крадени. Помниш ли какво ти бе казала мама, ако вземаш неща, които не са твои?

— Че не е хубаво да се прави така — отвърна дъщеря й.

— Не е.

— Господин пиратът откраднал ли е всички тези неща?

— Боя се, че да.

Катрин мина покрай купчина ловни снаряжения и пищови от Дамаск.

— Така че разбираш защо не е хубаво да оставаме тук. Господин Кристобал е крадец — обясни майката.

— Но той ни спаси, мамо.

Катрин въздъхна:

— За съжаление наложи се да го направи.

— Какво означава това?

— Няма значение.

Бързо приближиха Дантон, който бе започнал да разопакова топове от дамаска, свитъци сребро и сребърни украшения. Рейниаро, от своя страна, изучаваше парчета плат и кадифе.

Дантон сякаш не бе забелязал приближаването ѝ. Беше погълнат от задачата си да отчете повредите. Косата му беше мокра. Кожата, влажна от пот, лъщеше на слънчевата светлина. Беше сложил червения си колан и сабята, но бе без ботуши и риза. Изглеждаше странно, че е въоръжен на собствения си остров. Може би се чувстваше по-сигурен с оръжията си. Означаваше ли това, че съществува опасност да ги нападнат? Ако беше така, решителността ѝ да уреди напускането си колкото може по-скоро доби още по-голямо значение.

Катрин здраво стисна Мадлен за ръката и се спря точно пред първата каса.

— Господин Кристобал, искам да поговорим... — започна тя.

— Нареди да сложат топовете тънък лен и балите дантела на тавана — инструктираше Дантон Рейниаро.

Той не обърна никакво внимание на нейното пристигане.

— Ще уредя това, капитане.

Дантон се отдалечи, преди тя да може да го спре.

— Господин Кристобал — провикна се Катрин. — Трябва да...

— Подправките да се стоварят в килера за провизии — нареди той.

Дантон за миг спря, за да огледа стоката на друг пират. После продължи да се разпорежда със същия тон. Катрин се мъknеше подир него.

Капитанът стигна до една редица сандъци с отворени капаци. Неколцина испанци стояха, готови да чуят и да изпълнят заповедите му.

— Украшенията — порцеланът, слоновата кост и другите подобни, да се сложат в мазето, за да може да се разплатя с екипажа.

— Si, Capitan!^[4]

— Почакайте, капитане!

Катрин взе Мадлен на ръце, за да може да бяга по-бързо.

— Къде отиваме, мамо?

— В погрешна посока — каза Катрин и гласът ѝ трепна от възмущение. — Господине! Моля ви, по-бавно! Трябва да говоря с вас.

Дантон посочи две лъскави оръдия и малайзийците веднага се втурнаха да ги свалят на брега.

— Можете да ги стоварите при другите оръдия — заповяда капитанът.

— Господине! — Катрин губеше търпение.

Той рязко се обърна и тя едва не се блъсна в него. Заекваше и дишаше тежко. Опитваше се да нормализира дишането си.

— А жената — обърна се Дантон към Рейниаро, който току-що ги беше догонил. — Нея можете да отведете в старата къща на готвача.

После погледна настрани и за сетен път ѝ обърна гръб. Но този път тя не можа да понесе пренебрежението на Дантон. Търпението ѝ се бе изчерпало. И избухна:

— Няма да отида! Няма, докато не поговоря с теб, господин Кристобал! Аз не съм просто един от подаръците ти! — каза тя на голия му гръб. — Не можеш да ме пъхаш тук или там.

Изведнъж спряха. Мускулите по гръба на Дантон се стегнаха. Той се обърна с лице към нея.

— Вече ти изясних положението. — Ръката му се плъзна по сабята. — Не виждаш ли, че трябва да се направят някои изчисления? Какво точно искаш?

Сега, когато бе предизвикала вниманието му, а също и това на всички останали, тя се опита да съсредоточи мислите си. Събра силите и смелостта си и каза с по-нисък глас:

— Исках честната ти дума.

— Говори.

Тя въздъхна:

— Не съм куче, господине. Не може ли да обсъдим по цивилизован начин заминаването ми за Париж? Аз...

Следващите думи заседнаха в гърлото ѝ. Тя изпищя, когато той се приближи до нея, сграбчи ръката ѝ и я погледна право в очите.

— Вземи детето, Рейниаро — изръмжа Дантон.

— М-мадлен ще остане с мен!

Катрин направи нечовешки усилия да говори нормално въпреки жестоката болка, която ѝ причиняваше. Не искаше да му позволи да я стъпче като буболечка.

— Ще си поговорим. Нали това искаше? — попита лукаво той.

— Но Мадлен...

— Аз ще се погрижа за нея, жено — увери Рейниаро, като се протегна да хване дъщеря ѝ.

— Всичко е наред, мамо. Шоколаденият човек ми харесва.

Катрин прехапа долната си устна в знак на нерешителност. След дълго мислене каза:

— Мадлен, бъди добро момиче.

— Ще бъда. Аз винаги съм била добро момиче, защото харесвам...

Катрин не можа да чуе повече. Дантон я дръпна със себе си. Възмутена, тя се опита да се съпротивлява:

— Причиняваш ми болка! Защо трябва да си винаги толкова груб?

— Не си ме виждала, когато съм груб — отвърна той.

Отпусна ръката ѝ.

— Защо си ядосан? — Прихвана полата си за единия край, за да не я настъпва. — Би трябвало аз да съм ядосана. Животът ми съвсем се обърка.

Дантон се приближи до сандък, пълен с трици. Пресегна, извади бутилка френско бренди и я обърна обратно.

— А моят се обърна с главата надолу от момента, в който те качих на кораба.

— Не съм те молила да го правиш.

— Трябваше да те оставя в Мадагаскар. Ако имах малко ум, щях да го направя.

Той я пусна и без повече приказки извади сабята от пояса си.

Катрин се отдръпна назад, когато той погали острието на оръжието си:

— Можеш да се успокоиш, като ме върнеш обратно там, вместо да ме убиваш.

Звукът от счупено стъкло прониза въздуха, когато той преряза гърлото на бутилката. Брендито започна да се лее по топлия пясък, но

той изправи шишето.

— Аз не убивам жени, освен ако не са много грозни — успокой я капитанът.

Преглъщайки страха, който я бе обзел, тя го нарече с първата дума, която ѝ дойде наум:

— Cochon!

— Прасе?!

Дантон повдигна едната си вежда, после отпи глътка от прекрасното бренди. Внимаваше да не допира устните си до ръба на стъклото.

— Не беше много остроумно, скъпа — отбеляза с язвителна усмивка.

След като пъкна оръжието си отново в пояса, дръпна я за ръкава.

— Продължаваш да вървиш! — заповяда ѝ.

Дантон я поведе по тясна пътека на стръмен склон. Пътеката се извиваше сред градини от папрат, орхидеи и други красиви цветя. Пъстроцветни птички се обаждаха от околните дървета.

Пред погледа им се появи розовата къща. Катрин бе поразена от величието и грациозността на резиденцията. Каменни плочки водеха към входа, пред който стояха колони, обвити с лоза. Природата бе изваяла пъстроцветна картина, която би засрамила и най-талантливия художник.

Дантон отвори вратата.

— Оттук — заповяда той, като я пусна, когато бяха вече вътре.

Къщата изглеждаше огромна. Всички стени бяха извити и създаваха впечатлението за простор. Всеки прозорец, всяка врата представляваше рамка на картина, коя от коя по-красиви. Ако едната сочеше към брега на острова, то другата разкриваше девствената красота на тропическата растителност.

Помещенията за живеене също изглеждаха екзотично. Открити за хладния морски бриз, прикрити под сянката на палмите, те бяха оазис, в който човек не можеше да не се чувства част от самата природа.

Изборът на декора разкриваше истинската същност на Дантон — той бе колекционер на предмети от най-различни страни по света.

Катрин несъзнателно прокара пръсти по очертанията на един свещник.

Дантон постави бутилката с алкохол на една от масите и каза:

— Веднъж един гръцки капитан пусна котва край бреговете на моя остров. Благодарен, че не го убих, той ми подари тези два свещника от древна Византия.

— Прекрасни са.

— Безценни са.

— Разбира се — отвърна тя остро. — Домът ти е много интересен.

Катрин го последва по една сенчеста галерия, в която стените бяха покрити с цветни копринени платна. Навсякъде из стаята беше пълно с малки, но ценни предмети — слончета от слонова кост, френски скулптури, красиви картини... Цяла колекция от златни и сребърни кутийки за сервиране на ядки беше подредена на един от рафтовете. Там имаше и много книги за Турция, за ислямската култура... Дантон заобиколи и отиде зад бюрото си, което всъщност беше стар китайски олтар. Седна на едно кресло, чиято облегалка беше широка като паунова опашка.

— Искаше да разговаряш с мен, Катрин Лъоклерк. Е, сега говори.

Тя се загледа в кутия, пълна с географски карти. Почуди се дали някоя от тези карти не сочи пътя за Франция.

— Мисля, че трябва да обсъдим въпроса за моето заминаване за Париж.

Той праметна крак върз крак. Чувстваше се удобно полугол. Това много подразни Катрин. Усещаше как се изчервява всеки път, когато го погледне. Учуди се колко широки бяха стъпалата му.

— Какво толкова има в Париж? Някой любовник? — попита я той.

Вътрешно Катрин изгаряше от ярост.

— Не — троснато отвърна тя. — Имам нужда да възстановя стария си начин на живот. Искам да се върна към цивилизацията.

Той не отговори. Критично огледа кръпките по роклята ѝ и остарялата кройка на дрехите ѝ. Катрин се чувстваше ужасно уничително, докато той я оглеждаше като стока за продан.

— Къде си била?

— В Индия. А преди това в Африка.

— Защо?

Тя не искаше да обяснява за Жорж Клод. Не дължеше никакви пояснения на Дантон Кристобал относно това защо нещата се бяха обърнали срещу нея.

— Има ли някакво значение? — попита тя.

— Може би не. Може би да.

Дантон преплете пръсти и разсеяно почеса брадичката си с палеца.

— Моля те, капитане, не си играй с мен! Заведи ме до някое цивилизовано пристанище, откъдето с дъщеря ми можем да хванем почтен кораб.

Последва мълчание, което приличаше повече на затишие пред буря, отколкото на примирие. Тя нямаше да се предаде без борба. Щеше да спори с него, независимо че положението ѝ беше отчайващо.

— Пари ли искаш? — попита тя. — Ако е така, то аз нямам нищо ценно. Всичко остана на „Де Гидс“. Веднага щом се върна в Париж, ще започна работа и бих могла да се отплатя за...

— Задръж си парите.

Гласът му звучеше арогантно.

— Това, което би могла да изкараш за цял живот, е разсипано по бреговете ми в десеторен размер — добави той.

Облегна се назад в креслото си и насочи палците си към гърдите.

— Аз съм богат човек, скъпа, и с удоволствие бих те отвел — теб и момичето — докъдето пожелаеш — каза самодоволно той.

Вик на облекчение се изтръгна от устните ѝ:

— Мерси!

— Но не мога.

Надеждите на Катрин бяха тотално разбити. Положи големи усилия да не разкрие истеричното отчаяние в думите си:

— Защо не?

— Търсят ме много правителства. Ако навляза с моята „Фурия“ в почтени води, както се изрази, веднага ще ме убият. Безопасността на хората ми е моя отговорност. Няма да позволя да ги разстрелят само защото искаш да отидеш в Париж. Повярвай ми, не искам да ти отказвам, но точно сега нямам друга възможност.

— Тогава кажи ми какво би трябвало да правя? — попита тя, разкъсвана от объркване.

— Ще почакаш, докато измисля някакво решение. Можеш да правиш това, което ти хареса.

---

[1] Саронг — парче плат, носено като дреха от мъжете и жените в Малайзия. — Б.пр. ↑

[2] Вид цвете. — Б.пр. ↑

[3] Ако обичате — Б.пр. ↑

[4] Да, капитане — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Търся съкровище, господин пират — каза Мадлен и седна на дупето си. В ръцете си държеше голяма кухненска лъжица. Бе навила внимателно полите на рокличката си над колената.

— Тук няма да намериш такова — отвърна Дантон остро. Едва не бе я стъпнал. Сянката от едно палмово дърво я бе прикрила и Дантон не я бе забелязал, когато подмина ствола. Беше погълнат от мислите си и изобщо не очакваше да види момиченцето да си играе точно тук.

— Напротив, ще намеря.

Загреба шепа пясък и я изсипа в една сламена кошница.

— Търся голям ковчег със съкровища — поясни тя. После се наведе, долепи лицето си до дупката и опипа с пръсти вътрешността.

Дантон се намръщи:

— Кой ти каза, че има заровени съкровища на моя остров?

Мадлен подсмръкна и избърса нос с обратната страна на ръката си. Все още продължаваше здраво да стиска лъжицата.

— Капитан Декер. Той каза, че всички пирати закопават съкровищата си. — Сними гласа си до шепот: — И знаеш ли какво ще намеря?

Дантон измърмори нещо.

— Рубинена огърлица — каза меко тя. — Огромна огърлица. А също и перлена. Може би дори годежен пръстен. Златен пръстен! И много франкове за мама, понеже нямаме никакви пари.

В думите на детето имаше нещо много тъжно, което разтърси Дантон.

— Какво стана с парите ви? — попита той.

Мадлен повдигна рамене.

— Не знам, попитай мама.

Дантон не бе говорил вече цяла седмица с Катрин и предполагаше, че е сърдита. Неведнъж я бе наблюдавал да се разхожда по брега на морето, сякаш търси спасение, чака помощ. Не можеше да

й каже, че никой кораб не смее да влезе в пристанището. Всички се бояха от зла участ.

Раздразнението му не бе утихнало. Всеки път, когато се сетеше как го бе викала пред целия му екипаж, кръвта му кипваше. Ако някой от моряците му се бе осмелил да му говори, както бе направила тя, в най-добрия случай отдавна щеше да виси на някое въже.

Седем дни бяха изтекли, но той все не успяваше да открие сигурно пристанище както за Катрин и дъщеря й, така и за кораба си „Фурия“. Бе отхвърлил дузина пристанища от околността като неподходящи. Трябваше да продължи да се рови из географските си карти и да разшири кръгозора си, за да намери най-удобния град. И то трябваше да действа бързо! Пиратският му начин на живот бе достатъчно сложен, за да се занимава допълнително с някаква непримирима жена и палаво дете.

— Луд ли си, господин пират?

Мадлен прекъсна мислите на Дантон.

— Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще ме захапеш — продължи тя.

— Хапя само грозни малки момиченца — отвърна той.

Дантон несъзнателно я бе накарал да се усмихне.

— Дразниш ме, нали?

Момиченцето го побъркваше. Може би просто не бе свикнал с децата, въпреки че на острова имаше прекалено много. Повечето от екипажа му имаха малайзийски жени. Каквито бяха сладострастни, нямаха по-малко от шест деца. Но колибите на острова бяха построени на разстояние от резиденцията на Дантон. Хората се страхуваха от всемогъщия Дантон Кристобал — Краля на пиратите!

На моменти той се радваше на страхопочитанието им и желанието им да стоят надалеч. Но имаше и такива мигове, когато Дантон не мечтаеше за нищо друго, освен да чува невинните им гласове.

— Мама каза, че ще си ходим в Париж, във Франция, но не мога да ти кажа кога. — После добави шепнешком: — Това е тайна.

Дантон прие забележката й като нищо повече от детски измислици или глупави мечти.

Мадлен заби дръжката на лъжицата си в пясъка и извади красива мида.

— Виж! Съкровище! — зарадва се тя. — Бих могла да си направя огърлица от тази мида. Само ми трябва панделка. Бих могла да я сложа на рождения си ден. Знаеш ли, че ставам на четири?

Тя повдигна ръката си и започна да брой на пръсти.

— Щях да празнувам рождения си ден на кораба, но всички бяха убити. Ти би ли могъл да устроиш празненство за рождения ми ден? — попита тя.

— Какво? — Дантон почти не я слушаше. Момичето беше ужасно кречетало.

— Обичаш ли празненствата, господин пират? — попита го Мадлен.

Дантон не бе ходил на празненство от години. Последния път, когато бе чул музика, Елена беше в прегръдката му. Балът бе устроен в навечерието на заминаването му за Калкута по заповед на крал Филип. Господи, тази незабравима вечер сякаш беше векове назад.

— Ще го направиш ли?

— Да направя какво?

— Да ми устроиш празненство — поясни Мадлен.

Дантон се почувства неудобно.

— Ще видим — измъкна се той.

Мадлен се усмихна.

— Това означава, че ще го направиш — заяви тържествуващо тя. — Ако беше казал „ще си помисля“, това щеше да означава, че няма да го направиш. Знаем, защото мама винаги използва „ще видим“ вместо „да“, а „ще си помисля“ — вместо „не“.

Загриженият поглед на лицето ѝ го бе обрекъл. Единственото му спасение бе да го няма в деня на нейния празник.

— Къде е майка ти?

— В колибата. Говори само лоши неща за теб — някакви проклетия, които съм чувала да казва татко. — Мадлен отвори широко очи. — Тя ме изгони, защото не ми е позволено да казвам лоши думи. Само мама може. И баща ми също можеше.

Значи Катрин Лъоклерк го проклрнаше. Нямахте съмнение, че го е наричала и с доста по-грозни имена от „прасе“.

Дантон приклепна и погледна момиченцето в очите, този път от собствената му височина. Вдишваше аромата, който само едно дете

може да притежава — слънчеви лъчи и невинност, земя и следи от уханен сапун.

Бяха му отнели правото да се грижи и отглежда дете. Буквално го бяха изтръгнали от ръцете му. Той потрепери и се опита да затвори съзнанието си за болезнените спомени. Искаше да забрави. Но с времето наравно растеше и страхът му, че ще забрави лицето на Естебан.

— Разкажи ми за твоя татко, кукло — попита я нежно Дантон.

— Татко е на небето при дядо и баба. И при чичовците ми. И при капитан Декер. — Тя се намръщи и продължи: — Обичаш ли змиите? Аз не ги обичам.

Рязката промяна на темата от страна на Мадлен го обърка.

— Не обичам особено змиите, не — отвърна той.

— Една кобра уби баща ми. — Долната ѝ устна трепна, а после Мадлен подсмъркна: — Имате ли змии тук?

Нямаше значение как бе умрял баща ѝ. Той го забрави моментално. Но смъртта на любим човек, независимо каква, сигурно бе още по-тежка за едно дете. Той си обеща да не се държи грубо с момиченцето в бъдеще.

— Змиите на острова ми са безопасни — каза той.

Обзе го неудържимо желание да приглади косата на детето и да вдигне падналия кичур от веждата му. Наложил си да не се поддава на вълнения и чувства.

— А имаш ли черни мечки или чакали?

— Имам лемури.

— Какво е лемур?

Дантон се изправи и сложи ръка на хълбока си.

— Едни досадни същества, които доста често ме будят нощно време с глупавите си писъци — обясни той на момиченцето.

— А как изглежда един лемур?

Лемуриите му напомняха за голи кафяви мечки с дълги опашки. Големите и кръгли зеленикаво златисти очи на Разана отразяваха някаква душевност. Игриви и все пак умни като човешките, очите на Докобе бяха любимите му. Нямаше начин да опише как изглеждат. Всяко животно си имаше свои специфични черти. Нямаше значение, че всичките бяха от една порода маймуни.

След миг мълчание той каза:

— Те са красиви маймуни.

— Мога ли да видя една?

Упоритостта на Мадлен започваше да го дразни.

— Ще видим — отвърна той.

Дантон нарочно използва неясния отговор на Катрин. После бавно се отдалечи.

— Къде отиваш? — повика тя след него.

— Да видя майка ти.

— Тя не обича пиратите.

Дантон прихна да се смее:

— Мислех си, че има нещо против мен.

Остави Мадлен да седи под сянката на дървото и се запъти да намери Катрин. Късата пътека, по която пое, извеждаше в двора на резиденцията му и беше на хвърлей разстояние от колибата.

Къщата на готвача не бе обитавана от доста време. Беше празна, откакто Дантон бе накарал да построят открита кухня за Танала. Възрастната малайзийка бе на служба при капитана вече три години. Тя беше предано отдадена жена. Беше и невероятна готвачка, която можеше да направи дори от ориза пикантен деликатес.

Къщата беше запустяла, но все още обитаема. Имаше глинени стени и похабени вече палмови листа, служещи за покрив. Наскоро Дантон бе започнал да струпва припасите си в плевнята, в таванското помещение и варелите за зърно. Така че къщата се бе превърнала в склад за провизии.

Когато приближи къщата, за първи път забеляза виолетовите цветя, които покриваха градинката. Почука на вратата точно когато тя се отвори.

Катрин се сепна и сложи ръка на сърцето си. Той забеляза, че лицето ѝ бе добило приятен тен от пристигането им на острова. Сега още повече контрастираше със светлорусата ѝ коса. Катрин беше привлекателна жена. Не, тя беше повече от привлекателна. Бе направо красива. Беше фина, средно висока. Щеше да му пасне точно в прегръдката, ако изобщо желаше да я приюти там. За негово голямо съжаление, искаше му се да го направи, но не точно сега.

Дантон не почака да го поканят и пристъпи в стаята.

— Къде отиваш? — попита я той, без да се смуцава от въпроса си. Погледът му набързо обиколи вътрешността.

— Да видя какво прави Мадлен.

Тя се извъртя и премина покрай него и през вратата. Очевидно нахлуването му я бе засегнало.

— Не ми бе казано, че трябва да стоя затворена — отбеляза критично младата жена.

— Можеш да ходиш, където пожелаеш — каза студено той. В погледа му се четеше подигравателна нотка към начина, по който бе обзавела стаята си. Точно над камината, където по принцип висеше металната пръчка, с която оправяха огъня, сега имаше букет бели орхидеи. Около половин дузина кутии с барут, по-рано разпилени по пода, сега бяха подредени под формата на пирамида до прозореца. Точно на върха на последната кутия седеше куклата на Мадлен. Откритият шкаф ѝ служеше за гардероб. Дрехите вътре бяха прилежно сгънати. Превъзбуден от преследването, той бе забравил да ѝ каже, че са намерили куфара с дрехите ѝ в Мадагаскар. Дантон бе почакал първия ден от престоя им на острова, преди да изпрати Рейниаро да ѝ занесе багажа.

— Дъщеря ти е навън. Търси съкровище — каза той провлачено.

— Знам.

Катрин остави вратата отворена и му показа пътя. Преплете пръсти и ги притисна към гънките на полата си.

— Какво правиш тук? — попита тя.

Дантон я изгледа изучаващо. Тя напрегнато отвърна на погледа му. В синьо-сивите ѝ очи имаше предизвикателство. Розовите ѝ страни изразяваха бунт.

— Дойдох да поговоря с теб — каза той.

Дантон се пресегна и взе една от обувките на Катрин от етажерката на стената. Бе поправила малка дупчица на каишката. Шивашките ѝ принадлежности все още не бяха прибрани.

— Много добра идея, защото от сутринта само това ми се върти из главата — каза тя.

Дантон повдигна очи. Стоеше толкова изправена, че той си помисли, че си е секнала гръбнака. Погледът му забеляза още една приправена вещ. Думите на детето ехтяха в ушите му: „Ние нямаме никакви пари.“ Какъв мъж бе този Лъоклерк?

— Антонио ми каза да не те безпокоя.

— Работех.

— Да, ти винаги си много зает, господин Кристобал. Два пъти съм идвала и всеки път ме посрещат по един и същи начин.

— Сега съм тук.

— Мога ли да се надявам?

Катрин дръпна обувката от ръцете му и я сложи отново на рафта.

— Твоето посещение означава ли, че си решил да станеш по-състрадателен към мен? Не искам да ти създавам трудности, но наистина трябва да се махна от острова ти колкото може по-скоро.

Опита се да прикрие безпокойството си, но в гласа ѝ личеше отчаянието, в което беше изпаднала. Бе присвила рамене в молитвена поза. Застана до огледалото и започна да оправя косата си. Дантон не можеше да си обясни какво толкова я привлича в този неприятен град Париж. Чудеше се най-вече какво я бе накарало да го напусне.

Тормозеха го доста въпроси, но отговорите щяха да го обвържат още повече. Не искаше да се оплете в мрежата на нейните чувства.

Нетърпението ѝ да се прибере във Франция го учудваше, а и той още не бе решил как да стане това.

Въпреки че знаеше колко се обвързва, попита:

— Колко време мина, откакто си напуснала Париж?

Тя припряно оправя четката, гребена, пудрата си, напуканото огледало и отвърна:

— Шест години.

— Аз бях там преди пет години.

Думите му приковаха вниманието ѝ. Погледите им се срещнаха. Искаше ѝ се да попита защо, но не го направи.

Дантон се отдалечи от етажерката за обувки и заобиколи куфара ѝ с дрехи. Капакът беше все още отворен и отвътре се виждаше снежнобяло бельо.

— Смятам, че беше щастлива да узнаеш, че дрехите ви се намериха — отбеляза той.

— Благодаря — отвърна тя. — Да, бях приятно изненадана, когато Рейниаро ми донесе вещите. Каза, че ти си заповядал да ги открият, преди да напуснем Мадагаскар. Откъде знаеше?

— Куфарът всъщност сам се приземи в краката ми. — Той се наведе и вдигна бяла памучна риза. — Не мислех, че холандският ти капитан и екипажът му използват подобни дрехи. Реших, че багажът е твой.

Тя дръпна бельото от ръцете му.

— Моля те, не пипай това — каза умолително.

Катрин хвърли дрехата в куфара и затвори капака. Дантон се изправи и я погледна как навлажни с език устните си.

— Каза, че си бил в Париж, капитане — побърза да каже тя, за да го откъсне от мислите му.

Той отстъпи крачка назад.

— По време на службата ми в Испанската кралска флота — отвърна той.

— В морската флота ли си служил? — изненада се Катрин.

— Това учудва ли те? — попита той.

— Да, честно казано, да.

— Къде мислиш, че се научих да управлявам кораб? — попита я Дантон.

— Не знам. Смятам, че това е рождена дарба при всички пирати.

Той се усмихна студено.

— Скъпа, аз не съм роден разбойник.

Катрин не обърна внимание на намека му.

— Разкажи ми за Париж — помоли го тя.

— Щом толкова настояваш — отвърна сухо той. — Ще споделя впечатленията си. Многобройна тълпа бе изпълнила улиците. Бедни и богати образуваха две разграничаващи се групи. Едните носеха еднакви кадифени палта, а джобовете на другите бяха еднакво парцаливи и празни.

Дантон украсяваше разказа си с цветущи сравнения, но думите му разкриваха самата истина.

— Миризмата на скъпи парфюми и улични боклуци се смесваше в мръсното небе — продължи той.

— Не ти вярвам.

Той не обърна внимание на забележката ѝ.

— Тесните булеварди бяха почти непроходими от паркираните карети, каляски и коли. Пияниците, които спяха на пътя, бяха щастливи, ако не ги прегази кола. С една дума Париж е ад за бедните и рай за богатите.

Той забеляза отново скептичната оценка в очите ѝ.

— Това не е Париж, доколкото си го спомням, господин Кристобал — възпротиви се тя.

— Би се чувствала много по-добре в страна, отдадена на жителите си.

— Не желая да споря на политически теми с теб, Кристобал — запротестира Катрин. — Предпочитам да разбера защо си дошъл да ме видиш. Ако искаш да ме предизвикваш, съветвам те да не го правиш. Не съм в настроение.

— О, да, личи си.

Тя смръщи вежди.

— Дъщеря ти ми каза, че си нащрек.

— Да, така е. А какво ще кажеш за себе си?

Тя взе куклата от кутията с барут и я сложи до себе си. После внимателно пренесе всички кутия в един нисък шкаф.

— Надявам се, че ми носиш добри новини. Не е много безопасно да живееш в склад за боеприпаси. Страхувам се за Мадлен. Не искам да я излагам на опасности.

— Тя е в безопасност. Не би могла да вдигне къщата във въздуха, освен ако не си оставила някоя клечка наоколо и тя да знае да си служи с кибрит.

— Извинявай, но твоето успокоение не ми подейства. Очевидно не си имал дете.

Дантон се почувства, сякаш го прободоха в сърцето, но не показа болката, която думите ѝ му бяха причинили. Стомахът му се сви. В него бушуваха бури. Искаше му се да ѝ каже, че знае нещичко за децата, но че миналото му е тайна, известна само на малцина.

Опита се да запуши тъгата по загубата на близките си и желанието си да я удуши за това, че го измъчва. Търсейки място на ръцете си, хвана един стол за облегалката и го измъкна изпод масата.

— Изпратих Рейниаро до Таматав преди три дни с кораба ми „Negro Espana“^[1].

— Защо тогава — задъхано каза тя — не му нареди да откара и нас? Можехме да изчакаме, докато някой благонадежден капитан се съгласи да ни вземе на борда си. Щях да отида, където и да ме отведеше и да си уредя останалото пътуване оттам.

— Има една причина, една, за която се радвам, че се въздържах да се отзова на молбата ти.

— Бога ми, защо?

— След като Рейниаро напусна пристанището в Мадагаскар, той отплава покрай крайбрежието на остров Дева Мария. Още щом видял знамето на „Negro“, един английски кораб нападнал нашия без предупреждение. Техният залп я повредил, но не я потопил. Започнало преследване. Ако не бяха изключителните морски способности на Рейниаро и самата конструкция на кораба ни, едва ли щяха да се спасят живи.

— Рейниаро можеше да ме предаде на англичаните.

Краката на Дантон се подкосиха и той седна на един от столовете.

— И да рискувам да заловят Рейниаро? Не мисля, че бих го направил. Моретата гъмжат от разузнавачески кораби, които дебнат като хрътки. Предполагам, че на почтените пристанища е още по-зле. Не бих изложил екипажа си на опасност, като ги поведе доброволно към такова пристанище и към сигурна смърт. Вече ти казах това.

— Капитане, все повече ме объркваш — каза тя, като спокойно наблягаше на думите си. — Опитвам се да разбера защо ми причиняваш това, но не мога да си обясня нито едно от действията ти. А островитяните ти ми са още по-неясни.

— Какво искаш да кажеш? — Той започна да си играе нервно с предметите на масата. Имаше цяла колекция от миди и камъчета, както и жълтеникави перца. Всичко беше подбрано с окото на познавач. — Да не би някой да се е отнесъл грубо с теб?

— Не, но жените продължават да ме наричат Вазаха. Примирих се само защото исках да спра смешното им припяване.

Той едва удържа усмивката си:

— Наричат те „чужденка“, а ти наистина си такава за тях.

— Но за мен — прошепна тя — те се чужденките.

Тя се отдръпна от него. Краят на гъстата ѝ плитка стигаше до кръста ѝ. Дантон се замисли откога не е разплитал женска плитка... Не бе виждал толкова руса коса, разпиляна по възглавницата си.

В съзнанието му изплува изкусителна гледка — Катрин, легнала до него с разпуснати коси. Представи си как прокарва пръсти през гъстата ѝ копринена коса.

Не можеше да си позволи подобни мисли. Цената щеше да бъде съсредоточеността му — нещо, без което един странник из моретата не можеше да се справи.

Дантон рязко се изправи и бутна стола под масата.

— Ще те освободя, когато му дойде времето — каза той троснато. — Нито ден по-рано. Може би има начин да ви измъкнем от Мадагаскар, но той сигурно е доста съмнителен. След последния инцидент дори Диего Сюзарез и Форт Дофин са опасни за нас. — Той се запъти към вратата. — И още — бих искал утре да си стоиш вкъщи.

Тя го погледна изненадана:

— И за какво, ако мога да попитам?

— Утре няма да ме има. Така ще съм по-спокоен за теб.

— Къде отиваш?

— До един съседен остров за катран.

Дантон лесно се сети за лъжата. Островът на изгубените души му предлагаше всичко, от което се нуждаеше, за да поддържа корабите си. В действителност щеше да нападне един испански кораб. Рейниаро бе донесъл информация от Таматав, че някакъв кораб, „Мануела“, е толкова тежко натоварен с текстил, парфюмерия и слонова кост, че водата стигнала до палубата му. Курсът на „Мануела“ бил от Порто Бело покрай нос Хорн към Лисабон. Дантон смяташе да му пресече пътя край тунела в Мозамбик.

— Стой си вкъщи — повтори той, като прекрачваше прага. После се обърна и добави: — Не искам да се забъркваш в неприятности. Местните жители са приятелски настроени, но не могат да бъдат винаги разбрани от една Вазаха. Не мога да гарантирам за поведението им.

Тя подпря ръка на камината и погледна край него към дъщеря си.

— Да, ще се съобразя с молбата ти, господине, както ти се съобрази с моята.

Дъските на кораба пращяха с всяка вълна, която разцепваше. Тъмна и влажна, миришеца на сол, тази каюта на борда на „Фурия“ съвсем не беше раят, който Катрин си представяше. Никога не би направила нещо толкова неразумно, ако не се чувстваше съвсем отчаяна.

Обещанието на Дантон, че ще я пусне, изглеждаше доста неясно в най-добрия случай. Ако имаше и най-малката възможност някой да ѝ помогне, тя трябваше да опита.

Дори ако начинът да го направи беше чисто и просто бягство.

— Все още ли трябва да шепнем, мамо?

Мадлен седна до нея. Беше единствената опора, на която можеше да се облегне в несигурния свят, в който живееха.

— Предполагам, че не, скъпа. Никой не би могъл да ни чуе, когато корабът е в движение.

— Само да можеше да си запалим фенер. Не ми харесва на тъмно.

— И на мен също.

Катрин присви очи и се взря в тъмнината към единствения замъглен люк. Странни капчици влага покриваха буковите стени и засилваха чувството за неизвестност. Не знаеше колко населен е островът, към който отиваха, но трябваше да опита. Сигурно някъде там в морето има някой, който би се наел да ѝ помогне.

— Съжалявам, Мадлен, това беше единственият изход — продължи Катрин.

Час преди разсъмване Катрин и Мадлен се бяха качили на борда на кораба, без да ги забележат. Използваха момента, когато моряците спяха. Майката търсеше колкото се може по-сигурно скривалище и затова се спусна дълбоко във „Фурия“, като се опита да стигне възможно най-далеч от горната палуба. Мирисът на сяра беше толкова непоносим, че те едва не се върнаха обратно, но здравият разум ги задържа. Катрин реши, че ще издържат в тази каюта. Дантон и екипажът му едва ли щяха да ги потърсят.

Катрин откри грешката си прекалено късно, за да я поправи.

Сега, когато слънчевите лъчи проникнаха в помещението, тя успя да види точно къде се намират.

Купища барут, щайги, каси с алкохол, кегове, копия, брадви, патрони и топове им правеха компания. Бяха се скрили на място, от което искаше толкова време да избяга — място с достатъчно барут да потопи цяла флота.

— Много силно мирише тук, мамо. Не ми харесва — каза намусено Мадлен.

Катрин се отдалечи колкото се може по-далеч от снаряженията — източник на миризмата. Това вероятно беше някакъв особен вид барут, който тя не познаваше. Мирисът бе толкова силен, че се наложи да извади кърпичката си и да си закрие носа. Дишайки през плата, тя

видя как Мадлен също зарови лицето си в куклата Нанет и пъхна нослето си сред гънките на полата ѝ.

— Как ще разберем, когато господин пират стигне до другия остров, мамо?

Въпросът на Мадлен бе приглушен.

— Когато „Фурия“ забави ход — обясни майка ѝ.

— Как ще разберем?

— Корабът ще спре.

— Бих искала да спре веднага. — Гласът ѝ потрепери. — Вече съм гладна.

Катрин напипа с ръка кошницата до себе си. Куфарът ѝ беше прекалено тежък. Не можеше да си позволи да го вземе. А в кошницата бе събрала само най-необходимите вещи: по една рокля за себе си и Мадлен, тоалетни принадлежности и остатъците от обедите и вечерите им на острова.

Като се има предвид малкото време, с което разполагаше, Катрин не бе могла да се подготви. Беше взела снощната вечеря. Майката и дъщерята вечеряха сами в колибата и никой не видя, че Катрин едва докосна своята дажба. Бе прибрала рибата и бисквитите, които Рейниаро наричаше „ачика“.

След като настъпи утрото и небето се просветли, „Фурия“ вече бе изминала доста мили. Те решиха да изядат студената риба и да пийнат малко вода от манерката, която бяха намерили в колибата си на острова.

Катрин напипа „ачика“ и ги подаде на Мадлен:

— Вземи си една бисквитка, Мадлен.

— Тези не ми харесват много. Изобщо не са сладки — отвърна дъщеря ѝ.

— Тогава си хапни малко шоколад.

Взе увитото парче плат и подаде на дъщеря си малко късче шоколад.

Мадлен отхапа веднъж и каза:

— Спомняш ли си, когато бяхме в Хим'лаите, когато татко беше с нас и ядохме шоколад?

Мислите на Катрин отлетяха в миналото:

— Спомням си.

Жорж Клод се бе срещнал с един ловец от Англия. Беше херцог от Бристол, който пътуваше с приятели благородници. Бяха на лов и се кълняха, че ще отрупат стените си с трофеи.

Херцогът пътуваше в пълен разкош и бе поканил семейство Лъоклерк да вечерят заедно. На сгъваеми масички им бяха сервирали най-елегантното ястие, което Катрин някога бе опитвала. По ирония на съдбата декорът на тази прекрасна вечеря бе дивата джунгла. Мадлен точно беше навършила две години и очевидно богатата гощавка с шоколадови бонбони бе останала в съзнанието ѝ.

Щом вечерята приключи и дълго след като Мадлен заспа, Жорж Клод отведе Катрин в палатката си. Той беше пиян, а тя бе поела повече, отколкото можеше да понесе, без да почувства последиците от алкохола. Беше се опитала да забрави, че имаха проблеми и да закрепни някак брака им.

Той се бе отнесъл с нея необичайно чувствено и страстно, но тя продължаваше да усеща несъвместимостта им. Опита да се доближи отново до него, но тяхната близост свърши, както обикновено, още с прекратяването на физическата им връзка.

Когато настъпи сутринта, Катрин осъзна, че бракът им е пред своя край и тя не можеше повече да се преструва. Попита съпруга си дали ще може да се върнат във Франция и да възпитат Мадлен в цивилизована страна. Той отново бе отказал да напусне Индия. Животът течеше постарому. Жорж Клод продължаваше да дърпа юздите. В кръвта му все още кипеше жаждата за приключения. Не ѝ даде никакъв избор, освен да му се подчини.

Катрин бе негова съпруга.

След тази нощ той никога не я докосна с ръка.

— Да, Мадлен, спомням си.

Катрин преглътна мъката си. Трудно ѝ бе да се връща към спомените. Дали щеше да има някой в бъдеще, който да я успокоява и защитава? Щеше ли някой да я целува и да я прегръща, сякаш беше най-важното нещо в живота му? Можеше ли да бъде влюбена отново или щастието я беше вече отминало?

Мадлен приключи със закуската си и отпи малко вода. После нежно опря глава в скута на майка си и каза:

— Страх ли те е, мамо?

Катрин разсеяно приглади косата на дъщеря си и каза:

— Съвсем малко. — Мадлен се прозя. — Няма нищо лошо в това да те е страх.

— Мен не ме е страх, когато си с мен.

— Правилно, мое мило дете. От нищо не бива да се страхуваш, когато съм с теб.

— Никога няма... — Мадлен се прозя отново — ... да ме изоставиш, нали?

— Никога.

Катрин почувства как тялото на Мадлен започна да се отпуска и равномерното ѝ дишане подсказва, че е заспала дълбоко.

Катрин остана сама с мислите си. Затвори очи и се опита да си представи Париж такъв, какъвто си го спомняше. Представи си оградата около къщата на своето детство, жената, която продаваше сирена в халите. Спомни си камбаните на катедралата „Нотр Дам“. Чу ги как бият.

Дантон Кристобал не беше прав. Париж бе красив.

Дантон... самото му име я караше да си мисли за него по начин, който не ѝ бе позволен. Той беше истинска загадка. Бивш служител в Кралската флота на Испания, който впоследствие бе станал пират. Защо? Помисли си, че каквито и да бяха причините, той бе прегърнал новото си призвание със страст и жажда за отмъщение. От това, което бе видяла, той не се заемаше и не вършеше нищо с лекота.

Зачуди се какво ли би било да я обича мъж като него. Усещаше, че ако изобщо обичаше, той би обичал дълбоко, докрай. Всяка връзка с него би била вълнуваща, но и опасна. И това бе, защото пиратите обичат само едно: съкровищата.

Тя вече знаеше колко жалко допълнение беше към това жената.

Полюшването на кораба я караше да се чувства замаяна. Мислите ѝ се насочиха към начина, по който Дантон бе докоснал бельото ѝ — съвсем фамилиарно. Бе я накарал да се замисли за изключително опасното им положение. Никой мъж, дори съпругът ѝ, не бе си позволил да разглежда бельото ѝ. Защо се бе почувствала неканена, нежелана, когато го бе сторил? От посещението му вчера тя непрекъснато мислеше за студеното изражение на лицето му. Веднага реши, че е излишно да търси причината в собственото си поведение. Не искаше и да знае истинската причина.

Сънят прекъсна мислите ѝ. Остави изтощението да я отнесе в друг свят.

Катрин усети силна светлина да се полюлява над лицето ѝ. Отвори очи, заслепена от блясъка на фенер.

— Да пукна — изруга писклив глас на английски, — ако това не е жената на кап'тана и нейното отроче.

Объркана, Катрин се повдигна леко и опита да се отърси от сънищата, които все още замъгляваха съзнанието ѝ. Господи, бяха ги открили. Как не беше усетила, че корабът е спрял? С все още прегракнал от съня глас Катрин побърза да каже:

— Не ни издавайте, моля ви.

Момчето повдигна фенера. Лицето му се освети от златиста светлина. Изражението му бе нерешително. Около носа си имаше лунички, пръснати като пясък по кожата. Искрящо червената му коса би задържала погледа ѝ, но очите ѝ се приковаха към конопената му риза. Вързан точно под рамото му, левият ръкав висеше празен надолу.

— Боя се, че не мога да направя тва, госпожо. Кап'танът ме прати долу да запаля фенера в тази стая. Повечето от екипажа ще дойдат да вземат оръжията.

— Оръжията? — Сега Катрин вече беше напълно будна и внимаваше да не стресне Мадлен. — Неприятности ли има?

— Не още, госпожо. — Момчето закачи телената дръжка на фенера на един пирон на рафта. — Но вече навлязохме в канала на Моз'мбик и тя ще е там. Няма защо да се безпокоим. Кап'танът ще я намери.

— Ще намери кого?

Момчето я погледна учудено, сякаш тя би трябвало да знае отговора.

— Как кого? Кап'танът планува да нападне Испанската флота и да я потопи, за да вземе кралските съкровища.

Катрин бе шокирана. Дантон Кристобал я бе излъгал. Нищо не бе казал за нападение. Нарочно я бе заблудил.

Плановете ѝ за бягство пропадаха. Вместо това ги очакваше кървава битка с испански кораб. Бе изложила Мадлен на опасност. Не знаеше на кого да се сърди — на себе си или на Дантон.

— Защо седиш тук долу в склада, госпожо? — Момчето се почеса зад ухото. — Каютата на кап'тана е далеч по-добра от това

вонящо на развалени яйца място.

— Господин Кристобал не ме е поканил на борда — обясни тя.

Замисли се дали може да се довери на момчето. Дотук той не бе извикал за помощ, не бе я издал. Тя се успокои от този факт и побърза да продължи:

— Трябва да стигна до Париж, но вашият капитан не беше зарадван от идеята ми. Помислих си, че ако отидем на друг остров, бих могла да потърся помощ. Но изглежда, че мога да разчитам на капитана точно толкова, колкото можех да разчитам на Таматав.

— Чух за това. Кап'танът не ме бе взел на борда в деня, в който са извели теб и хлапето от Мадагаскар. Остави ме на острова при жалките гранати — троснато каза той. — Понякога ме третира като дете, наистина го прави. Но иначе кап'танът се държи доста добре с мен.

— Ти не си испанец.

— Не. Лондончанин съм. Извинете ме за обноските, госпожо. Името ми е Джеймс Еври, бивш служител във флотата на Нейно височество, сега в сладката търговия.

Мадлен се размърда в съня си, притисна Нанет към бузата си и пъкна палец в устата си. Катрин я притегли по-близо до себе си.

— Аз съм Катрин — каза тя.

— Знам — отвърна Джеймс и стана сериозен. — Кап'танът ще прати екипажа, а аз не мога да те скрия. Той ще си помисли, че съм замесен.

— Не искам да ти създавам неприятности.

— И аз също.

Джеймс повдигна рамене, сякаш обмисляше възможностите.

— Единствен начин е да дойдеш с мен горе. Кап'танът не е коравосърдечен дявол. Той ще се отнесе справедливо с вас.

— Бих искала да е така, но се съмнявам, че ще ме приеме радушно.

— Ще трябва да проверим. — Той загаси фенера, но стаята не стана тъмна, както Катрин се надяваше. — По-добре доведи и малката.

Примирена със съдбата си, тя взе Мадлен в ръце, без да я буди, и се опита да стане. Краката ѝ бяха изтръпнали и ако не беше я подхванал Джеймс, тя щеше да падне.

— Merci! — прошепна.

— Това благодаря ли означава? — Почти усмихнат, той я поведе навън. — Кап'танът се опитва да ни учи по малко френски от време на време. Ти добре говориш английски.

Катрин заобиколи край решетката с гюллета, придържани към рафтовете от здрави кожени колани. Следваше Джеймс по петите, когато той я поведе към съседната каюта.

В стената беше изрязан прозорец между стаята, в която беше Катрин, и тази с оръжията. Пред стъклото на прозореца се люлееше огромен фенер, в който горяха дванадесет свещи. Това бе причината, поради която в стаята не бе притъмняло, когато Джеймс бе загасил фенера. Восъчни топчета се полепиха по подметките на Катрин.

Озоваха се в тесен коридор, който извеждаше нагоре. Катрин започна да се задушава от страх. Не знаеше какво ще се случи. Дантон щеше да побеснее — в това бе сигурна. Беше се подготвила да се защитава, че се е промъкнала на кораба му, но не знаеше за плановете му да щурмува някой галеон.

Това изискваше съвсем нови аргументи, а тя нямаше никакви.

Като изкачи няколко стълби, въздухът се прочисти и Катрин успя да си поеме няколко животворни глътки. Запази в устата си дъха на соленото и чисто море.

Изкачиха две платформи, докато стигнат до разточителната каюта на капитана.

Момчето спря и се обърна:

— Може би ще оставиш малката в леглото на капитана. — Гласът му потрепна нерешително. — Не бих искал да... искам да кажа...

— Не би искал господин Кристобал да я събуди с виковете си ли?

Джеймс се усмихна в знак на съжаление:

— Да, може малко да се ядоса.

Джеймс отвори вратата. Катрин прекоси стаята и внимателно остави Мадлен на леглото. Нежно целуна дъщеря си по челото и неохотно се отдалечи.

Навън слънцето печеше много силно и младата жена заслони очите си с ръка. По небето се влачеха черни облаци, гонени от вятъра. Няколко членове от екипажа им пресякоха пътя. Джеймс я водеше

напред, докато те гледаха с широко отворени очи и се учудваха на присъствието ѝ на кораба.

— Оттук, госпожо. — Джеймс премина край неколцина мъже, които зареждаха оръдията. — Видях го на абордажната кула. Най-добре идете да се разберете сами.

Катрин събра смелостта и решителността си. Независимо от това какво можеше да си случи, тя нямаше да покаже страха си пред Дантон.

Видя го на фокмачтата фигурата му изглеждаше невероятна с бяла риза и бричове. Жълта лента преминаваше през косата му и подчертаваше златния кръст на ухото му.

Той не я видя. Беше се взрял в проклетия си далекоглед, насочен на запад. През дясното си рамо бе праметнал кожен колан с няколко пищова, вкарани в калъфите им.

Клетвите му стигнаха до нейните уши.

— По дяволите! Трябваше да е тук!

Той погледна към пустото море и се намръщи. Извъртя се и насочи далекогледа си на север, после на изток, точно към мястото, където стоеше тя с Джеймс Еври.

Дантон се стъписа. Челюстта му се стегна. Бавно свали далекогледа си.

Беше бесен като лъв в клетка, но Катрин се направи, че не забелязва това.

— Тук съм — каза тя.

Изражението му премина от изненадано в гневно.

Тя няма да се разтрепери... Няма да се разтрепери...

Мълчанието стана непоносимо. Целият екипаж спря работата си, за да я наблюдава.

Изведнъж младата жена се изчерви и се почувства отпаднала.

— Катрин, ти ме предизвикваш. — Гласът му, тих и суров, накара кожата ѝ да настръхне. — Който и да е член от екипажа ми би бил обесен на място дори и за по-малко от това, което ти направи.

Тя не помръдна и мълчанието ѝ го подкани да продължи да я укорява.

Постъпката ѝ го беше предизвикала и той се приближи до нея, побеснял.

— Какво наказание да ти наложа, моя дива маймунке?

---

[1] „Черна Испания“ — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Каквото пожелаете — отвърна Катрин.

Не искаше да отстъпва и крачка назад. Щеше да устои на напрежението, въпреки че краката ѝ се подкосяваха.

Дантон предложи:

— Може би един възел на булина и танц в празното пространство?

— Ако това е вашето желание, нека бъде така.

Главата ѝ започна да бучи, но запази самообладание.

— Или няколко удара с бронирана ръкавица?

Той се протегна към нея и като хвана ръката ѝ с железните си пръсти, дръпна я рязко към себе си. После прошепна с дрезгав глас:

— Десет удара по гърба, влачене зад кораба или смърт може би ще помогнат.

Тя потрепери, но задържа погледа си право напред. Почувства се, сякаш пръстите му се бяха вкопчили в шията ѝ, а не в ръката ѝ.

— Каквото и наказание да ми наложите, направете го бързо, господине. Не желая да присъствам на сражението, ако срещнете испанския кораб — каза смело Катрин.

Очите на Дантон се помрачиха и той светкавично погледна Джеймс.

— Ти сгреши, скъпа — изръмжа той. — Аз ще открия „Мануела“ и когато приключа с нея, няма да има с какво да отплаваш.

Катрин обърна главата си. Той се бе наклонил към нея и челото му почти докосваше веждата ѝ. Проницателният му поглед достигна до самата същност на нейната душа.

Дантон Крестобал знаеше как да я нарани, като използва само думи.

— „Мануела“ на десен борд!

Викът на Рейниаро от най-високата част на фокмачтата накара всички да се обърнат към хоризонта.

Дантон бутна Катрин в ръцете на Джеймс. Внезапното му пускане я накара да се залюлее и тя едва не се строполи на палубата.

— Намери детето, Джеймс, и ги отведи в моята каюта — каза в движение.

— Хлапето е вече там, кап'тане.

— Антонио! — викна Дантон.

Той сръчно постави стълбата на абордажната кула.

— Ти ела тук! — заповяда капитанът.

Великанът се подаде изпод навеса и погледна нагоре:

— Да, капитане.

Размениха няколко думи на кастилски. После Антонио хвана една връзка с ключове, която Дантон му подхвърли.

— Изглежда, че заповяда да ни заключат, госпожо — каза Джеймс с притаен дъх. — Върви спокойно.

— Не ме интересуват заплахите ти — извика тя, — но недей да излагаш живота на детето ми на опасност!

Опита се да избяга, но пътят ѝ бе препречен от Антонио и Джеймс. Те я хванаха под ръка и я замъкнаха надолу. Започна да рита и бързо забрави за достойнството, което толкова време се опитваше да запази.

— Ти ме излъга, Дантон Кристобал! — Думите ѝ звучаха хапливо. — Не заслужаваш да бъдеш капитан на кораб.

— И други хора — прекъсна я той — са стигали до това заключение много пъти. Но все пак, скъпа, аз все още стоя на румпела.

— Свиня!

Мрачният му смях я преследваше по целия ѝ път надолу. Почувства се позорно победена. Дантон Кристобал беше безмилостен и безскрупулен.

Антонио бутна вратата. Трясъкът събуди Мадлен. Тя се изправи и започна да плаче. Видя майка си в ръцете на двамата ѝ похитители, скочи от леглото и затича да се гушне в полата ѝ.

— Мамо! Мамо! — Тя се разтърси от плач. — Оставете майка ми на мира.

Ритна крака на Антонио. Той изръмжа от болка и пусна Катрин.

Катрин падна на колене и взе дъщеря си в прегръдките си.

— Ето, мъничка моя, всичко е наред. Не съм наранена.

Вратата се затвори и ключът бе превъртян.

Лицето на Джеймс придоби цвета на косата му.

— Съжалявам, госпожо.

Катрин стоеше с Мадлен в ръцете си. Овладея я непреодолимо желание да приключи с целия този кошмар.

— Не бих могла да очаквам от теб да ми помогнеш, Джеймс.

Седна на ръба на леглото и опита да утеши детето. Джеймс прекоси стаята и се насочи към бюрото. Поколеба се за малко и седна на стола на капитана. Катрин го загледа как докосва бюрото, а после рязко отдръпна ръката си и я сложи в скута си, сякаш всичко, принадлежащо на Дантон, бе неприкосновено. Той се премести на възглавницата, очевидно смутен от истеричното държане на Мадлен. Внезапно потупа джоба на ризата си.

— Хлапето иска ли парченце ментов бонбон?

Мадлен надигна глава от гърдите на Катрин.

— Бонбон ли? — подсмръкна тя.

— Ето ти, хлапе.

Джеймс поднесе половин пръчка бял бонбон.

— Нося тва, в случай че на някой му се пригади. На мен не ми се случват такива неща, да знаеш. За другите е, ако ги хване чума.

Мадлен започна да ритя, за да се освободи от прегръдката на майка си. Стремително се запъти към Джеймс. Той държеше бонбона с единствената си ръка и тя решително го дръпна.

— М-мерси.

Гласът ѝ потрепна от все още незасъхналите сълзи. Затича към майка си и се гушна в скута ѝ, за да изяде на сигурно място бонбона.

— Къде е ръката ти? — попита момиченцето.

— Мадлен! — скара ѝ се майка ѝ.

— Всичко е наред, госпожо. Предпочитам да ме питат, вместо да стоят и да ме зяпат.

— Как се казваш? — попита Мадлен, докато лакомо хрускаше бонбона.

— Джеймс Еври. Няма да ти направя нищо лошо — каза той спокойно.

— Наистина ли, мамо?

— Няма да ти стори нищо лошо — успокои я Катрин и погледна Джеймс.

„Фурия“ забави ход. През отворения кърмови прозорец тя дочу разговора на горната палуба. Ако извикаше, щеше ли гласът ѝ да достигне до испанския кораб, до който вече се бяха доближили? Рискът, който щеше да поеме, си заслужаваше да я приберат на борда му.

Остави Мадлен на леглото и бързо се доближи до прозорчето.

Джеймс отскочи от стола си като стрела. Сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Госпожо, не правете тва. Знам какво си мислите. Не бих искал да ви запушвам устата с кърпа. Но ще го направя! Касае се за живота ми, а той ми е мил.

Извърна се към него.

— Трябва да издам присъствието си. Той ни държи против волята ни, Джеймс.

Той тъжно поклати глава:

— Трябва да се грижа за вас и да ви пазя. Ще ви запуша устата с кърпа, госпожо. Кълна се, че ще го направя. — Сниши гласа си и я помоли: — Не ме принуждавайте да го правя. Малката достатъчно е изплашена.

Чу се звън на камбана отгоре. После внезапно „Фурия“ направи остър завой.

Катрин загуби равновесие от рязката промяна на посоката и падна в ръцете на Джеймс. Той я хвана за раменете и я притисна към гърдите си. Със странната си прегръдка я задържа здраво на едно място.

Джеймс обърна поглед към небето и дръпна дясната си ръка.

— Проклет да съм! Той ще обърне този кораб обратно — възкликна той.

— Какво означава това? Клопка ли е? — попита припряно Катрин.

— Нищо подобно. Кап’танът бяга.

Плющенето на платната и забързаните стъпки над тях накараха Катрин да повярва на думите му. Не би могла и да си помисли, че Дантон се е съобразил с молбата ѝ да не излага Мадлен на опасност.

— Защо прави това?

— Нямам представа. — Джеймс отиде до прозореца и погледна навън. — Единствената смислена причина е, че калканът не иска да се

бие с жена и дете на борда — отвърна той.

— Не вярвам — отвърна тя. — Той не ме слуша. Той е крадец, също като... — Прекъсна изречението си, за да не споменава името на Жорж Клод пред дъщеря си. — Като някого, когото познавах. Само че Дантон Кристобал е още по-лош. Убива хора, за да получи това, което иска — продължи тя.

— Никога не го прави заради собствена облага, госпожо. Напада само когато се налага.

Думите на Джеймс не повлияха на предишното й мнение.

Ужасен гръм разцепи въздуха. Мадлен закри ушите си. Катрин се втурна да я успокоява.

— Тук съм. Няма защо да се тревожиш — нежно каза майката.

— Фойерверки, мамо!

— Господи! „Мануела“ ни напада.

Джеймс се повдигна на пръсти.

— Те стрелят, а ние не сме предизвикали битката, дори не сме издали намеренията си — възмути се той.

Едно гюлле цопна толкова близо до кораба, че водата се надигна и заля прозорците на кърмовата абордажна кула. Джеймс прескочи леглото на Дантон и затвори бронирания прозорец. Отскочи назад и извика:

— Всички зад бюрото!

Сърцето на Катрин заби трескаво. Хвана Мадлен за ръката и я поведе към прикритието.

— Само ако знаех плановете му, никога нямаше да дойда — каза меко тя, като изрази чувствата си на глас.

Свита между стената и бюрото, Катрин притисна Мадлен в кръстосаните си крака. Момичето стискаше здраво ментовата пръчка в ръка. Мадлен облиза устните си. Устата й беше пълна с бонбона, който току-що бе отхапала.

— Това пак ли е игра, мамо?

— Ако наистина е игра, миличко, то няма нищо забавно в нея.

Джеймс се опита да постъпи галантно.

— Сега ще ти кажа...

Бум!!!

— Ще ти разкажа... — той не обърна никакво внимание на силния гръм — ... как загубих ръката си.

Мадлен кимна, сякаш във вълнението си бе забравила, че той не ѝ е отговорил.

— Служех на Нейно височество в Кралската флота и бях натоварен да се грижа за едно оръдие. Кап'танът на нашия кораб — Нивел Спиърс, все още помня името му... никога не бих го забравил. — Погледът му стана замрежен, но само за миг. После веднага се съвзе. — Както и да е. Той беше мръсно копе...

Катрин поклати глава и се намръщи.

— Много лош човек. — Джеймс повдигна рамене в знак на извинение. — Караше ни да спим по палубата като кучета. Единствено пухените облаци ни служеха за одеяло. Наказваше другарите ми, като ги караше да ядат хлебарки и да тъпчат устите си с горещи болтове. Те се задушаваха от собствената си кръв.

— Наистина ли? — не вярваше Катрин. — Не мисля, че... Мили боже! — смирено се помоли тя.

Джеймс продължи на висок глас:

— Животът ми беше ад, госпожо. Беше смесица от огън и проклетия. Трябваше да се грижа за оръдията. Трябваше да проверявам запалителя — дали е достатъчно дълъг. Един ден, докато преглеждах фитила, изскочи искра. Оръдието гръмна и ми отнесе ръката. Единственото, което ми спаси живота, бе цилиндърът. Обля ме горещ метал. Горях и се овъглявах...

— Съжалявам! — Нервите ѝ се късаха като тънки конци. — Историята ви е доста колоритна, но не искам да слушам повече за насилие!

— Няма да продължа — оправда се той.

— Превързаха ли ръката ви? — попита Мадлен и стисна бонбона си.

— Да, около това, което беше останало от нея. Близко един месец стоя така.

Лъкатушенията на кораба се чувстваха силно в каютата. Катрин напрегна слух, за да чуе виковете от палубата на техния кораб и тези на преследвачите им. Нищо! Залпът утихна сред плисъци от вода.

Мадлен изяде бонбона и избърса пръсти в роклята си. Джеймс сви колене до гърдите си.

Нямаше нужда да говорят. Катрин знаеше къде отиват. Почувства, че „Фурия“ поема ход на север. На север!!! Нито на юг,

нито на изток, нито на запад. Пак на север към Острова на изгубените души... Към неговия дом!... Към неговия живот на приключения и риск!...

Той бе победил. Как щеше да го гледа, без да пада всеки път на колене и да го моли да я пусне да си отиде у дома?

Нещастieto на Катрин бе толкова голямо, че граничеше с физическа болка. Усилията ѝ бяха отишли напразно. Беше тъжна и отчаяна.

Сломена, склони глава. Нямаше сили да се справи с още разочарования.

— Виж, мамо.

Катрин повдигна брадичката си.

— Погледни ме. — Мадлен дръпна ръкава си и покри китката и пръстите си. — Виж, нямам ръка. Едно оръдие ми я отнесе.

Два дни бяха изминали, откакто Дантон отложи нападението над „Мануела“. Четиридесет и осем часа бяха отлетели, а той не бе виждал Катрин, освен когато тя напусна кораба под охраната на Джеймс Еври. Не бе посмял да ѝ проговори от страх да не я удуши. Беше вбесен от дръзката ѝ постъпка. Дори сега усещаше как ядът напирва в него. Спомняше си непримиримия ѝ поглед, когато я бе спрял на плажа.

— Отсега нататък — предупреди я той — ще има охрана пред колибата ти всеки път, когато напускам острова, за да не се повтори този глупав инцидент.

— Ако ми беше казал какво възнамеряваш да правиш, никога не бих се качила на кораба ти. — Погледна го изпитателно. — Ти ме излъга и затова изложих живота на Мадлен на опасност. Не бих могла да си го простя и... на теб също. Моля те, не ме карай да прибягвам до такива стъпки отново — каза тя. — Сигурно има начин да напуснем този остров, за който ти да не си се сетил.

Трябваше да я удари, но не го направи. Въпреки че му лазеше по нервите, той не можеше да спре да я изучава. Тя излъчваше някакъв прекрасен чар не само с красотата си, но и с майчинската всеотдайност към дъщеря си. Невероятната ѝ решителност и постоянство спечелиха уважението му. Поради тази причина той не смееше да я докосне... но и не искаше да я пусне да си отиде.

— Не, Катрин — отвърна спокойно. — Днес ти стана свидетел на това колко враждебно може да е морето. Така както ти не можеш да си простиш, че си изложила живота на детето си на опасност, така и аз не бих могъл да живея с мисълта, че може да ви наранят. Ще трябва да оставиш аз да реша.

Сълзи изпълниха очите ѝ и гласът ѝ затрепери от вълнение.

— Не можеш... — Изговаряше бавно всяка дума, сякаш това ѝ костваше неимоверна физическа болка... — да контролираш живота ми.

— Напротив, скъпа. — С безразличие, което бе успял да изгради у себе си в продължение на години, продължи: — Ако има жена, която да е изпробвала волята ми, това си ти, Катрин Лъоклерк.

Не беше опитала да се срещне с него оттогава. Той предполагаше, че се дължи единствено на заетостта ѝ да измисли начин да го изпрати във вечността. Във всички случаи това означаваше, че същата участ очаква и нея.

Тя бе провалила нападението му. Бе му попречила да вземе цяло съкровище от царски подаръци. Бе го накарала да опъне платна и да избяга. Никога досега не се бе оттеглял пръв от сражение, но молбата на Катрин да спаси дъщеря ѝ го бе накарала да направи немислимото.

Той бе навил кормилото, за да ги спаси от всякаква опасност.

Исусе Христе! Да не си беше загубил ума? Да не би тази жена да го подлудяваше?

С кратка въздишка Дантон изгони мислите си от главата. Не искаше да анализира решението си или психическото си състояние. Стоеше пред прозореца на спалнята си, изправен срещу студените ветрове, които идваха от плажа. Беше вперил поглед в облечения в здрач залив пред себе си. Последните слънчеви лъчи пробиваха облаците като копия и осветяваха инкрустираните с корали сенки по брега. Приблужи кобалтовата чаша до устните си и отпи от сладкия ром.

Колко добре познаваше той тези тайнствени рифове, които не напускаха сънищата му.

Четири и половина години по-рано единствената му мечта бе да ги прослави с безстрашния си екипаж и да плува в името на коралите, които защитаваха бреговете му.

Той бе навлязъл в този нов живот с кървящи ръце и крака, с обгорено от слънцето лице. Само година по-късно осъзна какво

влияние имаха островитяните над него. Той и неговите мъже бяха победили железния си противник. След месец те бяха спасени от банда пирати, която наскоро бе загубила капитана си. Дезорганизирани и дирещи нов главатар, разбойниците се съгласиха да вземат Дантон и мъжете му в Мадагаскар, без да им причиняват зло. После отплаваха към Испания, за да докладват на крал Филип, че съкровищата му са изгубени. Бяха откраднати от някакъв побъркан турчин на име Юсеф Ахмед Сади Ахрам.

Крал Филип не прояви и капка милосърдие или снизхождение към Дантон.

Повечето от нещата можели да бъдат заместени с други подобни. Но част от скъпоценностите не можела да бъде сбъркана. Сред товара на кораба му имало тринадесет диаманта, които били бележити със своя уникален цвят и изключителни карати.

Най-големият имал формата на круша — шестнадесет карата безупречна чистота, изпълнена с огън и блясък. Това струвало стотици съкровища. Останалите камъни били с различна обработка и от десет до дванадесет карата — всичките уникални със своя цвят — пет червени, греещи с розови отблясъци, четири почти безцветни и три сини с хиляди светлинки в тях, които ги карали да изглеждат като очите на котка.

Загубата на диамантите довела Филип до лудост. Дантон и мъжете му били позорно изхвърлени от Кралската флота.

Дантон загубил титлата си: Маркиз дьо Севил. Собствеността му била конфискувана, жена му и синът му били изхвърлени на улицата, унижени пред обществото.

Дантон изпадна в агония само при мисълта за миналото си. Завладяха го ярост и нервна възбуда.

Бившият доблестен капитан Дантон Луиз Кристобал тогава получил поредната си награда: железни белезници.

Дантон неволно потрепна, като си помисли за тъмнината в затвора и знойната му дупка. Въшките пукаха под краката му като миди върху скала. Вонята от затвора бе просмукала кожата му и никакво миене или къпане не можеше да го освободи от мириса месеци по-късно.

Част от дължимия арест прекара при кралица Елизабет. Носеха се слухове, че тя поела задълженията на съпруга си, който още тъгувал

по смъртта на първата си жена. Елизабет била решена да измести мъжа си от престола. Смятала да забрани на Дантон да стъпва в Испания десет години, за да го накара да плати за провала си.

Тогава настъпил денят на отмъщението. Родил се Ангелът на смъртта. Той и екипажът му били безмилостни. Дантон бе неспособен да спаси жена си и детето си от студените ръце на беднотията, но яростта му се бе превърнала в отрова.

Цената, която бе платил, го бе белязала завинаги. Спомените и изборът са вечни. Смъртта е завинаги.

Бяха изминали четири години. Оставаха му още шест. Дори след края на присъдата му той не се върнал в родината си. Испания вече не означавала нищо за него. Бе се превърнал в изгнаник без собствена родина. Плаваше из моретата по дирите на Сади — човека, който беше зад кормилото на кораба на неговия позор.

Беше твърдо решен да открие турчина и да го убие.

Дантон закрачи към края на павираната пътека и се загледа към хоризонта. Очите му пробягаха по черния бряг. Самотен рибар се прибираше у дома. Спокойно се полюшваше в малкото си кану. Дантон пое към горите и розовите градини, които покриваха далечните хълмове. Дишаше тежкия въздух, напоен с миризма на лимони и трева.

Всичко това бе негово.

Това бе неговият остров... неговият замък... неговият народ...

Не беше вече маркиз, но бе заел престола на крал.

Рейниаро му бе казал веднъж, че всеки мъж трябва да премине през ада, за да намери своя рай. Така че и той бе дал дължимото.

По свой собствен избор се бе изолирал от най-малката частичка от миналото си. Не искаше жена да се рови из вещите му. Не желаше дете, което да предизвиква родителски чувства у него. Късметът го бе отминал. Бе загубил шансовете си за щастие. Беше обречен никога повече да не се радва на прегръдките на жена... никога повече да не се възхищава на пакостите на свой собствен син...

Защо тогава бе започнал да си задава въпроси за съдбата си?

От момента, в който бе поел отговорността за съдбата на Катрин и Мадлен Лъоклерк в собствените си ръце, бе се потопил в опасни води. С всеки изминат ден ставаше все по-загрижен от присъствието им на острова. Те бяха събудили отново спомените за семейството му

по начин, съвсем различен от жалбата и тъгата. Дантон реши, че сегашният му живот е напълно лишен от топлина и любов.

Мислите му относно Катрин отиваха по-далеч от нежната ѝ красота, от фантазиите му, от желанието му да докосва косите ѝ... да я целува. Самоувереността ѝ го караше да се възхищава от нея по начин, който не бе усещал от години. Започваше да се съмнява във вечната си самота и невъзможността да намери жена, която да запълни празнотата, която Елена бе оставила.

Колкото до дъщерята на Катрин...

Дълго потисканите родителски чувства изплуваха на повърхността всеки пък, когато Мадлен беше наблизо. Той я избягваше нарочно, но детето често идваше при него, без Дантон да я забележи. Срещата им на плажа го бе превъзбудила толкова силно, че той дълго време не можа да се познае. Тя бе просто дете... едно красиво дете, чийто приятен глас разкъсваше сърцето му на парченца. Трябваше да се откъсне от мислите си за Катрин и Мадлен, преди решителността му да го напусне и да може да се приготви за борба.

Въпреки че Катрин се бе оказала достоен противник.

Тя го подлудяваше. Караше го да губи самообладание. Изпробваше го. За негово голямо учудване, точно нейната упоритост го привличаше най-много. Тя отстояваше онова, в което вярваше, а това изискваше доста смелост.

Дантон се усмихна накриво.

Грешеше относно Катрин Лъоклерк. Тя не се нуждаеше от неговата защита. Беше силна и храбра.

Той познаваше повечето от нейните качества, но тя все още си оставаше загадка за него.

Тази сутрин бе намерил рисунка пред вратата си под един голям камък. Бе повдигнал листа, за да разучи картината по-обстойно. Очевидно бе от Мадлен. Бе нарисувала едно момиче, застанало до голямо мастилено петно. Отдолу имаше надпис на френски с красиво изписани букви: Честит рожден ден, Мадлен. След доста взирание в рисунката Дантон откри, че голямото тъмно петно е торта с три свецички върху нея.

Дали Катрин нарочно бе поставила рисунката пред вратата му, за да го накара да се почувства виновен? Дали искаше да го накара да се

разкае, че държи едно момиченце, което има рожден ден, в компанията на бандити?

Трябваше да изневери на всичките си принципи и да остави Катрин Льоклерк на някое пристанище на произвола на съдбата. Преди по-малко от час той бе отхвърлил още пет крайморски града поради липса на информация, или защото кейовете им бяха доста високи, за да позволят бързо оттегляне. Трябваше да я остави отново в Мадагаскар и да види как чувството ѝ за независимост ще я отведе отново във Франция. Той...

Женски писък разцепи нощния въздух.

Бърз като стрела, Дантон захвърли чашата и се втурна надолу по хълма.

Викът идваше от плажната ивица, леко приглушен от гъстата палмова гора. Листата на растенията го удряха по лицето. Острите бодли разкървавиха кожата по цялото му тяло.

Писъкът се повтори — задъхан и отчаян. Дантон усети, че жената не е малайзийка. Не беше! Познаваше този глас. Високите тоналности често го бяха впечатлявали. Кой на този остров се осмеляваше да я докосне? Мислеше си, че познава хората си. Беше ги научил да не използват сила в сексуалните си желания.

Обзе го паника. Кръвта му кипна. В главата му се въртяха жестоки картини. Почувства, че се задушават от спомени. Отново бягаше по пътя на провала. Сърцето му биеше лудо. Закле се, че който и да я е нападнал, ще си плати скъпо. Скъпо!

Стигна до пясъчния бряг, но известно време не можа да я види. Стоеше сама, без никакво движение, без да се бори срещу демона, който я бе похитил. Парченца начупени клони бяха разпръснати около нея.

Дантон се приближи. Когато беше на десет крачки от него, тя се обърна разтреперана и посочи към храстите. Той рязко спря. Сърцето му биеше толкова силно, че щеше да изскочи от гърдите. Инстинктът го накара да потърси ножа на хълбока си. Внимателно се насочи към жертвата си.

Шифак! Шифак! Това бяха животински звуци.

Няколко чифта бляскави очи го наблюдаваха от храстите. В тялото приличаха на маймуни, но лицата им бяха като на мечки. Животните се втурнаха към Дантон на големи подскоци.

Бяха грациозни във въздуха, но странни на земята. Те се накачулиха едно върху друго. Пус-пус го прегърна през крака, а дългата ѝ опашка се уви около бедрото му. Разана шумно дърдореше. Докоб се покатери по кръста, гърдите и накрая се разположи на рамото на Дантон.

Виновните същества се бореха за вниманието му, докато той наблюдаваше Катрин.

— От това ли се страхуваше? От дивите зверове на джунглата?

Той не можеше да прикрие усмивката си. Беше му много забавно.

В погледа ѝ се четеше страх.

— Те се нахвърлиха върху мен — настояваше тя. — Дърпах ме за ръцете и се опитаха да се покатерят по полата ми.

— Негодници! — Дантон изрече думите си с лек упрек в гласа. — Учил съм ги да обръщат внимание на полите, но Пус-пус, която е женска маймуна, явно не е заинтересувана от това.

— Шегувай се, щом това ти доставя удоволствие, господине, но моля те, не за моя сметка. — Гласът ѝ трепереше от страх и ярост. — Какви са тези животни? Да не са кръстоска между маймуни и котки?

Дантон прокара пръстите си по дебелия козина на Докоб.

— Тези нещастници се наричат лемури.

— Лемури? Няколко пъти ме нарече дива маймунка. Не мисля, че приличам на тези същества — каза Катрин.

Дантон се загледа в Пус-пус — в черния му нос и кафявите уши — и не можа да се сдържи да не се усмихне.

— Не, но ти ме ухапа.

— Направих го, за да се защитя. Повярвай ми, нямам навика да атакувам по подобен начин — каза тя. — Не би ли трябвало да са в джунглата?

— Родителите им бяха убити и те сигурно също щяха да умрат, ако не бях ги прибрал от гората Тсинги. Те са моите галеничета. Сигурно са си помислили, че им носиш храна — обясни той.

— Всичко, което мога да предложа и с което разполагам, е отчаяна самота.

Той остави сарказма ѝ да премине покрай ушите му. Подигравателно потупа китката си, преди да докосне сабята си.

— Добре казано, скъпа. Или може би по-точно би било да кажа — улучи.

— Това ще е по-подходящо, защото целият ни разговор е една битка.

— Ах, Катрин!

Той прошепна, почти въздъхна името ѝ, докато се приближаваше към нея. Възхищаваше се на нежния овал на лицето ѝ. Искаше му се да докосне с ръка топлата ѝ кожа.

— Кой те е научил така добре да се браниш? — попита той.

— Ти, господине. — Предизвикателната ѝ поза не се промени, докато той я приближаваше. — Езикът ти е по-остър, от която и да е сабя.

Той се засмя сухо.

— Тази вечер си изключително остроумна.

Лунната светлина обливаше Катрин в сребристи отънъци. Бе оставила гъстата си коса несплетена и нощният вятър рошеше светлите ѝ къдрици. Той почти не обърна внимание на дрехите ѝ. Бяха обикновени и чисти. Съсредоточи се върху тялото под тях. Имаше идеален ханш, тънко кръстче, а бюстът ѝ беше в разкошни пропорции. Гладката ѝ кожа имаше цвета на бледо буково дърво. Беше фина и елегантна, но си имаше всичко необходимо.

Боже господи!... Изглеждаше почти феерично на лунната светлина.

Дантон бе толкова завладян от мисълта как да я изведе от острова, че не бе забелязал какво разкошно бижу е попаднало в ръцете му. Досега не бе гледал на Катрин като на изумруд, който може да изкуши човека да го притежава.

Тя се намръщи на дългото и внимателно оглеждане.

— Какво правеше на брега на моя остров?

Той заговори със студено безразличие, което компенсираше огъня вътре в него.

— Просто се разхождах — отвърна тя.

Гласът ѝ я предаде. Усети нервното ѝ напрежение.

— Разхождаше се?

Свали Докоб от рамото си и го взе на ръце. Нежно започна да гали корема на маймуната и продължи:

— И защо?

— Мадлен — отвърна тя бързо и погледна към клоните, разпилени на брега. — Мадлен си представя, че това са саби — обясни тя.

— Обича да играе на саби?

— Тя е много впечатлително дете, господин Кристобал. Мисля, че вече е спечелила някои от мъжете ти на своя страна. Рейниаро я учи да връзва въже. Антонио и Едуардо я носят на раменете си. А Джеймс ѝ позволява да го имитира, сякаш и тя е с една ръка.

Преплете пръсти. Той прие жеста ѝ като знак, че подрежда мислите си.

— Имах нужда да се поразходя, да помисля. Единственото спокойно място на този остров бе морето, а сега и то ми бе отнето — продължи тя.

Дантон плъзна погледа си надолу към капчиците морска вода по босите ѝ крака и глезените. Бе завързала края на роклята си на възел, за да не се мокри от водата и пяната, докато се разхожда по плитчините. Той винаги бе изключително спокоен и сериозен. Умееше да запазва самообладанието си в най-напрегнатите мигове. Мислите за нейното напускане на острова обаче го изкарваха от равновесие.

Пулсът му се ускоряваше. Кръвта препускаше бясно по вените му и той губеше желязната си волевитост.

— Яла ли си банан?

Той прикри душевното си вълнение с отчайващо спокойствие. Реши да избягва всякакви мисли за нея. Тя бе просто една тежест.

Катрин поклати глава.

— Бамбуково клонче?

Очевидно не бе възхитена от предложението му. Отказа невъзмутимо:

— Защо трябва да ям бамбукови клони?

— За да спасиш живота си, ако се наложи. Намираш се на сред океана.

— Ще запомня това. Колкото до банан — не, не съм яла банан на вечеря.

— А кокосов орех?

— Не.

— Те сигурно са надушили мирис на храна по теб. Може би ухание на разцъфнали цветя?

Дантон се наведе и започна да гали главата на Разана.

— И това не бе включено в менюто ми — отвърна сухо Катрин.

— Тогава сигурно имаш много апетитно ухание — предположи той.

Почти толкова объркан, колкото и лемуриите му, Дантон се отдръпна назад, вместо да се опита да открие дали тя се е напарфюмирала.

— Письците ти ги объркаха и ги накараха да потърсят сигурно убежище — продължи той.

— И ти реши да ме спасиш. — В усмивката на Катрин нямаше благодарност. — Но кой ще ме спаси от теб?

Погледът на Дантон обходи тялото ѝ. Замисли се за проблема, за който тя го подсети отново. Катрин забеляза обстойното му оглеждане и повдигна гордо брадичката си. Страстният ѝ чар беше трудно устоим. Той лениво се загледа в движението на бюста ѝ, докато тя се опитваше да обуздае яростта си. Дантон усети как тялото му става напрегнато и топло. За момент не се бе усъмнил, че някой от хората му може да пожелае да я изнасили. На него лично на два пъти му бяха минали подобни мисли през главата. Не беше човек на насилието, което не означаваше, че не я желае. Дори не се заблуждаваше в противното. Вместо да си признае направо, той го направи по заобиколен начин.

— Точно преди да чуя, че викаш, бях се замислил за теб. Знам, че трябва да те оставя да правиш каквото си намислила. И все пак, скъпа, ако не можеш да се справиш с един лемур, който е толкова малък, много се съмнявам, че ще се справиш с животните на Таматав.

— Как се оправям с трудностите не би трябвало да те засяга.

— Долу, Докоб!

Лемурът се плъзна по ръката му и тупна по корем на земята.

— Боя се, че грешиш, Катрин. Това, което става на Острова на изгубените души... — Той отблъсна маймуната, която го буташе по коляното. — Пус-пус, стой мирно... ме засяга пряко. Аз съм законът тук. — Дантон се наведе и освободи единия си ботуш. — Разана, иди при приятелите си. Стой там!

Трите лемура седнаха на дупетата си с вдигнати във въздуха опашки и с ръце, повдигнати молитвено напред.

Дантон запази равновесие на един крак и изу левия си крак от ботуша.

Катрин го погледна недоверчиво и наведе глава.

— Какво правиш? — попита тя.

Той отиде до най-близкото кокосово дърво. Здравно се захвана с ръце и крака и бързо се покатери по зеленото стъбло.

— Ще се освободя от нещо много досадно — провикна се той отгоре.

— Аз ли съм причината за твоята досада? — извика му тя.

— Исусе Христе, жено, ти бликаш от сарказъм тази вечер. Какво яде за вечеря? Може би незабелязано си глътнала страниците на Молиер?

Той я погледна. Тя също бе вперила поглед в него. Удължаваше мига и го възпираше да продължи към целта си. Той усещаше, че и двамата са еднакво объркани. Ако съдеше по начина, по който го наблюдаваше, вероятно бяха и еднакво впечатлени един от друг. Възможно ли бе да вижда нещо хубаво в него?

Той бързо отхвърли тази идея. Дявол знае колко опасно можеше да бъде едно обвързване и за двамата. Тя не би останала с него и миг след като я пуснеше.

Дантон се отърси от погледа ѝ и се покачи до върха на дървото, откъдето откъсна един голям кокосов орех. Почти се изсмя на глас. В него не бе останало нищо човешко. За миг си бе въобразил, че в сърцето му все още има искрица доброта, но явно огънят бе угаснал отдавна. Той замахна с ножа си и отсече цял клон кокосови орехи от дървото. Те паднаха на пясъка — едно-две-три — с приглушено тупване.

Пус-пус, Разана и Докоб се нахвърлиха на плодовете с наслаждение. Опашките им бясно се въртяха.

Дантон прибра оръжието си и слезе с лекота. Като стигна до средата, скочи като лемуриите си и се приземи точно пред Катрин. Тя отскочи назад.

Загледа се замислено и продължително в него. Дългото ѝ мълчание го караше да мисли, че иска да му каже нещо, но не смее. Това бе доста странно, защото тя обикновено казваше това, което ѝ е в главата.

Той повдигна веждата си нагоре. Безмълвно я подканяше да говори. Бе доста спокоен, можеше да издържи словесната ѝ атака.

Тя прие намека му и започна:

— Имаш афинитет към високите места, нали, Кристобал?

Въпросът ѝ му прозвуча абсурдно и това доста го обърка.

Очакваше от нея да се бори за свободата си, да го нарича прасе или по-лошо. Вместо това, преценката ѝ за неговата същност му се стори плоско наблюдение.

Дантон се наведе към нея. Изпитваше неимоверно удоволствие да наблюдава как очите ѝ предпазливо се разширяват. От толкова близо той наистина усети, че тя мирише на цветя, но не можеше да назове точно на какви.

— Как стигна до това заключение? — попита той след кратко мълчание.

Зъбите ѝ бяха наредени като маниста. Тя прехапа долната си устна.

— Обичаш да си все на върха на света. Имаш склонността да стоиш все нависоко — било то на върха на мачтата на кораба си или на това кокосово дърво. — Преглътна и продължи: — Като те гледам, си мисля, че би трябвало да бъдеш по-внимателен.

Дантон едва сега забеляза драскотините по кожата на ръцете си.

— Това, скъпа, е резултат от бързото ми тичане, за да те спася от тези диви същества. — Той опипа тънките като от бръснач резки по бузите и челюстите си. — Счупих една много ценна кобалтова чаша, когато чух, че викаш.

— Не можеш да ме виниш за това — каза тя. — А ти пак не отговори на въпроса ми.

— На смешния ти въпрос за височините ли?

Тя кимна.

— Причината, поради която се изкачих на кокосовото дърво, е пределно ясна — за да нахраня лемуриите си. — Отговорът му ѝ се струваше толкова смешен, че беше излишно дори да се замисля за него. — А причината да се катеря по мачтите на кораба си е да мога да наблюдавам за неприятели. Бих предпочел аз да ги потопя, отколкото те да го направят. Така че стоенето ми там си има своите предимства. Има ли друго, което би искала да знаеш, скъпа?

— Да.

Бързината, с която му отговори, накара Дантон веднага да съжали за предложението си. Не искаше да чува забележките ѝ относно неговите навици.

Катрин започна без никакви задръжки:

— Защо леглото ти в каютата на кораба е на обратно? Защо си нарекъл острова си с толкова тъжно име? Как са се срещнали родителите ти? И кой е този турчин, когото така жадуваш да убиеш?

Едно мускулче в ъгъла на устата му потрепна. Той се намръщи. Не искаше да ѝ покаже, че въпросите ѝ го засягат по доста неприятен начин. Всичко беше наред, докато не спомена Сади. Той прикри раздразнението си и се съсредоточи върху разправията, която щеше да има с Рейниаро за това, че си отваря толкова много устата.

— Това ли е всичко, което желаш да знаеш? — спокойно попита той.

— Засега да.

— Леглото ми сочи към морето, за да ми напомня, че това е моят дом. Острова си нарекох така заради мъжете, които умряха тук. Баща ми е бил капитан в Испанската кралска флота и срещнал майка ми в Марсилия. Починал при катастрофа, когато съм бил на десет години. Майка ми умря от естествена смърт, но в много ранна възраст. Що се отнася до турчина, той ми отне нещо много ценно и възнамерявам да го накарам да страда заради това. — Той постави ръце на хълбоците си. — Това е всичко, което ще чуеш от мен по този въпрос.

Изражението ѝ стана по-меко.

— Не мислех, че ще ми отговориш — призна си тя.

— Мога да бъда много мил, скъпа. Губя контрол само когато има сериозна причина. И досега, Катрин, винаги когато съм избухвал, то е било, защото ти си ме предизвиквала. Вечно спориш, упорстваш и ми противоречиш. Какъв човек беше този Лъоклерк, че не можа да те укроти?

Тя потрепери. Очите ѝ изразяваха болката, която ѝ причиняваше. Той се прокле за прибързаността си, когато тя наведе смирено очи надолу. Ръцете ѝ отново бяха облепени на кръста.

— Ето че сега се превърна в човека, когото предполагах, че си — безсърдечен и жесток — каза тя.

Дантон чувстваше негодника в себе си. Бе започнал да се заяжда с нея, когато тя не го бе предизвикала по никакъв начин. Не я искаше

укротена или опитомена. Харесваше буйния ѝ характер. Това го привличаше и плашеше в същото време. Тя беше почти като него. Бе първата жена след Елена, за която искаше да знае нещо повече от името ѝ и как би изглеждала, легнала под него. У Катрин имаше нещо повече от това. Тя можеше да му даде повече от физическо удоволствие. Точно сега не можеше да се справи с подобна връзка.

Дантон опита да се извини — формалност, която не му се удаваше лесно:

— Катрин...

— Не. Ти вече ми отговори. Бог знае, че и ти ще получиш заслуженото си.

Тя смело го погледна в очите. Изправи гордо и непреклонно рамене.

— Съпругът ми бе крадец, Кристобал. Беше точно такъв, какъвто си и ти. Крадеше от местното население в Африка и Индия и продаваше свещените им съкровища на черния пазар. Възползваше се от наивността им, като крадеше ценности. Нагледала съм се на достатъчно алчност за цял живот. Не желая да ставам свидетелка и на твоята.

Челюстта му нервно се стегна. Не беше толкова неуязвим, колкото си представяше, че е.

— Грещиш. Аз не съм алчен — защити се той.

— Кристобал, цветът на знамето ти е достатъчно показателен.

— В мен има нещо повече от едно знаме.

Изведнъж му се прииска да докаже на себе си, на Катрин, че не е загубил всичко добро. Все още беше човечен. Чувстваше, тъгуваше, имаше желание да обича, ако си го позволеше.

— Мога да бъда много нежен, скъпа — прошепна той. — Нека ти покажа.

Прокара пръстите си около кръста ѝ и я придърпа към себе си. Ръцете му се преплетоха в разпуснатата ѝ коса. Той стисна лъскавите къдрици между пръстите си. Те бяха меки като кадифе.

Дори в тъмнината забеляза, че бузите ѝ се изчервиха от паника.

— Какво правиш?

Той приближи лицето си по-близо до нейното и тихо прошепна:

— Ще те целуна.

ШЕСТА ГЛАВА

— Не искам да го правиш.

Катрин нямаше възможност да се оттегли. Устните на Дантон задушиха протеста ѝ, удавиха молбата ѝ. Принудена да се подчини, тя притисна юмруците си към копринения плат, който покриваше гърдите му.

Целувката му разля горещи вълни по цялото ѝ тяло. Меките му устни опровергаха твърдостта и студенината, която му приписваше. Сърцето ѝ биеше лудо, докато ръцете му я държаха като заложничка. Той погали нежната кожа по врата ѝ и почувства възбудата, която разтърсваше цялото ѝ тяло. Тя знаеше, че може да се освободи и все пак...

Прегръдката му я опияняваше като наркотик и тя се бореше с желанието си да е плътно прилепена до него. Той я притегляше към себе си със страстна нежност и тя откри, че трудно може да му се устои. Целувката му бе като слънчев лъч и я караше да изгаря от желание. Беше много по-добре да се бори с него, отколкото да стои безпомощна в прегръдката му. Не, тя не можеше да се пребори с него. Нямаше опит и не знаеше как да се отбранява от такъв вид атака. Той напълно завладя чувствената ѝ душа.

Когато я целуна, цялата ѝ решителност се стопи. Краката ѝ отмаляха. Ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите ѝ. С пръстите си усещаше пулса на Дантон.

Той нежно прокара език по устните ѝ. Тя се дръпна назад, но той притисна главата ѝ с ръце.

Катрин отпусна пръстите си и ги преплете в гънките на ризата му. Остави го да я подлудява, да я завладява.

На Катрин започна да ѝ се вие свят и щеше да падне, ако не беше здравата му прегръдка. Тя трепереше, тръпнеше.

Напълно бе загубила представа за реалността.

Повдигна ръцете си нагоре и обви врата на Дантон. Мускулите по гърба му бяха по-твърди от гранит, по-здрави от всякакво въже.

Още първия път, когато го видя, тя бе впечатлена от бохемския му вид, от буйната му коса, от обицата му.

Сега го опозна. Преплете пръстите си в дългите абаносови кичури, наслади се на копринената им мекота. Докосна златното кръстче на ухото му и почувства пухкавата кожа на мястото под обицата.

Тя забрави кой беше той и с какво се занимаваше. Може би щеше да се мрази за слабостта си, но сега това не я интересуваше.

Устните на Дантон я докосваха, когато той проговори. Гласът му бе груб и дрезгав.

— Защо остави рисунката на дъщеря си пред вратата ми? — попита той.

Внезапният му въпрос трудно стигна до съзнанието ѝ. Погледът ѝ беше замъглен. Трудно беше да мисли, когато той бе толкова близо до нея.

— Не съм го направила.

Не можа да разбере защо той внезапно се дръпна назад и я погледна с очи, по-тъмни и от нощта. Чертите му омекнаха, сякаш се колебаеше дали да ѝ вярва. Мълчанието натежа и съмненията му надделяха. Погледът му имаше странно излъчване.

— Не отричай това, което си направила, скъпа. Успя да постигнеш целта си. Наистина съжалих, че се налага да прекара рождения си ден тук.

— Рожден ден?

Думите му сякаш задушиха сърцето ѝ. За какво говореше? Започна да диша тежко. Внезапно се бе върнала към реалността. Втренчено погледна човека, в чиято прегръдка бе потънала, и краката, до които се докосваше. Осъзна се с писък на отчаяние. Истината трябваше да я зарадва, но не стана тъй. Те бяха чужди.

— Да. — Той нарочно я предизвикваше. — Със собствения ти почерк бе написано: „Честит рожден ден, Мадлен.“

— Наистина го написах — отвърна тя, като се освободи от прегръдката му и отстъпи назад. — Аз написах „Честит рожден ден.“ Тя винаги ме кара да пиша разни неща. Но кълна се, не съм оставяла рисунката пред вратата ти. Ако си я намерил, това е, защото Мадлен е искала да ти подари тази рисунка.

Дантон прокълна на испански, сетне попита:

— Защо?

— Тя те харесва. Иска празненство в нейна чест, господине.

Нарочно натърти на обръщението. Той сякаш бе забравил целувката и се държеше, като че ли нищо не се е случило. Тя го мразеше точно поради тази причина. Себе си мразеше още повече, защото се чувстваше отблъсната.

— Бях ѝ обещала да ѝ организираме едно на „Де Гидс“. Сега и двамата знаем, че това е невъзможно — тъжно каза Катрин.

— Оттегли обещанието си.

Искаше ѝ се да го удари заради забележката му. Щеше ѝ се да му забие юмрук в корема, да го срита в краката, да насини очите му. В никакъв случай не беше жестока жена, но той си играеше с чувствата ѝ. Беше безсърдечен. Изобщо не съзнаваше какво е да имаш дете. Мадлен беше единственото нещо, за което живееше, за което искаше да се грижи, на което мечтаеше да изпълнява капризите. Можеше да разчита единствено на нея, а вече не можеше да изпълни едно от обещанията си. Не би разочаровала Мадлен отново.

— Няма да го направя — каза тя спокойно. — След пет дни, независимо къде сме, ще празнуваме четвъртия рожден ден на дъщеря ми. Не ме интересува, че няма да има дори един гост. Не ме интересува дали това ти харесва или не. Не ме интересува дали ще бъдем на стотици километри в Индийския океан на някой скапан сал. Тя е дете. Невинна е. Помни това, когато я караш да страда.

Потъмнялото от слънцето лице на Дантон помрачня. Катрин си помисли, че ще я удари. Честно казано, тя дори се присви в очакване. Направи две бързи крачки назад.

— Да страда? — Гласът му продължаваше да бъде учудващо мек. Той беше застрашително спокоен. — Нямах и представа какъв е истинският смисъл на тази дума. Дъщеря ти не страда тук. Играе си на плажа, копае и търси скрито съкровище, рисува, пее, говори си сама. Дори се радва, като ми разказва детските си мечти.

— Тогава я пусни да си отиде! — Катрин усети, че отново го умолява, но ѝ беше все едно. — Остави ни и двете да си отидем, преди...

— Преди да направите отново нещо глупаво ли? — прекъсна я той.

Катрин направи гримаса. Досега не бе споменал за опита ѝ да избяга, а ето че сега си бе навлякла гнева му. Нямаше да потрепне. Нямаше да отстъпи пред обвинителния му поглед.

— Сторих това, което счетох за най-добро. Откъде можех да знам, че ще нападаш някакъв кораб? — защити се тя.

— Трябваше да не излизаш, както ти казах. — Дантон отметна дълъг кичур коса над рамото си. — Ти бягаш, Катрин Лъоклерк, и не мисля, че бягаш за Франция. Бягаш от починалия си съпруг.

— Ти нищо не знаеш...

— Знам достатъчно. Никога не говориш за него, освен ако не те предизвикат. Това ми подсказва, че не си го обичала.

— Как смееш? — възмути се тя.

— Смея, защото съм прав. — Арогантността му нямаше граници. — Пазиш най-лошите си спомени заключени зад решетки, както правя и аз. Мислиш си, че можеш да контролираш миналото си. Смяташ, че можеш да избягаш от кошмарите си, но не можеш. — Изражението му стана тъжно и замислено. — Събуди се, огледай се и разбери от какво точно бягаш. Не можеш да се криеш от миналото си, скъпа. Повярвай ми, аз опитах. При всеки опит частица от мен умираше. Умирам по малко всеки ден.

Косата ѝ настръхна от начина, по който той говореше. Как бе познал, че спомените за Жорж Клод я караха да се разтреперва? Страхувала се бе от гъстите джунгли на Индия, от дивите животни на Африка, от кръвожадните мъже, с които съпругът ѝ контактуваше, и държавните служители, които винаги бяха по следите на Жорж Клод. Искаше ѝ се да избяга от приключенията, от дързостта, от безкрайните дни, укрити с дъщеря си. Молбите минаваха нечути покрай ушите на съпруга ѝ.

Жорж Клод бе казал, че без риск не може.

Откакто бе умрял съпругът ѝ, често се будеше през нощта. Страхуваше се, че никога няма да се прибере у дома. Сънищата ѝ подсилваха опасенията ѝ и завръщането ѝ в Париж се бе превърнало в идея фикс.

Трябваше да избяга от Дантон Кристобал. Ако останеше, имаше опасност да се поддаде на чара му. Тази вечер бе потвърждение, че наистина е в беда. Беше се отнесла далеч от реалността. Имаше нужда да намери твърда почва под краката си.

Непрестанното бръмчене на нощните насекоми я върна към действителността. Прокара език по сухите си устни.

— Трябва да си тръгвам. Оставих Мадлен твърде дълго сама. Ако се събуди и види, че ме няма, ще се уплаши и ще се разплаче.

Катрин се обърна, без да погледне към Дантон, и се запъти към жилището си.

— Катрин. — Гласът му я преследваше. — Можеш да бягаш от дявола, ако желаш. Само не бягай от самата себе си. Приеми съдбата.

Тя продължи да върви напред. Сухите листа шумоляха под краката ѝ. Не разбираше какво иска да ѝ каже. Не желаше да разбира.

Мадлен пицеше от радост. Оставяше белите вълни да я гонят по брега. Обедното слънце огряваше гладката ѝ кожа. Бузките ѝ бяха розови, а също и връхчето на чипия ѝ нос. Розова панделка държеше косата ѝ прибрана. Кичурите по бретона ѝ бяха съвършено руси.

Тя отново затича към мокрия океански бряг. Легна на пясъка и почака вълните да я залепят. Смееше се, когато водата гъделичкаше краката ѝ и пръскаше тялото ѝ.

— Мамо, преструвам се, че съм костенурка.

Катрин я погледна над купчината сухи клони.

— Това е прекрасно, миличка. Чудесна костенурка си. Не влизай във водата. Стой на брега.

— Да, мамо!

Катрин се върна да оправи сухите клони, щастлива, че водата развлича Мадлен. Не ѝ се искаше дъщеря ѝ да задава въпроси. Как щеше да ѝ обясни вината, която ѝ тежеше? Знаеше, че да върви против Дантон бе лошо, но да се замесва с него щеше да е още по-голяма грешка.

Преди седмица Катрин бе приела това място като тяхно убежище. Нощта, когато лемурите я бяха нападнали, бе дошла да събира клони и се страхуваше, че Дантон ще поиска да му даде обяснение. Той обаче се бе задоволил от отговора ѝ. Всеки ден идваше тук и събираше съчки, връзваше ги на снопове и ги прибавяше към купчината. Беше пропуснала само един ден — деня, когато Рейниаро плаваше някъде с поправения „Черна Испания“. Пред вратата ѝ стоеше обещаната охрана и не можеше да излезе навън.

Сега вече щеше да ѝ стигна да направи огромен огън, когато му дойде времето. Щеше да запали съчките, когато някой кораб премине покрай острова. Разбира се, проблемът беше, че трябва да е на това място и да забележи кораба, преди да премине. Надяваше се да се добере до далекогледа на Дантон.

Това очевидно беше голям проблем и тя цяла сутрин се мъчеше да намери някакво решение. Бе неспособна да извърши кражба, затова отговорът изглеждаше доста сложен. По-умно бе да заеме далекогледа без знанието на Дантон. Всичко, което трябваше да направи, бе да се промъкне в дома му. Това беше опасна стъпка, като се има предвид присъствието на Антонио и Едуардо, но беше необходимо да я поеме. Само тогава щеше да е готова. Дори да не успее да подпали огъня по необходимия начин, белият дим щеше да послужи за бял флаг — а тя се нуждаеше именно от това.

Накрая щяха да бъдат свободни. Спасени.

— А сега съм риба, мамо!

— Хммм! — Катрин погледна дъщеря си, която шляпаше в плитчините. — Моля те, недей да влизаш навътре, мила.

— Няма.

Океанът изглеждаше много привлекателен и приканващ. Въздухът не потрепваше. Потта се стичаше по веждите на Катрин. Лицето и ръцете ѝ бяха мръсни. Въпреки че водата изглеждаше привлекателно студена, Катрин нямаше време да се потопи. Да се плиска беше невъзможно за нея.

Беше събрала клоните и сухите дърва в най-източната част на Острова на изгубените души. Брегът беше преобладаващо бял и сив. Имаше съвсем малко зеленина. Отзад беше заобиколен от стръмни, стотина крачки високи скали. От устието на една река течеше червена вода. Катрин не можеше да прецени къде точно беше изворът ѝ. Може би беше някоя скрита пукнатина. Аленият цвят на водата я подлудяваше. Сякаш кръвта на острова изтичаше от това речно устие.

Дърветата в гората се наричаха „тцинги“ — само това знаеше. Рейниаро ѝ беше казал, когато говореше за тази част на острова в един от формалните им разговори — един, за който тя го бе изнудила. Чувстваше се зле, че му прави номера. Крадеше информация, която щеше да ѝ помогне да се измъкне отгук, но просто нямаше друг изход.

Трябваше да намери място, което никой не посещаваше — място, до което не идваше Дантон или който и да е от островитяните.

Тази откъсната част от острова беше идеална. Бе усамотена, девствена. Пътят не беше много изморителен — само на час от колибата им. На Мадлен ѝ беше интересно да разглежда хамелеоните и костенурките с диамантено жълти и черни петна по черупките си. Те бавно се тътреха по пясъка. Покритите с бодли дървета напомняха на Катрин за кактусите в сухата, оранжева глинеста почва. Величествени баобаби се издигаха към висините. Изглеждаха като обърнати с клоните надолу дървета. Короните им бяха там, където трябваше да стоят корените.

Една чапла прелетя над тях, а после изчезна в къпинака. Тази част от острова беше плоска и скучна, но имаше някакво очарование в нея. Имаше нещо уникално, нещо, което тя никога в живота си не бе виждала.

Катрин потърси с поглед дъщеря си и я видя на безопасно разстояние от водата да копае дупка.

Доволна, че Мадлен е приела предупреждението ѝ сериозно, Катрин се изправи и сложи ръце на кръста си. Купчината от клони не изглеждаше толкова висока, колкото би трябвало. Беше шест стъпки в окръжност и две стъпки на височина. Тя се поколеба дали това наистина е достатъчно. Повдигна рамене и реши, че купчината е готова. Помисли си, че може да добавя по някой и друг клон от време на време, докато чака съдбовния момент.

— Мадлен, нека ти помогна да се измиеш и изсушиш. Трябва да се връщаме, преди да усетят, че ни няма — обясни Катрин.

— Кой ще усети, мамо? — попита Мадлен.

Вода капеше от цялото ѝ тяло, ситни песъчинки бяха полепнали по кожата ѝ.

— Твоите приятели естествено — отвърна майката.

Катрин нежно побутна Мадлен да се потопи до глезени във водата и да измие мръсотията от себе си.

— Липсва ми Хади.

Мадлен бързо забрави за къпането. Наведе се и започна да събира миди от пясъка.

— На мен също.

Катрин свърши тази работа вместо нея, като се опитваше да не намокри обувките си. После събра обувките, роклята и чорапките на Мадлен. Тръгнаха по пътека към колибата си.

— Но сега имаш други приятели — Рейниаро, Джеймс, Антонио и Едуардо — успокой я майка й.

— А също и господин пиратът — добави Мадлен сериозно. — Той също е мой приятел.

— Да, така е — съгласи се Катрин. Щеше да е нечестно да пропусне Дантон в списъка на приятелите й.

— Когато напуснем острова, няма да имам отново никакви приятели... Ще имам ли приятели в Париж, мамо? Всеки път, когато си създам приятели, ти решаваеш да напуснем — забеляза момиченцето.

Катрин внезапно бе завладяна от упреци към себе си. Не бе забелязала как Мадлен е приела пиратите за свои приятели. Това не беше правилно. Едно дете на възрастта на Мадлен би трябвало да си играе с деца, със сестриче или братче. Стомахът на Катрин се сви. Мисълта бе толкова внезапна, че изведнъж почувства болка — никога повече нямаше да има деца.

— В Париж ще си намериш приятели точно за теб — обясни тя на дъщеря си.

— Но нали не говориш за баба, дядо и чичовците, за които си ми разказвала?

Мадлен взе листо от земята и изстиска влагата от него.

— Не, те са при баща ти.

— Защо всички трябва да ходят при татко или при Исус? — попита детето.

Сърцето на Катрин се сви.

— Не и аз, котенце мое. Аз винаги ще съм с теб.

Мадлен се усмихна и хвана майка си за ръката.

— Обичам те, мамо.

— Аз също те обичам.

Върнаха се в старата къща на готвача, без никой да ги забележи. Днес не ги пазеха. В дните, когато някой кораб напускаше Острова на изгубените души, слагеха стража пред колибата. През останалото време никой от островитяните не им обръщаше внимание. Дори и Дантон!

От вечерта, когато я бе спасил от лемуриите, той не я бе потърсил. Това беше добре дошло. Не можеше да си позволи никакви романтични отклонения. Нейният интерес към Дантон не беше нищо друго, освен обикновено любопитство. Никога не бе целувала разбойник досега.

Всъщност тя не бе целувала друг мъж по устата, освен Жорж Клод.

Целувката на Дантон бе съвсем различна от тези на мъжа ѝ. Жорж Клод си имаше изградена система за любене и беше се уверил, че тя е добре запозната с нея. Първо започваше със скромна целувка, после милувка и на третата стъпка нощницата ѝ беше вече вдигната. Съпружеските им ласки бяха вечно едни и същи. Това беше задължение без никакво удоволствие.

Той не приемаше нищо по-малко и не даваше нищо повече.

През кратката им връзка с Дантон тя разбра, че всъщност нищо не знае. Той беше непредсказуем, невъздържан и много опитен в това, което правеше, без да я кара да се чувства неопитна или неспособна. Как можеше да прилага системата, на която бе научена, когато в прегръдката му костите ѝ се разтопяваха? Той бе способен да запали неутолимо желание в нея само с една целувка и това я плашеше. И я вълнуваше.

Да, беше добре, че не го бе срещала оттогава.

Плануваше да прекара остатъка от деня в игри с дъщеря си. И после, вечерта, щеше да разкрие изненадата си пред Мадлен.

Тя се зарадва от решението си, избърса дъщеря си и я облече в чиста рокля. Сплете косите ѝ на плитка и я остави да виси между лопатките на гърба ѝ. Накрая ѝ върза красива панделка. Катрин очисти пясъка по тялото си, изми се и сложи розовата рокля, която смяташе за най-хубава.

Точно решеше косата си, когато някой почука на вратата и Мадлен изтича да отвори.

— Добър ден, господин пират.

Сърцето на Катрин се сви.

— Добър ден, госпожице Льоклерк. Как си днес?

Дълбокият му глас изпълваше малката стая. Отекваше у Катрин и убиваше волята ѝ да се съпротивлява. Защо не можеше гласът му да е висок и носов, вместо толкова кадифено спокоен?

— Бях да плувам на брега, където мама...

— Мадлен, защо не пуснеш господин Кристобал да влезе? — прекъсна я майка ѝ.

Това не бяха искрените ѝ намерения, но беше единственият начин да попречи на Мадлен да продължи.

Мадлен се отдръпна настрана. Дантон остана на прага. Огромната му фигура закриваше входа. Косата му свободно падна върху веждите и раменете, когато се наведе да погледне Мадлен. Бяла риза загадъчно прикриваше мускулестото му тяло, докато тъмни бричове очертаваха стройните му бедра. Погледът ѝ неприлично пробягна по тялото му, но тя бързо се осъзна и го отклони, за да посрещне намръщеното му лице.

— Не, не мога — каза той.

Мадлен се нацупи.

— Защо не? — попита тя.

— Трябва да отида до едно много важно място и бих искал да дойдеш с мен.

Той погледна към Катрин. Погледът му докосна устните ѝ, така както бе направила устата му онази нощ. Изражението на лицето му говореше по-красноречиво от думите. Той преживяваше отново целувката им. Тя усети, че се изчервява и се упрекна още преди да го бе направила. Когато накрая Дантон проговори, студеният властен израз на лицето му бе поомекнал:

— Майка ти също може да дойде.

Мадлен се завъртя от радост. Плитката ѝ се праметна през рамото ѝ и остана отпред.

— Може ли да отидем с него, мамо? — попита момиченцето.

Катрин бе доста обърквана. Присъствието на Дантон не ѝ позволяваше да мисли трезво. Опита се да намери най-точните думи, за да му откаже. Всичко, което можа да измисли, бе:

— Не днес.

Дантон изглеждаше доста привлекателно — строен и висок. Много висок! Много красив!

— Поне веднъж, Катрин... — дългите му пръсти затропаха по касата на вратата, — бъди разумна. Кажи „да“!

Заповедта му я прободеше. На езика ѝ беше да му отговори, че винаги е разумна или поне се опитва да бъде, но само един поглед от

страна на Мадлен я накара да се предаде. Перспективата да прекара остатъка от деня в негова компания беше изкушаваща. Решителността ѝ изчезна, както и здравият ѝ разум, и тя отвърна:

— Добре, ще дойдем с теб.

Мадлен се втурна навън, преди Катрин да може да я хване за ръката.

Катрин застана до Дантон, който заемаше цялото пространство под вратата. Въпреки че много внимаваше, тя се удари в ръката му. Всеки нерв от тялото ѝ бе опънат до крайност и тя всячески се мъчеше да не го поглежда в лицето. Продължи да върви така. Нямаше възможност да оттегли съгласието си и да му обясни защо винаги се чувства толкова непохватна, когато той е наблизо. Още в момента, в който прекрачи прага, отвори уста от удивление.

Под бледолилавите екзотични дървета стояха Антонио и Едуардо. В ръцете си стискаха дръжките на разкошен открит стол — носилка. Златният емайл блестеше под огнените слънчеви лъчи. Седалката беше тапицирана в червена обработена кожа и имаше разкошна облегалка.

— Това за кого е?

Вместо да отговори на въпроса ѝ, Дантон заповяда на двамата мъже да коленичат.

— Това е за пътуването ни.

Деловият му тон я накара да загуби ума и дума. След момент на осъзнаване тя попита:

— А ти къде ще седнеш?

Ръстът на испанците беше действително колосален, но Дантон бе още по-едър от тях. Тримата щяха да са прекалено тежки за Антонио и Едуардо.

— Аз си имам Санто.

Тя забеляза красив снежнобял арабски кон на няколко метра от тях. Катрин не бе виждала коне на острова и не знаеше, че Дантон има такива. Както къщата му и всички неща в нея, така и конят му бе безупречен.

Катрин не можеше да прикрие възхищението си от коня. Тръгна към стола — носилка, замаяна от изненадата.

Той се приближи до нея и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се качи. Тя не смееше да го докосне. Учтиво отхвърли предложението му,

качи единия си крак на стъпалото и се прехвърли вътре.

През цялото време усещаше погледа на Дантон върху себе си.

Тя помогна на Мадлен да се качи. После Антонио и Едуардо плавно вдигнаха носилката. Никога не се бе возила на подобен стол, въпреки че семейството им бе доста заможно в Индия. От височината леко се замайваше, но бе изключително приятно.

Чувстваше се като птичка.

Конят на Дантон нямаше поводи или седло, но той го яхна по доста грациозен начин, като се хвана за гривата на животното, фино изработените кожени ботуши на пирата притиснаха хълбоците на коня, докато той даваше заповедите си на Антонио и Едуардо.

Двамата испанци носеха стола доста стабилно и балансирано. Тя се приготви за приятното пътуване, доволна, че се е съгласила.

Мадлен сияеше от щастие.

— Точно сякаш се возим на слон, нали, мамо? Далече, далече в небесата.

Те се потопиха в гъстата гора. Дебелите дървета им правеха сянка. Катрин все още не бе идвала в тази част на острова на Дантон. Птички чуруликаха по дърветата. Говорящи папагали скачаха от клон на клон. Лемури със завити опашки прескачаха от дърво на дърво и си подвикваха със странни звуци.

Гигантски тамариндови^[1] дървета и зелени поляни бяха декорът на излета им сред дивата природа. През гъстия покрив от дървета, който им правеше сянка, се промъкваха откъслечни слънчеви лъчи и разкриваха пъстроцветни пеперуди и насекоми, каквито Катрин не беше виждала.

Дантон яздеше съвсем близо до тях и тя не можеше да устои да не му се усмихва. Усмихваше се на величието, което ги заобикаляше. В Индия нямаше такъв разкош, такива екзотични ухания.

— Всичко това е много красиво — забеляза тя.

— А с всеки изминат ден става все по-красиво — отвърна той.

Беше прав.

Карамфилови цветове със златисти листа потрепваха във въздуха. Ухаещите цветя бяха бели, по крайчеца на цвета си имаха розово. Мирисът напомняше на Катрин сладки, току-що извадени от фурната.

Пътеката ставаше все по-тясна и по-обрасла с растителност. Дантон водеше напред. Катрин напразно си налагаше да гледа другаде. Погледът ѝ не можеше да се откъсне от мъжествената му фигура.

— Цветя, мамо! Цяла градина с цветя! — извика момичето удивено.

Мадлен опасно се наведе над облегалката на носилката и Катрин инстинктивно я хвана за ръкава.

— Стой мирно, Мадлен. Ще паднеш и ще се удариш — предупреди я майка ѝ.

Дъщеря ѝ се намръщи на забележката и се загледа към градината от полюшващи се от вятъра цветя.

Дантон ги поведе право през една поляна.

Нагазиха сред високите стръкове екзотични цветя. Сякаш бяха навлезли в океана, а водата бе обагрена от червено — лилавия залез. Точно в този миг Катрин бе толкова очарована от острова на Дантон, че не можеше да си представи по-красиво място от тази райска градина.

Многобройни поточета се спускаха от високите стръмни скали и шумно се разбиваха в обширни каменни басейни. Приказните водопади образуваха очарователна кристална завеса.

Дантон повдигна ръка над главата си и Антонио и Едуардо спряха. Без да слиза от гърба на красивия Санто, капитанът се обърна към Мадлен и попита:

— Виждала ли си някога прилепи?

— Не знам — отвърна тя и се обърна към майка си. — Виждала ли съм, мамо?

— Не си.

— Не се страхувай! Погледни това и стой спокойно — продължи уверено той.

Устата на Дантон се изкриви в усмивка. Погали коня си и го притисна силно между краката си. После удари стъблото на едно дърво с двете си ръце. От клоните му изхвърчаха стотици прилепи и нарушиха тишината с биенето на крилетата си.

— Плодни прилепи — извика той силно, за да могат да го чуят въпреки невероятния шум.

Мадлен притисна лицето си към рамото на Катрин. Не изпускаше от поглед ятото развълнувани птици.

Огромните прилепи изглеждаха като хвърчащи лисици. Рижавите им тела лъщяха, големите им черни очи искряха, а слънцето очертаваше всяка кост на пръстите им под полупрозрачния воал на крилето. Катрин потрепери, като си спомни какво ѝ бе казал веднъж Жорж Клод. Прокара ръка по разпуснатите си коси и се помоли да си тръгнат по-бързо от това зловещо място.

За нейно голямо облекчение, те поеха пак по пътя си.

Мадлен въртеше глава наляво и надясно и се възхищаваше на всички нови неща, които се изпречваха пред очите ѝ.

— Обичам тази гора, мамо. Това е най-хубавата гора, която някога съм виждала.

— На мен също много ми харесва — отвърна майка ѝ и не излъга.

След десет минути пристигнаха до нещо, което приличаше на село. Сред една поляна, на брега на някаква лагуна, беше построена къща. Покривът ѝ бе направен от сухи листа. Личеше, че се намират сред дивата природа. Наблизо имаше стадо зебу.

Ръждивата врата се отвори. Рейниаро се появи с пура от палмово листо в устата. Той поздрави Дантон на малайзийски. Катрин се изненада да види старши кормчията точно тук. Не бе си помислила, че Рейниаро може да живее сред подобна красота. Предполагаше, че обитава една от колибите на брега заедно с другите жители на острова.

— А, смелата жена!

Той напусна верандата си и отиде да ги посрещне. Смачка фасата с босата си пета. Беше облечен с доста странна дреха — копринена рокля, прихваната със златиста лента през кръста. Кафеникавите му гърди бяха голи и на тях висеше керамична огърлица, на която имаше два черни лъскави камъка.

— А, довела е и детето си. Добре дошли, мои красиви приятелки, добре дошли!

Антонио и Едуардо оставиха носилката във висока трева и Мадлен скочи на земята.

— Здравсти, Рейниаро.

Тя го прегърна през коляното, а той се наведе и я вдигна на ръце.

Докосна връхчето на носа ѝ с пръст и попита:

— Помниш ли какво ти бях казал за прегръдката, дете?

Погледът на Мадлен стана замислен.

— Вола — каза тя.
— Воло — поправи я той.
— Воло.

Тя прехапа устната си и повдигна вежди, за да покаже, че не е съвсем сигурна.

— Воло михици — добави тя.
— Добре, госпожице!

Рейниаро я притисна към себе си и я погъделичка. Веселото кикотене на Мадлен заприлича на джавкането на малко кученце.

Противоречиви чувства завладяха Катрин. Беше очарована от постиженията на дъщеря си, но същевременно не беше човек, който обича да я обучават. Жорж Клод беше голям безделник, но той бе и единственият баща на Мадлен. Родителите ѝ бяха доста студени един към друг и възгледите на момичето бяха доста женствени. Може би като се върнат в Париж и се установят напълно, Катрин ще си помисли за повторен брак.

Въпреки че Рейниаро бе доста любезен и приятелски настроен, той си оставаше пиратски старши кормчия, чието основно занимание бяха морските похищения. Мадлен имаше нужда от бащино възпитание. Трябваше ѝ някой почтен мъж. Може би някой касапин или шивач, или часовникар, или дори чистач или леяр.

Трябваше само да е някой, който честно си изкарва хляба.

Само ако Дантон Кристобал... Не! Какви си ги мислеше? Той сигурно щеше да се изсмее на подобен съюз, а и тя няма никога да позволи да попадне в същия капан. Никога няма да забрави докъде води брак, сключен заради богатствата на съпруга.

Катрин слезе, като поклати глава и се отърси от фантазиите си относно Дантон. Вместо това помъчи се да отхвърли предубежденията си за старши кормчията. Не искаше да го обвинява за неща, които самата не разбираше. Мадлен го харесваше толкова много. Катрин се пребори със собствените си мисли и реши да приеме пороците му.

— Какво толкова има в една прегръдка, Мадлен? Какво каза за нея?

— Казах, че прегръдката има стойността на златото. Това е на ма'зийски.

— О, колко умно от твоя страна.
— Знам много неща — заяви гордо тя.

— Да, знаеш.

Дантон праметна крака си през главата на Санто и скочи на земята. Без ножа и пистолетите си, без далекогледа си той изглеждаше съвсем обикновено. Не приличаше на човек, който си изкарва хляба с обири. Беше по-мъжествен, отколкото Катрин искаше да си признае. Тя си наложи да не гледа към него и започна разсеяно да изучава цветовете на орхидеите наоколо.

— Дойдохме да видим Рениала — каза Дантон и се запъти към Рейниаро.

— Тя много ще се зарадва. Не е виждала „вазахи“, въпреки че доста е чувала за тях.

Отново тази дума, помисли си Катрин. Чужденки! Добре че поне малко разбираше от езика на местните.

— Влезте вътре!

Рейниаро изкачи единственото стъпало от дъсчената си веранда. Цялата къща беше под дебела сянка, прикрита под перестите клони на едно розово дърво.

— Защо си полугол, Рейниаро?

— Мадлен!

Дъщеря ѝ повдигна недоумяващо рамене.

— Но той наистина е полугол, мамо. Защо?

Баритоновият смях на Рейниаро разтърси голите му гърди.

— Никога ли не си виждала баща — мъж без риза, дете?

— Хади винаги си носеше туниката. Понякога и моят татко не слагаше своята, но той не носеше огърлица като твойта.

— Тази огърлица — той повдигна гърдана си — ми носи късмет. Слагам я в специални случаи. Моето „ламбахоани“ също. Това е моята риза.

— Момчетата не носят поли.

— Не носят ли? — Лицето на Рейниаро се озари от подигравателна усмивка. — Дявол да го вземе! Тогава и аз ще си сваля моята.

Катрин въздъхна, когато Мадлен я хвана за пръстите.

— Няма нищо, мамо. Не може да си свали ризата. Ще е много неудобно. Ще трябва да ни покаже своята...

— Мадлен!

Сърцето на Катрин учести ударите си. Почувства, че гори от главата до петите.

— Мадлен! — повтори тя по-спокойно. — Не е нужно да ни казваш това, което вече знаем.

Дъщеря ѝ се престори, че съжالياва и заби поглед във върха на обувките си.

Тогава се чу шумен смях — дълбок и ехтящ.

Катрин вдигна брадичката си. Видя Дантон, заливащ се от смях, с единия крак пред другия. Не можеше да си спомни да го е чувала да се смее. Смахът му бе дълбок и приятен и я накара неволно да се усмихне. Не можеше да повярва, че му позволява да се смее над... е, тази думичка.

— Наистина... — Тя се опита да въздържи собствения си смях. — Наистина не бива да ѝ даваш да разбере, че ти е смешно.

Катрин се обърна, за да не позволи на Мадлен да види усмивката ѝ.

Рейниаро запази чувството си за приличие, което явно липсваше на Катрин и Дантон.

— Госпожице Мадлен, мъжете от моето племе винаги носят поли. Това е нашият обичай.

Катрин стана сериозна:

— Красива рокля наистина. Извинявам се за липсата на такт. Това наистина не е в стила ми.

— Тогава изглежда, че и двамата с капитана сте загубили стила си.

Рейниаро повдигна мрежестата завеса, която висеше на вратата.

— Съвпадение или Провидение? Ще трябва да се посъветваме с омбиази — продължи той.

После влезе в къщата и им даде знак да го последват.

Мадлен се втурна след Рейниаро и остави Катрин и Дантон на верандата.

Дантон стоеше до парапета. Лицето му беше мрачно. Катрин не можеше да съзре хумор в сребристосивите му очи. Нямаше нито искрица от светлина или щастие. Очите му бяха отчаяни и непроницаеми.

— Ще накажа Рейниаро. Той не познава моя характер. — Устните на Дантон се извиха в кисела усмивка. — Аз наистина се

смея... когато съм в добро настроение.

Не ѝ се искаше да е такъв. Защо ли — тя сама не знаеше. Странно, толкова бе харесала смеха му, че вече не можеше да приеме тази студена и далечна душа. Опита се да го развесели отново.

— А какво точно е омбиази? — каза тя с широка усмивка.

Дантон повдигна тънката завеса, за да ѝ помогне да влезе. Тя се докосна до него, когато премина под ръката му. Беше толкова близо, че усещаше меката тъкан на ризата му. Достатъчно близо да долови лекия мирис на сапуна му. Погледите им се срещнаха и тя застина на място. Нямаше сили да се помръдне или да мисли трезво, стоеше и чакаше Дантон да каже нещо. Искаше ѝ се да направи нещо.

Усещаше го с цялото си тяло, въпреки че той вече не я докосваше.

Дантон вероятно бе прочел мислите по очите ѝ, защото продължи, без да я кара много да чака:

— Омбиази е най-мъдрият мъж на селото. Той предсказва съдбите.

Дантон отново се бе затворил в черупката си и тя трябваше да се примири с обстоятелствата. Но смехът му бе докоснал сърцето ѝ, помисли си Катрин, докато влизаше. Искаше ѝ се да го чуе отново.

Насреща имаше малка стая, която водеше в широка всекидневна. Подът бе постлан с рогозки, а в ъгъла на стаята имаше два стола — за чужденците. Катрин веднага се досети, като видя, че Мадлен инстинктивно седна на единия стол, а Рейниаро кръстоса крака на една от рогозките.

— Смелата жена пристигна, също и капитанът.

Рейниаро говореше на жена, облечена в сари^[2], която усърдно мачкаше цветя. Без да прекъсва работата си, тя хвърли един поглед на Катрин, която забеляза, че очите ѝ бяха тъжни, но внимателни и умни. Кожата ѝ бе осеяна с дълбоки бръчки, които приличаха повече на цепнатини. Жената, която според преценката на Катрин беше около осемдесетгодишна, очевидно не страдаше от лошо зрение. При все това тя насочи цялото си внимание към цветята и продължи сръчно да натиска валяка с костеливите си пръсти.

Тя каза нещо на Дантон на мадагаскарски.

Той ѝ отговори бързо и гладко и тя поклати глава. Рядката ѝ коса бе сплетена на плитки. Жената даде знак на Мадлен да се приближи и

й посочи кошницата с цветя. Движенията ѝ показваха, че иска Мадлен да вземе няколко стръкчета и да ги подреди на дървената дъска.

Дъщеря ѝ спокойно се подчини. Сетне жената ги премачка с валяка си.

— Името ѝ е Рениала — каза Дантон на Катрин. — На мадагаскарски това означава „майка на горите“. Много е възрастна, но е все още доста енергична. В момента прави тапети. Помислих си, че на Мадлен ще ѝ хареса да дойде да погледа.

Катрин беше объркана от доброжелателния му жест и затова успя само да кимне. Защо Дантон бе направил това за дъщеря ѝ? Караше я да се разкъсва от противоречиви чувства. Беше ѝ показал, че и той може да изпитва съчувствие и бе продължил да подклажда огъня на нейното възхищение от мъжествеността и душевната му същност.

Мадлен поиска да сложи още космос на дъската. След нея Рениала внимателно подреждаше цветните нишки. По този начин папирусообразният материал се свързваше с космоса, тревата и листата. Когато свършеше една лента, тя я опъваше на светлината. Листът бе по-прозрачен и фин от най-изящната хартия, която Катрин бе виждала.

Жената се усмихна. Горните ѝ зъби липсваха.

— Мом мини ина.

— Какво каза?

Мадлен искаше да разбере, но всъщност не попита никого конкретно.

— Животът е сладък — преведе Дантон.

Тримата останаха с Рейниаро и Рениала повече от три часа. Катрин изостави мястото си на стола и седна на земята, за да може по-добре да вижда работата на жената. Вечеряха заедно с нея. Ядоха задушен ориз с лютивни чушки и подправки, а също и риба, подправена с кориандър. Десертът беше портокали и папая — плодовете, които им бяха сервирали на „Фурия“. Катрин не бе посмяла да попита Дантон за името им, но бе го научила от Рейниаро.

Когато вечерята приключи, Дантон и Рейниаро благодариха на Рениала, после изведоха Катрин навън. Беше се смрачило и някой бе запалил цяла редица фенери по пътека, заобиколена от дървета, около които се увиваха ванилови храсти.

— Къде отиваме, Рейниаро? — попита Мадлен и започна да подскача около него. — Тук е много весело. Тази жена ми харесва. Харесвам и цветята. Тя дори ми даде едно. Виж!

Извади жълто цвете от джоба си и го подаде на Рейниаро да го погледне. То беше клюмнало и се нуждаеше от вода.

— Отиваме към една изненада, дете.

Катрин се зачуди за какво говори испанецът. Нощта напредваше и може би щеше да стане прекалено късно за неговата изненада. Вероятно щеше да се наложи да почака до сутринта. Беше планирала да уважи Мадлен за... Катрин внезапно спря.

Насреща им на една тясна маса, над която имаше многобройни фенери, седеше екипажът на Дантон. Това беше утайката на испанското и мадагаскарското общество. Пиратите бяха прибрали почтително оръжието си. Бяха свалили и шапките си, бяха измили и прилежно сресали косите си.

Като видяха Мадлен, всички станаха на крака.

— Че'тит ро'ден ден, Мади — провикнаха се на един глас морските разбойници на развален английски.

Катрин веднага обърна очи към Дантон. Той стоеше безразлично и единственото, което каза, бе:

— Това бе най-доброто, което можех да направя.

---

[1] Вид тропически дървета. — Б.пр. ↑

[2] Женска дреха, наметало. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Къде, по дяволите, е далекогледът ми?

Дантон крещеше на стените в празния си кабинет. Той седна зад китайския си олтар и се зарови из безбройните карти и списъци на неутрални пристанища. Уредът беше в горния ляв ъгъл на бюрото му само преди два дни. Около него бяха миниатюра от Тунис, кристална бутилка бренди „Луи XIV“ със сребърно покритие, бяла порцеланова статуетка от шестнадесети век и яйце от епиорнис — слон — птица, високо една стъпка и без нито една пукнатина по черупката.

В яда си бутна яйцето настрани, за да провери под купчина с документи. Овалният предмет се залюля застрашително на абаносовата си поставка. Дантон сграбчи яйцето с двете си ръце, за да не се разбие на земята.

— По дяволите! — изруга нервно.

Паническа вълна премина по тялото му. Кръвта във вените му кипна. Яйцето от епиорнис беше много мистериозно. Беше го снесла птица, която Дантон дори не знаеше как изглежда. Никой не можеше да я открие. Поради тази причина яйцето бе за Дантон по-ценно, от която и да е от вещите му.

Той се изправи и постави яйцето на сигурно място, заедно с дървената му кутия. Заобиколи бюрото си и се наведе, за да разгледа керамичния под. Намери паче перо, чието връхче се беше счупило. Видя и парченце восък за запечатване на писма и късче счупен оранжев корал. Дантон вдигна всички вещи и ги сложи на бюрото си.

Нямаше и следа от далекогледа.

Седна на креслото си, сплете пръсти и се замисли.

Нямаше нужда да се напряга, за да разбере как кораловото парче бе достигнало до кабинета му. Нямаше и защо да се чуди, че по гърба на някои от скиците му имаше рисунки. Беше ясно и защо на дръжката на вратата на спалнята му бе завързана синя панделка. Не бе трудно да се сети защо германският му глобус лепнеше и имаше остатъци от бонбон.

Не, отговорът на тези тайнствени загадки бе прекалено прост: Мадлен!

Момиченцето се бе вмъкнало в живота му. Бе превзело крепостта му. Бе станало част от ежедневието му. От рождения ѝ ден преди седмица тя го следваше навсякъде. Беше непоправима, разсейваща и бърлива. Можеше да си дърдори с часове, без той да схване и дума от детските ѝ приказки. Беше забелязал, че понякога се опитва да говори в рима. Приказваше му за сватбени рокли, за Нанет. Интересуваше се дали обича ориз. Тя го обожавала.

Малката мъжкарана... но толкова проникателна, че му беше трудно да я наблюдава по-продължително време.

Обикновено се вмъкваше в кабинета му сутринта и оставаше до вечерта. Успяваше да премине и през верните му стражари Антонио и Едуардо. Той се намръщи, ядосан, че не се е досетил по-рано. Пазачите му я пускаха да влиза. Те обожаваша малката принцеса и обичаха да си играят с нея. Единият я носеше на раменете си, другият я подхвърляше във въздуха. Веселите ѝ писъци се носеха из големите стаи. Накрая редовно се появяваше на вратата на кабинета му с разчорлени коси, смъкнати чорапи или направо боса. Винаги с дълъг ментов бонбон между тънките си пръсти. Подозираше, че сладките неща взема от Джеймс Еври. Ще трябва да го накаже.

Златният му часовник отбеляза кръгъл час. Зад стъклото гола морска сирена удари единадесет пъти по камбанката.

Мадлен все още не бе дошла. Защо ли? Може би майка ѝ най-накрая бе поставила палавата си дъщеря на мястото ѝ. Хрумна му дори мисълта, че Катрин подтиква дъщеря си да му досажда — за наказание, че не ги пуска да си отидат в Париж. Смяташе да го изкара от нерви. Какво знаеше Катрин? Та нали без него нямаше кой да управлява кораба му?

Дантон сериозно се замисли. Катрин бе доста изненадана вечерта на рождения ден на Мадлен. Той всъщност точно това искаше да постигне. След като превъзможна изумлението си да види екипажа му изкъпан и сресан, тя го бе дарила с грациозна и благодарствена усмивка. Тази усмивка имаше странно въздействие върху него. Не можеше да спре да мечтае за още една целувка. Искаше му се да усети отново вкуса ѝ. Бленуваше да прилепи тялото си до разкошните ѝ женствени форми.

В течение на вечерта той се бе забавлявал да наблюдава различните изражения по лицето ѝ. Щастие... Наслада... Една осъзната срамежливост, когато забележеше, че я гледа.

Окъпана в светлината на фенерите, тя приличаше на ангел. Русите ѝ къдрици падаха чак до кръста. Бе хванала тен, откакто бе дошла на острова. Слънцето бе посипало носа ѝ с лунички, които я правеха още по-чаровна.

По време на празненството Катрин седеше до него. Мадлен беше на края на масата. Рениала ѝ бе направила цветен венец, който доста добре седеше на кестенявата ѝ коса. Дантон бе дал нареждания на Танала да направи торта и да я донесе в къщата на Рейниаро рано през деня. Готвачката не разбираше много от торти, но пък бе приготвила сладкиши — портокалови бисквити, пудинг от сладки картофи, пържени бананови палачинки и кокосови сладки.

Катрин бе доста замислена на връщане. Мадлен бе заспала в скута ѝ. Един водач от селото на Рейниаро им показваше пътя. Той водеше Санто редом с Антонио и Едуардо и не можеше да не забележи косите ѝ погледи. Вероятно се чудеше какво да си мисли за вечерта и за него. Доставяше му удоволствие да вижда, че наистина я бе изненадал. Обичаше да гледа объркания блясък в очите ѝ, защото самият той бе объркан. Влюбваше се все по-силно и по-силно, но смяташе, че може да продължава войната с нея, за да подложи на изпитание чувствата си към Катрин.

Трябваше да се досети, че търпението ѝ бе изчерпано. Новата ѝ атака подсказваше точно това. Бе изпратила срещу него Мадлен.

Дантон забарабани с пръсти по ръба на бюрото си. Бе толкова привикнал да изчаква Мадлен, че не можеше да започне да работи.

Най-малкият шум, най-лекото изскърцване или боботене, което отекваше из коридорите на резиденцията, отвличаше вниманието му.

Той внезапно престана да барабани.

Може би момиченцето бе болно. Той се изправи, после отново седна. Не можеше да е болно. Имаше розови бузки, силно тяло и уста и бели като маниста зъбки.

Но и Естебан някога беше като нея.

Дантон подпря лакти на масата и закри очите си с ръце. Не искаше да мисли за сина си по друг начин, освен като за здраво и енергично тригодишно момченце. Той не беше при него, когато

почина. Наоколо били само майка му и просяците на Мадрид. Семейният лекар им бе останал верен дори когато Дантон не можеше да му даде и пукнат сантим. От него той научи, че детето умряло от туберкулоза. Елена почина от същата болест седмица по-късно. Господи! Защо не бе могъл да ги спаси?

Защото по това време гниеше в затвора.

И ето че съдбата му пращаше нов удар — удар, от който му прилошаваше само като си помисли. Боже, как можеше да се спаси от Мадлен Лъоклерк? Тя го тормозеше. Тя го развличаше. Всеки ден лъчезарното ѝ лице разтапяше студената маска, зад която Дантон се криеше. Всеки ден тя пускаше слънчеви лъчи в сърцето му. Почувства как се размеква, отслабва. По дяволите!

Не бе направил нито едно нападение, откакто се сблъска с Испанската флота. Това не беше в негов стил. Бе прекарал две седмици, надвесен над морски карти. Чертаеше дъги по меридианите, по паралелите... Изучаваше най-обстойно африканското крайбрежие. Мъчеше се да открие пристанище, достатъчно безопасно да остави двете Лъоклерк и да се измъкне, без да унищожат кораба му.

Точно тази сутрин в отчаянието си бе открил едно приемливо пристанище, където да ги отведе. При все това не му се искаше да ги оставя там. Чувстваше се вече доста отговорен за тях и решения, които засягаха сигурността им, не се вземаха така лесно.

Преди няколко часа Рейниаро го осведоми за слуховете, че имало някакъв турчин от Източна Индия, който сновял из моретата. Новината приятно изненада Дантон, но той не можеше да преследва Сади точно сега. Катрин и момичето бяха все още на острова му. При все това, ако корабът наистина принадлежеше на Сади, той трябваше да тръгне по дирите му. Не можеше да стои със скръстени ръце и да чака нещо да се случи. Не можеше да следи какво става из моретата само като гледа. По дяволите, сега дори и това не можеше да направи, тъй като далекогледът му бе изчезнал.

Той изстена и бавно повдигна глава.

Гледката го ужаси. Мадлен стоеше в рамката на вратата. Устата, пръстите, бузките, брадичката ѝ, цялото ѝ тяло бе покрито със засъхнала кръв.

Дантон скочи от стола си. Прегърна я и я притисна към себе си.

— Къде се нарани?

Тя не отговори. Беше загубила съзнание.

Обезумял, той я отдалечи на една ръка разстояние и я разтърси. Сините ѝ очи затанцуваха пред погледа му. Тя едва успя да каже:

— Не-е-е-е ме-е-е-е клати-и-и-и!

— Господи! Кукло, съжалявам! Как се разкървави така? — попита той.

Миришеше на сладко и кисело — кръв. Отново изпадна в паника.

— Къде се нарани?

— Нямам нито една рана, господин пират.

— Разбира се, че имаш! — изкрещя той. — Цялата си обляна в кръв.

Тя се намръщи и погледна към роклята си.

— Това не е кръв. Това са малини.

— Малини!? — Гледаше като обезумял. — Малини!?

— От тези, които растат до голямото дърво. — Тя облиза червените си устни. — Точно си хапвах и паднах в храстите. Мама много ще се ядоса. Разплаках се. Загубих Рейниаро и отидох до колибата, но майка не беше там да ме прегърне. Така че спрях да плача и дойдох при теб да ме прегърнеш.

Дантон плесна с ръце и се изправи.

— Мамка му! — извика той.

— Какво каза, господин пират?

— Лоши думи. Ругатня.

Той тръгна към рафта с напитките и сграбчи една бутилка испанско вино. Махна тапата и пи направо от бутилката.

Усети потупване по бедрото. Погледна към Мадлен. Тя... се осмеляваше да го докосва с оцапаните си с малини ръце.

— Ти не ме обичаш, нали?

Не обичаше да лъже.

— Точно в този момент не те обичам.

— Ще ме обичаш ли, когато стана на пет години — каза тя и разпери петте си пръста във въздуха.

— Няма да си тук, когато станеш на пет години — хладнокръвно каза той.

— Знам. Мама гледа с далекогледа ти точно сега и ни търси кораб да се върнем в Париж.

— Далекогледа ми? — възкликна той. — Взела е моя далекоглед?

— Да. Всъщност аз го взех — заради нея.

— Ти? — Кокалчетата на Дантон побеляха от силното стискане на бутилката. — Откраднала си далекогледа?

— Мама ме помоли. — Долната устна на Мадлен започна да трепери.

— Защо?

Дантон опита да се успокои.

— Вече ти казах. За да намери кораб, който да ни отведе в Париж.

— Къде е майка ти сега, кукло? — изскърца със зъби той.

— Сигурно е на безлюдния бряг. Да, точно там е. Каза на Рейниаро да ме пази, но той ме загуби, докато ядох малини. — Мадлен изстърга засъхналия малинов сок от китките си. — Взех кремъка и подпалките със себе си. Аз я попитах защо и тя ми каза да мълча. Винаги ги носи със себе си. Всеки ден! Ходи до купа с клони.

Мислите на Дантон започнаха да се избистрят. Кремъкът и подпалките щяха да направят огън. Далекогледът щеше да намери кораб. Предупредителен огън щеше да доведе кораба до острова. Корабът можеше да бъде пиратски, военен...

Катрин Лъоклерк го бе предала.

— Антонио! Едуардо!

Дантон тресна бутилката на рафта, но не улучи ръба. Стъклото се удари в плочките и се разби. Виното опръска ботушите му и широките краища на панталоните му.

Мадлен се загледа в бъркотията на пода.

— Ти си луд. Искаш ли да те развеселя? Виж, мога да летя като прилеп. Виж това, господин пират.

Той не ѝ обърна внимание, но тя настоя.

— Виж това! Виж това!

Тя подскачаше в кръг и махаше с ръце.

— Всъщност не хвърча, а просто подскачам. Само се преструвам, че хвърча. Приличам ли ти на прилеп? — попита момиченцето.

Усмихна му се лъчезарно. Зъбите ѝ бяха розови. Сините ѝ очи бляскаха като морето под следобедните слънчеви лъчи.

Мадлен спря на ръка разстояние от Дантон и се провисна на коженото му наметало.

— Приличам ли ти на прилеп, господине? — попита отново тя.

Ето че го бе направила. Беше го наранила с очите си, с усмивката си. Нервите му не издържаха. Чувстваше физическа болка.

Дантон се освободи от нея, като я отърси от дрехите си. Трябваше да обуздае вътрешната си борба. Трябваше да се бори.

— Антонио! Едуардо!

Той нервно крачеше из стаята. Точно когато не издържаше повече на погледа ѝ, двамата се появиха.

— Останете с това дете и не го изпускате от поглед. Искам всички мъже да са в бойна готовност. Може би неприятел се приближава към острова ни.

— Да, капитане! — отвърнаха те в един глас.

Дантон излезе от кабинета. Отби се в спалнята да си сложи колана и ножа. Намери и двата си пищова и ги пъкна в калъфите им. Без да губи секунда, напусна дома си и яхна Санто.

Препускаше наравно с вятъра. Не спря коня си, докато не стигна до крайбрежната ивица. Слънчевите лъчи се отразяваха в пясъка и го заслепяваха, а главата му щеше да се пръсне от напрежение.

Безлюдният бряг...

Имаше само едно място на този остров, което отговаряше на това описание. На североизток.

Далекогледът на Дантон бе по-тежък, отколкото Катрин очакваше. Не ѝ беше много ясно и как се борави с него. Погледна през окуляра и видя кръг синьо море и над него небе.

Вече три часа наблюдаваше, а на хоризонта нямаше и следа от кораб.

Първия ден бе доста оптимистично настроена. Същото беше и на втория. Това бе третият ден, в който оглеждаше океана. Неуспехът започваше да поражда опасения.

Островът на изгубените души може би беше прекалено отдалечен, за да мине някой оттук. Освобождението щеше да стане едва тогава, когато Дантон решише да ѝ помогне.

В нощта на празненството, устроено в чест на Мадлен, бе почти готова да приеме желанието на Дантон сам да се занимае с положението. Бе спечелил уважението ѝ със своето гостоприемство и чистосърдечност.

Но това, което се случи преди три дни, промени мнението ѝ.

Бе видяла Мадлен да седи на пода на къщата и да си играе с някаква кутия, която бе намерила. Приблужи се до дъщеря си и видя, че кутията всъщност е пълна с пищови.

Слава богу, че не бяха заредени. Мадлен знаеше много добре колко са опасни, но изкушението да докосне лъскавите сребристи пистолети можеше да я накара да направи погрешно движение. Ако оръжията бяха заредени, можеше да се нарани. Можеше случайно да натисне спусъка на някой от тях и... беше ужасно дори да си помисли подобно нещо.

Дантон можеше да устройва най-разкошните празненства на света, но те едва ли щяха да компенсират ужасяващия инцидент.

Бе прекарала остатъка от деня си да търси скрити амуниции. Нищо друго не бе открила. Само тази кутия беше. Катрин я постави на висок рафт, далеч от погледа и ръцете на дъщеря си.

Не каза на Дантон за случилото се. Може би трябваше. Той не би наранил нарочно Мадлен. Мислеше си, че ще се притесни точно толкова, колкото и тя. Не можеше да рискува това да се случи отново.

Следващия път дъщеря ѝ може би нямаше да има късмет.

Мисълта за спасителен огън се загнезди в съзнанието ѝ. Трябваше да го направи — заради Мадлен.

Не ѝ се искаше да заблуждава Дантон по такъв начин и решението ѝ я измъчваше. Но той не бе ѝ дал възможност да избира.

Дантон скоро щеше да открие липсата на далекогледа си, ако вече не го бе направил. Бе се почувствала ужасно — да кара дъщеря си да краде. Естествено възнамеряваше да се преструва, че няма и понятие за уреда. Всъщност той едва ли щеше да ѝ повярва.

Реши да се върне в колибата. Вероятно Рейниаро вече се чудеше къде се бави толкова дълго. Беше го излъгала, че има нужда да поразмисли и го бе помолила да наглежда Мадлен, докато тя се разходи малко по бреговата ивица.

Днес за първи път не бе взела Мадлен със себе си. Дъщеря ѝ доста се изморяваше от дългото ходене. Още не бе намерила кораб и

беше излишно да измъчва момиченцето.

Точно когато прекрати наблюдението си, една точка на хоризонта привлече вниманието ѝ. Плътно прилепи клепачите си до лещите на далекогледа и напрегна взор, за да разграничи очертанията на предмета. Примигна няколко пъти и видя, че точката в далечината блести на слънцето и има определена форма.

Сърцето ѝ се изпълни с радост. Силуетът вероятно беше платно на кораб или може би мачта.

— По-близо! — шепнеха устните ѝ. — По-близо!

Очите ѝ пареха от напрежение. Присви ги и отново фокусира хоризонта. В угълчетата им започнаха да се събират сълзи. Беше на върха на надеждата си и... на страха.

Кораб!

Трябваше ли да изтича да доведе първо Мадлен? Щеше ли да ѝ отнеме много време да отиде да намери дъщеря си? Корабът може би щеше да си е отишъл дотогава. Тя се поколеба. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите от вълнение.

Какво да прави?

Реши, че не е обмислила достатъчно нещата предварително. Времето да доведе Мадлен можеше да провали шансовете ѝ, но пък да остави кораба да...

Катрин захвърли далекогледа в пясъка и бързо се обърна към купчината с клони. Взе кремъка и праханта. Сълзи се стичаха по бузите ѝ — не от радост, а по-скоро от нерешителност. Постъпваше ли правилно? Изскочиха малки искрички и докато палеше спасителния си огън, Катрин изведнъж се замисли. Какво щеше да стане, ако този кораб беше на някой от неприятелите на Дантон? Този турчин? А може би още по-зле — властите? Каквото и да искаше, не желаше то да става за сметка на залавянето на Дантон.

Обхвана я чувство за вина. Тръпка премина по цялото ѝ тяло и Катрин започна да съжалява за постъпката си. Спря да разпалва огъня. Погледна към хоризонта и не видя нищо. Нищо не се виждаше с просто око. Прехапа устни и започна да затрупва огъня с пясък. Сега, когато моментът бе дошъл, просто не можеше да го направи.

Възможността да изложи на заплаха живота на Дантон и неговия екипаж не струваше колкото свободата ѝ. Трябваше да измисли някакъв друг начин.

Изправи се и затича към брега. Отраженията по повърхността на водата я заслепяваха. Сложи ръка на челото си, за да се предпази от слънцето и се опита да разбере дали корабът се приближава и без нейното предупреждение. Времето течеше бавно.

Изведнъж чу зад себе си пукане и се обърна рязко.

От купчината все още се издигаха пламъци. Опита се да ги загаси. Пламтящите клони се бяха увеличили и огънят се беше разраснал. Горещи вълни достигнаха до Катрин. Тя подскочи от уплаха. Огънят почти я опари.

А тя си бе помислила, че го е загасила!...

Пушекът започна да се извива към небето. Тя се отдалечи на безопасно разстояние и се загледа в това, което бе сторила. Нещо блестеше на няколко крачки от огъня.

Далекогледът на Дантон!

Трескаво нави полата си и се втурна, за да вземе далекогледа.

Вятърът беше сменил посоката си. Катрин внимателно се наведе и протегна пръсти напред да се добере до далекогледа. Ставите ѝ пукаха от напрежение. Чувстваше, че лицето ѝ пламти. Миглите ѝ се бяха опърлили. Беше толкова близо до огъня, усещаше пламъците по тялото си — сякаш беше в самия него. И все пак оставаха още няколко сантиметра.

Изправи се сломена и се отдалечи отново на няколко крачки.

— О, боже... какво направих?

Сложи ръце на челото си и се опита да види дали корабът все още е на хоризонта.

Неравномерните удари на сърцето ѝ отекваха в ушите ѝ. Зад нея огънят вече пламтеше. Беше неспособна да разсъждава. И после...

Видя мачтите, широките платна, удължения продълговат флаг и накрая тъмното знаме.

Сега вече ясно различаваше фрегатата. Корабът устремно напредваше в нейна посока. Капитанът бе видял сигналния огън. Не смееше да си поеме въздух. Чудеше се за коя ли държава пътува корабът. Трябваше да предупреди Дантон. Сълзи се стичаха по бузите ѝ и тя ги избърса с opakото на мръсната си ръка.

Трябва да предупредя Дантон, помисли се уплашено.

Катрин затича към пътеката. Още преди да успее да набере инерция, краката ѝ се подкосиха. Зави ѝ се свят и сърцето ѝ утрои

ритъма си. Тя се залюля и изстена.

Дантон Кристобал препускате насреца й, яхнал арабския си кон.

ОСМА ГЛАВА

Копитата на коня отекваха по ситния пясък, докато Дантон галопираше към огъня. Вятърът развяваше буйната му коса. В този момент приличаше на пирата — демон, когото всички познаваха. Беше облечен в кафяво кожено късо яке без ръкави. На широките му гърди висяха дебели златни вериги. Очите му бяха толкова живи, че човек би казал, че хвърляха огън. Той се бе взрял точно в нея и сякаш я проклинаше. От дъното на гърдите му излезе отчаян стон:

— Катрин!

Изплаши се. Крайниците ѝ омекнаха и тя изпадна в паника. Внезапно се обърна и побягна в обратна посока. Краката ѝ затънаха в мекия пясък и тя забави хода си. Тръгна към мократа ивица покрай водата. Веднъж достигнала там, сякаш полетя напред. Не мислеше накъде отива. За разлика от пазара в Мадагаскар, тук нямаше къде да се скрие. Крайбрежната ивица беше широка и просторна. Само тук-там имаше по някой храст или скала, паднала от възвишенията на Тсинджи.

Катрин се задъха, не можеше да чуе дали Дантон я преследва. Не ѝ се щеше да губи ценни секунди, за да види разстоянието, което ги дели. Цялата се бе съсредоточила в огромните глътки въздух, които вече изгаряха гърдите ѝ.

— Катрин!

Името отекна в ушите ѝ. Обърна главата си наляво и почти я удари в коня на Дантон. Той слезе от Санто и прегради пътя ѝ. Нямаше избор — Дантон или морето. Нагази смело във водата. Вълните заляха първо глезените, коленете, бедрата и накрая цялата бе повлечена бе мощния им вихър.

Някаква сила я теглеше за кръста. Усети, че я дърпат назад, че се долепва до бедрото на Дантон. Той я притисна плътно до тялото си.

— Пусни ме! — пищеше тя.

Ребрата я боляха от силното стискане. Той я държеше прекалено здраво — като в капан.

Една вълна се издигна високо и се разби на бяла пяна. Течението повлече краката на Катрин и тя започна да пропада. И двамата с Дантон потънаха във водата. Вълните ги заливаха над раменете.

Катрин започна да плюе солената вода, която изпълваше устата ѝ. Дантон изруга. Той се изправи и започна да я тегли към брега. Пусна я на пясъка и се строполи върху нея. Дръжките на пищовите му се връзваха в таза ѝ. Тя се присви от болка. Краката му ѝ пречеха да направи и най-малкото движение. Мощните му гърди укротяваха протеста ѝ.

— Катрин, дразниш ме повече от когото и да било.

Усещаше горещия му дъх. Солени капки се стичаха от един кичур коса и падаха точно на върха на носа ѝ. Той я погледна право в очите и тя потрепери.

— Ако беше мъж, щях отдавна да съм те убил — продължи той.

— Не исках да го направя — отвърна тя със задъхан глас. — Трябва да ми повярваш.

— Но ти не си мъж, скъпа. — Той се притисна към крехкото ѝ тяло. Дори през плътната мокра тъкан на дрехите си тя усещаше мъжествените му форми. Стомахът ѝ се сви. Той бе мъжествен тип, който винаги знаеше как да се оправя. Отново го бе предизвикала — без да иска. Този път със сигурност щеше да си понесе последствията.

Той се превъртя над нея и сръчно се изправи на краката си. Светлината зад него очертаваше фигурата му. Изглеждаше много привлекателен.

— Стани!

Катрин сериозно се замисли дали пак да не побегне. Щеше да го накара отново да я последва и да засили гнева му. Отчаяно мечтаеше да почувства вятъра по бузите си.

Пое си дълбоко въздух. Явно нямаше шансове да му избяга точно тук. Той беше ѝ доказал, че е по-бърз и по-силен от нея.

— Стани, Катрин!

Равният тон на Дантон не ѝ даваше възможност да избира. Той ѝ подаде ръка — жест, на който веднъж вече бе отказала.

В далечината се чу експлозия. Само след секунди водата се надигна в мощни плисъци точно край борда на фрегатата. Беше на косъм да я улучи. Очевидно екипажът на Дантон даваше предупредителен залп.

— Ако държиш на живота си, Катрин, стани веднага! — повтори той.

Този път Катрин не се поколеба. Хвана Дантон за ръцете. Той сви пръстите си около нейните. Цялото ѝ съзнание се бе съсредоточило в здравата му китка. Само с едно движение той я изправи на крака.

— Не можем да останем тук. Виждаш ли, моя дивачке? Повикала си на помощ неподходящ кораб.

— Съжалявам. Опитах се да загася огъня.

— Но нали сама го запали?

Той я дръпна след себе си. Нямаше друг избор, освен да го следва. Не ѝ бе дал възможността да избира.

Огънят продължаваше да гори и да изпълва въздуха с пламъци и пушек. Дантон я пусна на безопасно разстояние и се запъти към огъня. Катрин го наблюдаваше ужасена как влезе сред пламъците и взе далекогледа си. Хвана я грубо за ръката и я повлече отново напред.

— Нямам никакво желание да ме застрелят.

По гънките на полата ѝ се бяха полепили песъчинки и роклята ѝ бе прилепнала между краката. Трудно ѝ беше да върви така и още по-трудно да следва бързите крачки на Дантон.

— Защо поне за момент не ме изслушаш? — Молбата ѝ беше сърцераздирателна. — Вече ти казах, че беше грешка... съжалявам.

— Кажете това на хората ми.

Бе изстрелян още един залп. Този идваше от фрегатата. На предела на силите си, Катрин се стегна и закрачи по-бързо.

— Осъзнаваш ли какво направи?

Изплашена до смърт, тя извика:

— Да, съжалявам за станалото.

— Не е достатъчно да съжаляваш — каза Дантон. Гласът му бе суров. — Зад кормилото на тази фрегата стои извратеният главорез Тревор Тейт.

— Кой е Тревор Тейт? — Тя преглътна тежко. — Твой враг ли е?

Дантон рязко спря и тя почти се блъсна в гърба му. Той тикна далекогледа в ръцете ѝ.

— Мой и на много други хора. Погледни сама.

Видя платноходен кораб, който пореше вълните.

— Знамето. Опиши ми какво виждаш! — заповеднически каза той.

Вятърът ѝ помогна да различи знаците по флага — сребърен бокал на черен фон.

— Чаша. Това коя държава е?

— Никоя държава — каза Дантон и взе далекогледа от ръцете ѝ. — Никоя държава не го желае. Той е най-лошият от всички морски вълци. Чашата е доста глупава шегичка на Тейт. След като хване врага си, той го убива и изпива кръвта му в сребърна чаша.

Катрин усети, че кръвта се качи в главата ѝ.

— Не... не знам какво да кажа.

Нов залп разцепи въздуха. После още един и още един. Екипажът на Дантон явно нямаше никакво намерение да позволи на Тейт да се приближи и една левга по-близо до Острова на изгубените души.

Изведнъж Катрин осъзна откъде идваха изстрелите — от залива, където държаха „Фурия“.

— Мадлен! — извика тя.

Представи си, че дъщеря ѝ е там и се ужаси.

— Трябва да отида при Мадлен.

Направи крачка встрани. Той незабавно я хвана за ръката.

— Да вървиш по голия бряг е чисто самоубийство. Няма да рискувам живота ти.

— Но щеше да рискуваш своя, ако не бях при теб. — Направи грешката, че погледна към ръката му. Пръстите му бяха дълбоко порязани преди време. Сега раните бяха зараснали, но белият цвят на белезите ярко се открояваше върху бронзовия тен на кожата му.

Погледът му проследи нейния.

— Животът ми не е само мой.

— Същото се отнася и за моя. Аз имам Мадлен. Постъпих ужасно. Не искам да повтарям грешката си. Трябва да отида при нея.

Размяната на залпове продължаваше, защото нито една от страните не желаше да се предаде първа. После изведнъж фрегатата започна да стреля по Катрин и Дантон.

— По дяволите! Тейт ме е видял през далекогледа си.

Той се наведе и даде знак на Катрин да го последва.

— Бягай, Катрин, и не спирай, докато не стигнем до коня ми.

Тя направи точно това, което той ѝ заповяда, втурнаха се към арабския жребец, който се мяташе срещу горещите вълни от огъня.

Санто се отзова незабавно на повикването на Дантон. Повдигна опашка и разшири ноздри.

Дантон хвана Катрин за ръцете и я повдигна на гърба на животното, сякаш беше перце. Тя седна настрани и Дантон се качи зад нея.

Препускаха през голата плажна ивица, а заблудени куршуми продължаваха да свистят наоколо.

Избухна нова вълна от залпове.

Силният вятър пареше очите ѝ и те се навлажниха. Това бяха сълзите на отчаянието.

— Тревор Тейт не можа да разбере къде съм се настанил — крещеше той срещу вятъра. — Сега загубих важно предимство. — Забележката му я удари право в сърцето. — Островът ми е добре защитен, но има такива, които ще дойдат тук само за да търгуват с барут.

Как можеше да го накара да разбере, че наистина съжалява? Безсмислено беше да опитва отново точно сега... той нямаше да ѝ повярва.

Насреща им беше джунглата. Тя щеше да бъде тяхното прикритие.

Катрин бе достигнала до брега за час. Само след петнадесет минути на гърба на Санто те бяха вече в главната част на острова.

Въздухът се изпълни с огнено жълти и яркочервени цветове. Не по-малко от двадесет и пет топа бяха разположени по протежението на една крайбрежна ивица. Пиратите постоянно пълнеха оръдията, като даваха на първите възможност да презаредят и да поемат щафетата.

Трите лемура на Дантон пискаха от върховете на палмите. Когато видяха господаря си, те се втурнаха към него и заподскачаха след Санто.

Катрин се закашля и сложи ръка на устата си, за да се предпази от ужасната миризма на барут. Въздухът беше станал сив от праха и пушека. Никога не бе ставала свидетелка на подобно сражение. Екипажът на Дантон щеше да я намрази. Щеше да я презре, че ги бе въвлякла в тази адска битка. Срам изпълни сърцето, душата, съзнанието ѝ.

Дантон спря Санто и бързо скочи на земята. Без миг колебание той буквално грабна Катрин от гърба на коня и я свали.

— Иди в къщата ми. Ще намериш Мадлен там — каза ѝ бързо.

После я остави. Тя видя изражението на лицето му, когато я пусна. Чувстваше нежеланието, с което той се запъти към хората си.

Бе неспособна да му помогне. Затова се затича нагоре по криволичетата пътека към розовата резиденция и блъсна вратата. Стъпките ѝ отекваха по плочките на пода.

— Мадлен!

Трескаво претърси всички стаи по пътя си, докато не чу гласа на дъщеря си.

— Тук вътре, мамо! Тук вътре!

Катрин знаеше пътя до кабинета на Дантон. Бързо премина по всички коридори и стигна до желязната врата, която сега бе открената. Бутна я с рамо, без да спира. Мадлен стоеше зад бюрото на Дантон, а Танала бе седнала на един допълнителен стол.

Катрин се втурна към дъщеря си.

— Мамо! — В усмивката на Мадлен можеха да се прочетат отчаяни опити да не заплаче. — Аз бях добро момиче. Едуардо ми посочи стола и хвана дръжката на ножа си. Разбрах, че иска да стоя тук или ще ме убие.

Катрин слушаше със свито сърце и притискаше детето в прегръдките си. Знаеше, че Едуардо никога не би убил Мадлен. Долепи лице към меката бузка и целуна скъпите ѝ сълзи.

— Аз бях добро момиче, мамо — плачеше тя. — Не отидох никъде.

— Да, мила моя. Ти си много добро момиченце.

Готвачката Танала започна да говори оживено на малайзийски, като правеше бързи движения с ръцете, но Катрин не можа да разтълкува знаците ѝ.

— Искане да останем тук. Навън има фойерверки, а аз дори не отидох да погледна — каза Мадлен.

— Толкова се гордея с теб.

Катрин избърса сълзите на Мадлен и се усмихна, за да не я разстройва допълнително.

Танала седна обратно на мястото си и взе една запалена пура от ръба на бюрото на Дантон. Изплю се, захапа я и каза:

— Лефона! — Вдъхна ароматния тютюн и повтори: — Лефона, ала!

— Какво ти се е случило, мамо?

Катрин погледна мократа си рокля.

— Паднах в океана.

Опита се да се усмихне, а навън гърмежите продължаваха. Сега, когато се бе уверила, че Мадлен е в безопасност, реши, че е време да се върне, за да види с какво може да бъде полезна на Дантон и екипажа му. Искаше ѝ се да опита да поправи това, което бе сторила.

— Много ми е студено, Мадлен. Ще трябва да отида да се преоблека. Бих искала да останеш тук с Танала.

— Аз искам да дойда с теб.

Катрин я прегърна и долови дъха, който само Мадлен имаше.

— Веднага ще се върна. Няма да имаш време да се затъжиш дори. — Отдалечи дъщеря си и каза: — Искам да ми направиш една рисунка с фойерверки. Спомняш ли си, когато ги гледахме в Калкута?

Момиченцето кимна.

— Помня.

— Използвай писалката на Дантон, ето ти и малко хартия — каза Катрин и взе първия лист, който попадна в ръцете ѝ, без да гледа какъв документ беше. Обърна го от обратната страна, за да има Мадлен достатъчно място да рисува, докато тя отсъстваше.

— Винаги използвам вещите на Дантон, но той май не харесва това.

— Няма нищо. Този път го попитах.

Мадлен присви рамене и прехапа малките си устни.

— Побързай, мамо.

Тя взе перото и внимателно потопи връхчето в мастилницата.

Катрин се изправи и забърза към вратата. Излезе от къщата и пое по пътеката, която водеше към брега. Щом стигна там, се огледа за Дантон. Трудно ѝ беше да го открие сред суматохата и дима.

Рейниаро се приближи към нея. Алигаторската му шапка беше килната настрани. Изглеждаше доста изтощен. Ризата му беше разтворена и потната му гръд лъщеше на слънцето.

— Смела жено, не му е времето да се проявяваш — предупреди я той. — Върни се в къщата.

— Не мога. Трябва да разбера дали е в безопасност — каза тя.

По лицето на Рейниаро се изписа любопитство.

— Всички сме невредими. Стрелковата част на капитана в момента убеждава Тейт, че трябва да се върне назад — намръщено каза той.

Въпреки че Тревор Тейт и хората му бяха варвари, мисълта, че е отговорна за живота им я накара да потрепери.

— Мислиш ли, че Тревор Тейт ще се съобрази с предупреждението на Дантон?

— Никой капитан не желае да си загуби кораба, когато може да предотврати това.

Рейниаро още не бе свършил изречението си, когато фрегатата на Тревор спря стрелбата. Платноходът зави и пое курс на североизток от Острова на изгубените души.

— Дантон можеше да я потопи. — Гласът на Катрин стана дрезгав. — И все пак не го направи. Той не е като... — Поклати глава и добави: — Не го разбирам.

— Не, жено, не го разбираш — меко каза Рейниаро в настъпилата изведнъж тишина. — Дантон никога не би оставил мъже без кораб. Не би ги поставил пред единствената възможност да плуват, за да достигнат до бряг.

— Защо?

— Там има коралов риф, който може да насече човека жив и да нареже ботушите му на ленти, ако се опита да го преплува.

Студена пот обля тялото на Катрин. В съзнанието ѝ изплува една ръка с дълги фини пръсти. Имаше цвета на опушено стъкло — гладка и кафява. Въпреки белезите, които я насичаха, ръката беше красива, широка ѝ силна. Представи си Дантон — плуваше из коралите и се мъчеше да се пребори с опасностите. После видя кръв. Ръцете и краката му бяха насечени и пареха от солта във водата. Сърцето ѝ се сви от ужас.

Гласът ѝ бе измъчен, когато попита:

— Какво му се е случило, Рейниаро?

Той се намръщи.

— Това само Дантон може да ти каже, жено. Аз не мога. И все пак, ако погледнеш по-внимателно, ще видиш, че ръцете на Антонио, Едуардо и половината мъже на Дантон са с подобни белези.

В този момент Дантон се появи отнякъде и стремително тръгна към тях. Докоб, Разана и Пус-пус подскачаха и бягаха по дирите му.

Бяха все още доста развълнувани от случилото се.

Лицето на Дантон бе покрито с прахоляк и бръчките около присвитите му очи бяха станали по-забележими. По ръцете му имаше дебел пласт черен барут, а някои заблудени горящи въгленчета бяха надупчили бричовете му. Искаше ѝ се да се затича към него, да го прегърне, да го утеши и да му каже колко съжалява. Потрепери от мисълта си. Очите му бяха празни и далечни. Изражението на лицето му бе студено и каменно.

Той насочи заканително пръст към нея.

— Ти изложи на заплаха екипажа ми, острова ми, лемуриите ми и живота на собственото си дете.

Продължи бързо да крачи напред и я подмина. Катрин не можеше да направи нищо друго, освен да го гледа как се отдалечава.

— Подгответе се с дъщеря ти за път. Утре ще ви отведе в Занзибар.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Какво ти каза собственикът? — попита Катрин колебливо.

Дантон седна срещу нея на масата и я погледна в очите. Не беше толкова щастлива, че се намира вече в кафенето в Занзибар, както бе очаквала. Очите ѝ говореха повече от красиво оформената уста, която сега бе открила от черното фередже. Той не видя гримасата ѝ. Парчето плат беше предназначено да скрива лицето ѝ, но сега се бе смъкнало до под носа. По-рано мислеше, че е доста глупаво от страна на арабите да покриват жените си от главата до петите, но жадните погледи към Катрин го бяха накарали да преосмисли възгледите си. Не обичаше да я заглеждат.

Дантон протегна краката си под масата и каза с равен глас:

— Каза ми да прочета „кади иа чакула“ и ми спомена, че не може да ръководи заливите на Занзибар.

Гласът му издаваше неодобрението, основано на неучтивостта на собственика на кораба и на небрежното поведение на Катрин. Струваше му се, че прекалено много излага на показ женствеността си.

— Кад... какво? — опита се да повтори Катрин.

Погледът на Дантон попадна на устните ѝ, които се опитваха да повторят арабските думи. Не биваше да я заглежда като другите мъже. Трябваше да прикрие гнева си, който го изпълваше, откакто напуснаха Острова на изгубените души. Яростта му ставаше все по-незабележима с отдалечаването им от брега, но той не ѝ бе дал да разбере за това. Вниманието му бе насочено в друга посока. Не знаеше дали постъпва правилно, че оставя Катрин и дъщеря ѝ в Занзибар. Пристанището изглеждаше много занемарено и наоколо имаше много повече корупция, отколкото предишния път, когато бе идвал тук.

— Има меню — каза той и посочи един лист на отсрещната стена.

Катрин отвори широко очи, като видя символите и завъртулките на листа хартия. Лицето издаде вълненията ѝ. Тя не прикриваше неодобрителното си отношение към града.

- Не мога да прочета това.
- Написано е на арабски.
- Така и предполагам...

Огледа се разтревожено наоколо. Той се бореше с желанието си да я измъкне от заведението и да прекрати смешните ѝ опити да стигне до Париж. Ако не го бе изкарала извън кожата му, сега нямаше да седят в този глупав бар.

Дантон не бе говорил с Катрин, откакто Тревор Тейт бе обстрелвал бреговете на острова му. След като ѝ бе заповядал да стегне багажа си, той се бе затворил в кабинета си да чертае маршрута. Бе доста ядосан, но стана съвсем необуздан, когато намери Мадлен и готвачката да си играят на драскулки на гърба на картата на Занзибар. Той ги бе изгонил от къщата и бе наредил на Танала да отведе малкото кречетало до колибата. После бе взел компаса и линията си и се бе съсредоточил над работата си. Всяка начертана дъга, всяка драскулка с перото връщаше мислите му отново и отново към Катрин.

На плажа той троснато ѝ бе казал, че не желае да я слуша, защото не искаше да чува лъжите ѝ. Тя не бе запалила огъня по погрешка. Искрите не се получаваха току-тъй. Болеше го, че тя мислеше толкова малко за него, щом го бе предала. Искаше му се да... какво? Да се грижи за него? Да го обича?

Никой не можеше да обича мъж като него и тя го бе доказала.

За негова изненада, на следващата сутрин тя бе усмихната. Но усмивката ѝ беше срамежлива и без преструвки. Очите ѝ се извиняваха за случилото се. Бе казала само няколко откъслечни думи. С дъщеря си в едната ръка и куфара в другата се бе подчинила и приела всяка една негова заповед.

Беше ѝ заповядал да стои далеч от него на борда на „Фурия“.

Тя го бе направила.

Беше ѝ заръчал да държи дъщеря си извън погледа му.

Тя го бе изпълнила.

Помолил я беше да стои в каютата и да излиза на палубата само при изгрев и залез-слънце. Бе изпълнила и това.

От върха на абордажната кула той я бе наблюдавал как излиза с дъщеря си за ръка само в разрешените часове. Катрин вдигаше момиченцето си на ръце и го прегръщаше. Двете стояха до перилата и гледаха океана. Стомахът на Дантон се присвиваше, сякаш го бяха

ударили в корема. Гледката беше невинна и непринудена. Молеше се на Господ да може да бъде част от нея. Искаше му се да е отново цял, отново човечен. Мечтаеше да има отново семейство.

Това той не бе споделил с никого — дори с Рейниаро. Можеше да си позволи да го признае само пред себе си. Чувствата му към нея го изваждаха от равновесие. Не можеше да се заеме с никаква работа, когато мислеше за нея. Беше се затворил в резиденцията и живееше и се хранеше сам. Задължението да се освободи от Катрин и малката го преследваше и в сънищата му. Въпреки проблемите, които му създаваха, той не искаше да ги пуска да си отидат. Не беше сигурен дори дали самата Катрин го желае при тези обстоятелства. Само гордостта го караше да избягва обясненията ѝ.

Вместо да се тормози за неща, които не можеше да промени, той вдигна далекогледа си. Взираше се в морската шир, за да открие най-накрая кораба на Сади Коруджус. Плануваше бъдещото си отмъщение. Само Сади имаше някакво значение. Живееше само за да види смъртта на турчина.

Когато сапфирените кранчета на кораловите рифове край брега изникнаха пред очите им, голям камък падна от раменете на Дантон. Опитваше се да си внуши, че ще е много по-добре, когато се освободи от нея в Занзибар. Щеше отново да се заеме с по-важни задачи. Бе занемарил плановете си да разгроми галеоните на Негово величество.

Катрин бе спазила своята част от уговорката. Дори веднъж не прояви неподчинение. Не бе създала и най-малката неприятност. Той също трябваше да устои на думата си и да я остави на някое подходящо пристанище.

Когато го бе попитала дали може да го придружи до града, той ѝ бе отказал категорично. Занзибарците бяха приятелски настроени и гостоприемни. Мюсюлманските султани и „сейиди“ не бяха толкова любезни. Дантон бе идвал на острова преди шест години. Тогава бе пристигнал, за да вземе слонова кост и чесън за крал Филип. Добре познаваше истинската същност на тези араби.

Като видя желанието ѝ да разгледа града, той изведнъж почувства необяснима неприязън от себе си. Отново обмисли положението на нещата и троснато ѝ каза, че има две условия, при които може да го придружи. Първото беше да остави Мадлен при Рейниаро, за да се грижи за безопасността на момиченцето. Второто бе

да облече закритото „буибуи“, което бе изпратил Антонио предварително да купи.

Катрин се бе съгласила и на двете условия, въпреки че второто я хвърли в недоумение.

Дантон се наведе и повдигна крайчеца на тъмната памучна тъкан.

— Покривай се добре, Катрин.

Приближи фереджето до бузите ѝ и пръстите му докоснаха нежната кожа на лицето ѝ.

Тя потръпна при допира му. Изчерви се и хвана крайчеца на буибуито, за да го закрепил зад ухото си. Виждаше се само бадемовата извивка на очите ѝ. Това бе още по-чувствена гледка, отколкото цялото ѝ лице.

Идването им в кафенето не беше много добра идея. Определено не му се искаше да остава и минутка повече и да се замесва в бой заради нея. От предпазливия поглед в очите ѝ се разбираше, че и на нея ѝ се щеше да си тръгват.

Дантон побутна трохите хляб, които предишните клиенти бяха оставили.

— Ще кажа на собственика, че ще вземем храната със себе си — каза той.

Очите над черната забрадка го погледнаха облекчено.

Петнадесет минути по-късно Дантон вече носеше вързаната с панделка торба, пълна с хранителни продукти. Двамата с Катрин вървяха сред претъпканите улици на Занзибар. Антонио и Едуардо ги следваха непосредствено.

В града нямаше определено пристанищно бюро, защото износът се извършваше от независими търговци или държави, които нямаха представителство в Занзибар. След обстойно проучване на географската и политико — историческата карта на Африканското крайбрежие той бе решил, че това е доста безопасно пристанище. Най-малкото отговаряше на нуждите на Катрин и на неговите. Да не говорим, че познаваше и града на пръсти.

Пристанищната търговия се движеше на приливи и отливи. Едва някой склад се освобождаваше от една стока и моментално беше запълван с друга. Освободено място на кея мигновено се заемаше от нов кораб. Търговските дейности не се регистрираха от арабските

официални части, които управляваха острова. Точно заради безпорядъка „Фурия“ също можеше да спусне котва в пристанището.

Тази система на анархия може би задоволяваше занзибарците, но Дантон трябваше да знае накъде пътува корабът, ако искаше да осигури безопасността на Катрин.

Неохотно, но по необходимост той се запъти към палата на Буауани. Надяваше се, че Бедр ще е все още там. Беше се запознал с Бедр бин Калифа, когато търсеше слонова кост преди шест години. Арабинът знаеше къде точно могат да се намерят най-добрите бивници, и то на доста ниска цена — естествено срещу прилично възнаграждение за самия него. В чест на сделката Бедр бе отворил вратите на палата си за Дантон и екипажа му. Бе им осигурил жени, пиене и опиати. Бедр се занимаваше с хашиш и оставяше достатъчно и за себе си, и за околните, но самопровъзгласилият се султан винаги разбираше, ако някой искаше да го изхитри.

Дантон не искаше да води Катрин при Бедр, но знаеше, че ако някой кораб или дори лодка пътува за Париж или друго европейско пристанище, Бедр беше първият, който ще научи.

Улиците, по които Дантон мина, бяха толкова тесни, че на места главините на колелата на някоя каруца бяха оставили следи по стените на три-четириетажните каменни сгради. Криволичещите улички бяха огрени от слънчеви лъчи или потънали в шарени сенки. Наоколо можеха да се видят разкошни врати, изработени от сръчни дърворезбари, богато украсени с религиозни мотиви.

— Загубихме ли се? — попита Катрин. В гласа ѝ се долавяше страх.

Дантон погледна през рамото си. Тя за момент изостана, но бързо навакса разстоянието, като затича след него. Очите ѝ бяха нащрек. Изглеждаше доста нервна.

— Скъпа, не можеш да се загубиш в Занзибар. Винаги ще стигнеш до същото място, откъдето си тръгнал. По-трудно е да отидеш там, където искаш. Аз помня къде живее Бедр — обясни ѝ той.

— Знаеш ли къде отиваме?

Булото падна под носа ѝ и тя наново го закрепил зад ушите си.

— Не се съмнявай в мен, Катрин — каза той, когато стигнаха някаква желязна ограда. — Познавам един много влиятелен човек, който може да те отведе в Париж.

Преминаха покрай няколко големи дървени маси, отрупани със сушена акула, фурми, повредена от водата коприна и муселин.

Около тях се мотаеха тълпи от занзибарци. Миризмата беше тежка и непоносима. Носеше се музика от духови инструменти и кратуни. Пазарът беше изпълнен с хора, обути в сандали и носещи тюрбани и дълги рокли, наречени канзус. На жените не им беше разрешено да пазаруват и продават.

Носеше се ужасна врява от мъжки гласове, докато арабите се пазаряха и продаваха стоките си. От коланите на повечето мъже са подаваха красиво украсени дълги изкривени саби.

Дантон си спомни, когато вървяха тук с Бедр и избухна скандал между двама търговци. Разпратата завърши с един забит нож в корема и локва кръв на земята.

Без да каже и дума, Дантон хвана ръката на Катрин. Тя стисна пръстите си и го погледна с благодарност. Дантон се почувства поласкан от този неин жест. Допирът до пищова на кръста му даваше увереност. Закле се да я защитава с цената на всичко.

Той продължи по една улица, която ги изведе в доста по-богата част на града. Приказно украсени минарета разнообразяваха гледката.

Сред разкошните постройките по средата на една площадка ухаеха червените цветове на пересто дърво. Короната му беше шест стъпки висока и приличаше на гъба. Край него беше разположен палатът на Буауани. Сградата имаше красиви бели балкони.

— Ето че пристигнахме.

Дантон пусна Катрин и нареди на Антонио и Едуардо да проверят уличката зад сградата. Двамата се върнаха бързо и Дантон каза на испанците да заемат стратегически позиции край дебелите стени — единият от северната страна, а другият от южната.

— Смяташ, че се има неприятности ли?

Челото на Катрин се свъси. Страхът беше изписан по лицето ѝ.

— В моя занаят неприятностите връхлитат изведнъж — каза той и удари чукчето по дебелия дървена врата. — Само един глупак не би взел предпазни мерки.

Слънцето се отразяваше в металните украшения на вратата, докато Катрин трепетно очакваше тя да се отвори. Чувстваше се тъй, сякаш огромна буца е заседнала в гърлото ѝ, и полагаше нечовешки усилия да не се разплаче. Какво ѝ ставаше? Толкова дълго чакаше този

момент. Бленуваше за свободата си. И все пак... сега, когато свободата беше зад тази врата, тя се страхуваше до смърт да се отдели от Дантон. Той действаше като неин покровител и тя бе свикнала да ѝ казва какво да прави. Всичко това не биваше да има никакво значение. Бе бленувала за независимостта си. Трябваше да я посрещне с радост.

Защо тогава изпитвам ужас от мисълта за бъдещето? — питаше се тя.

Накрая вратата се отвори. Дебел мъж с брада се появи на прага. На главата си имаше черна шапка във формата на гърне. Изглеждаше занемарен. Брадата му беше безформена. Дантон му заговори на някакъв странен гърлен език.

Катрин се опита да възвърне решителността си, но всичко, което можа да направи, бе да се усмихне почтително на прислужника. После се усети, че той едва ли вижда усмивката ѝ под фереджетото.

Веднага ги поканиха да влязат. Поведоха ги по дълъг коридор, а после по стълби. Проходите приличаха на лабиринти, а стъпалата бяха железни. Стигнаха покрива на сградата. Площадката беше украсена с палми в саксии, кошници с цветя и ниски масички.

Брадат мъж с тюрбан се беше изтегнал на яркочервен диван и пушеше някаква странна лула. Тънък маркуч беше прикрепен към бутилка и като пушеше, водата бълбукаше. Мъжът всмукваше дълбоко, задържаеше дима за няколко секунди, после бавно издишваше.

Като видя Дантон, той се изправи и се усмихна до уши. Беше облечен в бели фини копринени дрехи, които много наподобяваха нощница. Носеше много златни украшения — пръстени, огърлици и гривни. Катрин предполагаше, че това е Бедр. Този човек щеше да ѝ помогне да стигне до Париж.

Чувстваше се ужасно нервна. Мъжът не изглеждаше влиятелен.

За нейна голяма изненада, Бедр и Дантон започнаха да говорят на арабски. Не схващаше и дума от това, което си казваха.

Изминаха дълги и напрегнати мигове, докато Бедр не се обърна към нея на английски.

— Аз съм султан Бедр бин Калифа. Можеш да ме наричаш и сейид, както прави капитанът. Аз ще ти викам Кат — рече ѝ той.

Бедр я огледа доста подробно и похотливо. Това я накара да замръзне на мястото си. Тя потрепери.

— Той ми каза, че си французойка, но аз говоря само английски. Ще си говорим на английски. Ела — подкани я любезно той.

С пръст посочи към купа сатенени възглавнички.

Дантон кимна одобрително и тя го последва. В ъгъла на терасата бяха заметени купчина листенца от дървото с червените цветове. Но миризмата беше приятна.

— Вие сте гладни — заяви Бедр и вдигна звънчето, което стоеше на масата до наргилето му. — Нека ви нахраня.

Дантон подаде на султана храната, която бяха купили, и каза:

— Донесох малко сладки...

— Ти ме обиждаш, капитане.

Бедр грабна пакета от ръцете на Дантон и го хвърли навън.

Катрин зяпна от изненада.

— Ако съдя по миризмата — намръщи се той, — това не ставаше и за храна на козите ми. Ще ядете от моята храна. Седни. Седни.

Султанът седна с кръстосани крака и направи знак на Дантон и на Катрин да го последват. Те се подчиниха.

Ясният звън на камбанката предупреди слугите, че ги викат. Не след дълго пристигнаха жени, облечени в прозрачни рокли. Те вървяха в колона и носеха табли, отрупани с ястия. Металните гривни на глезените им звънтяха мелодично. Очите им бяха очертани със специален тъмен прах по клепачите. Те поглеждаха бегло към Дантон.

Приканващите им погледи ядосаха Катрин. Беше се наслаждавала на това, че той ѝ държеше ръката на пазара. Беше отдала прекалено голямо значение на интимния му жест. Не се чувстваше добре сред тълпата. Страховете не бяха ли въведение към опасенията ѝ за задръстените парижки улици? Твърде дълго бе живяла сред диваци — първо в Африка, после в Индия. Напоследък бе свикнала и със спокойствието на Острова на изгубените души. Трябваше да се приспособи към хаоса в цивилизацията. Явно нямаше лесно да се претопи в този нов свят. Поне така си мислеше.

— Можеш да си избереш една — каза султанът и се усмихна лукаво. — Или петте, ако пожелаеш.

Катрин разбра смисъла на думите му само от един поглед. Той говореше за жените. Жените щяха да забавляват Дантон, ако той пожелаеше. Първоначално се обърка от безсрамното предложение, което скоро се превърна в оскърбление.

— Не, сейид.

Разкъсвана от вътрешната си борба, Катрин избягваше да гледа към Дантон. Беше доволна от отказа му. Радваше се, че не харесва прислужниците. Самата мисъл, че може да целуне една от тях, както бе целунал нея, я потресе. Странни и обезпокояващи мисли започнаха да се въртят в главата ѝ. Постара се да оправдае нервното си напрежение с неизвестността, но знаеше, че е повече от това.

Искаше ѝ се той да пожелае нея.

— Такъв беше отговорът ви и миналия път, капитане — каза султанът.

Бедр взе една фурма от фруктиерата на коленете си.

— Вие бяхте верен на жена си. Все още ли я имате? Или може би Кат е заела мястото ѝ? — продължи той, след като глътна плода.

Катрин едва не извика от изненада. Съпруга? Беше свързвала миналото на Дантон с много неща, но не и с брак. Той е женен. Женен... женен... женен... Къде беше жена му? Дали не беше някоя от малайзийките на острова и той я криеше? Женен... а я беше целунал. Женен... а тя все още си представяше, че може да я целуне пак. Женен... докато смъртта ги раздели. Женен...

На Катрин ѝ се зави свят.

— Не, сейид. Вече нямам жена.

Устата ѝ пресъхна. Отговорът му изобщо не я успокои. Това не променяше факта, че той никога не ѝ бе споменавал за съпруга. Не че ѝ го дължеше... но пък тя му бе казала, че е била женена. Катрин погледна Дантон. Искаше ѝ се да сглоби частите в едно, но той не отвърна на погледа ѝ.

Бедр щракна с пръсти и отпрати жените. Те се разкикотиха, опитваха се да привлекат вниманието му, докато се оттегляха.

— След като вече нямаш съпруга, капитане, можеш да опиташ от моите деликатеси, и то без угризения — каза Бедр.

Не даде възможност на Дантон да откаже отново или дори да се съгласи, тъй като се обърна веднага към Катрин.

— Можеш вече да махнеш фереджето, Кат. Не съм толкова изостанал, че да намирам оскърбително едно женско лице. Искам да видя твоето.

Дантон погледна Катрин и този път на нея ѝ се стори, че видя в очите му неодобрение. Докато още се отърсваше от шока си, тя бавно

отпусна черното парче плат.

— Красиво. Много красиво. — Стъкленокафявите очи на Бедр изучиха основно всяка нейна черта. — От Париж ли си? — попита той.

— Да.

— И искаш да се върнеш там ли?

— Много.

Но по пътя си бе допуснала грешки. Първо, беше се доверила на „Де Гидс“. Втората беше тайното ѝ промъкване във „Фурия“. Третата беше огънят, който донесе толкова неприятности на целия остров. Дали ако се довереше на султана, нямаше да е четвъртата ѝ грешка?

— Ще обсъдим за Париж, след като похапнем.

Катрин не беше сигурна, че може да хапне нещо. Какъвто и глад да беше изпитвала, сега се разсея от притеснение. Този Бедр, този вулгарен мъж, който миришеше лошо, как можеше да ѝ помогне да стигне до Париж? Той изглеждаше безскрупулен и приличаше на коцкар. Едва ли беше човек, който би обърнал внимание на чиито и да било капризи, освен на своите. Изобщо не ѝ харесваше. Не ѝ се нравеше начинът, по който облизваше устните си, когато я гледаше, сякаш тя беше някой сладкиш, на който можеш да се насладиш и после да го забравиш.

— Не си с униформата си, капитане. Още ли си в Испанската флота?

— Вече работя сам за себе си, сейид.

Бедр отметна главата си назад и шумно се изсмя. Белите му зъби контрастираха с медения цвят на устните му.

— С пиратство ли се захвана?

Жилите по врата на Дантон изпъкнаха.

— Познавам много морски разбойници, капитане. Въпреки че моите приятели от Суахили ви наричат „панияс“ — плъхове, аз обичам мъжете, които правят това, което им харесва. Много смешен бизнес е пиратството.

Сръбна шумно малко супа с къри и размаха ръката, в която държеше къс хляб.

— Яжте, яжте — подкани ги.

Катрин погледна към чинията пред себе си. Нямаше никакви прибори. Погледна Дантон и забеляза, че той също ядеше като Бедр — само с дясната си ръка.

Направи същото. Поднесе къс месо към устата си. Едва не се разтрепери, когато сокът от месото се стече надолу по ръката ѝ.

— Ти харесваш храната ми, Кат. — Това беше констатация, а не въпрос и Катрин трудно можеше да му противоречи. Кимна и хапна резенче манго. — Хубава е — каза Бедр с пълна уста. — Яж. Моите плодове идват направо от гората и са сладки като мед. — Посочи едно предястие, което изглеждаше прекалено мазно, за да може да се хване с ръка. — Това е боко боко. То също е много вкусно.

Султанът се наслаждаваше на ястията си, облизваше устните си и бършеше пръсти в една голяма кърпа.

— А сега да си дойдем на въпроса за Париж, капитане. Колко скоро желаете да тръгнете?

— Тя — уточни Дантон и погледна съсредоточено към Катрин. Погледът му я разтопи и тя усети, че чувството ѝ за вина се удвоява. — Иска да замине колкото може по-скоро. Има и едно дете. Корабът трябва да е съвсем сигурен.

— В наши дни сигурността наистина е проблем. Утре може да не е. Така е в Занзибар, както добре знаеш, капитане. След три дни мога да я кача на един персийски платноход до нос Добра Надежда. Веднъж стигнала там, ще трябва сама да си намери връзка. Както знаеш, не пътуват направо кораби от Занзибар за Париж. Ще трябва да смени доста или може би, ако изчака седмица, говори се, че някакъв английски ще мине оттук по пътя си за Лондон, за да напазарува.

— Една седмица — повтори Катрин, съвсем отчаяна.

— Седмица е прекалено дълго.

Дантон бутна чинията си настрана и наля малко турско кафе в чашата си. Във въздуха се разнесе миризма на джинджифил, канела и кардамон.

Бедр зяпна срещу Катрин.

— Защо искаш да се освободиш от това цвете, капитане? Не те разбирам. Тя е разцъфнала, само трябва да я откъснеш.

Пръстите на Дантон стиснаха здраво дръжката на чашата, но не я защити от хапливата забележка на султана.

— Една седмица е прекалено дълго време — повтори той. — Не мога да чакам.

Катрин едва сдържаше сълзите си. Ако искаше да я измъчва с думите си — беше го постигнал. Искаше ѝ се да го разтърси, да го

накара да я послуша, да разбере.

Беше се опитала да прави точно това, което ѝ заповядваше на „Фурия“. Опитваше да се извини поне десетина пъти. Той не искаше да ѝ прости. Щеше да остане едно от разочарованията ѝ, като се върне в Париж — място, което не означаваше вече нищо, като знаеше, че го е предала.

По пътя за Занзибар бе забелязала как я гледа, прегърната с дъщеря си. Струваше ѝ се, че иска да я удари. На моменти обаче мислеше, че иска да я прегърне отново. Тази мисъл ѝ даваше надежда, но тя осъзна колко илюзорна е тя, докато приближаваха Занзибар. Думите му сега потвърждаваха опасенията ѝ за отчаяните му опити да се отърве от нея.

— Ако не можеш да чакаш, тогава не мога да ти помогна, капитане. Това са единствените варианти. Може би утре нещата ще се променят. Винаги се променят — каза замислено султанът.

Той довърши банана си и хвърли обелката в празна чиния.

Човекът, който им бе отворил вратата, скоро се появи на терасата. Пристигна с молитвено събрани ръце. Поклони се на Бедр и започна тихо да му говори нещо. Бедр се намръщи и кимна. После прислужникът се поклони отново и напусна.

Султанът се изправи.

— Ако може да ме извините, капитане. Трябва да отида да видя едни неща.

Погледна безсрамно Катрин, като се спря на бюста и извивката на шията ѝ.

— Ще стоиш тук, докато се върна, Кат. аз ще ти помогна. Да.

Сетне излезе.

Дантон рязко се изправи и изхвърли остатъка от кафето си. Сипа си малко от прозрачната течност, която беше прекалено гъста, за да е вода.

Тишината между тях започна да натежава. Явно беше, че е ядосан. Лицето му бе мрачно, а походката — нервна. Катрин чувстваше, че беше ядосан на Бедр за това, че бе споменал жена му — жената, която той вече нямаше... Искаше ѝ се да го разпита за нея, но потисна любопитството си. Щеше да ѝ каже да го остави на мира и да си гледа работата. Но тя толкова много искаше да знае за жената, която е носил в сърцето му.

Вместо това, Катрин попита:

— Какво пиеш?

— Оризово вино — отвърна троснато той. — Бих ти предложил, но вероятно ще ти се заповръща от него.

— Аз мога да пия алкохол.

— Сега не е време да ми го доказваш — сухо измърмори Дантон.

Катрин остави чинията си и се изправи. Приблужи белите перила и се загледа към морето.

— Разбира се, че не е — съгласи се тя.

Вятърът се промъкваше в листата на палмите и предизвикваше странно шумолене. Уханието от червените цветове на дървото под тях изпълваше въздуха. Корабите на пристанището се бяха килнали на една страна. Тя забеляза и „Фурия“, но оттук можеше да различи само движещи се точки на борда ѝ.

Мадлен ѝ липсваше много и ѝ се искаше да прегърне дъщеря си в този миг. Обърна се към Дантон. Той се бе приближил до нея и каквото и да възнамеряваше да му каже, замря на устните ѝ. Всичко, което искаше да разбере, беше изписано в очите му. Очите, които обикновено говореха за душа, преследвана от кошмари, сега бяха чисти и искрени.

— Няма да те оставя в неговите ръце, за да те заведе до Кейптаун. Това все още е Африка, скъпа, а не любимият ти Париж.

Въпреки собствените си притеснения, тя се опита да го успокои.

— Можеш да останеш с нас с Мадлен, докато чакаме друг кораб. Той ти е приятел...

— Приятел убива приятел заради жена, а ти, скъпа, заслужаваш човек да рискува живота си, за да те има. — Дантон стисна здраво перилата. — Сега трябва да се позамисля дали ще ме заколи.

— Той не би те... убил.

— Кой знае какво би могъл да направи Бедр?

Дантон глътна остатъка от питието си. Вятърът развя абаносовата му коса. Отметна немирните кичури от лицето си.

— Не биваше да те вода в Буауани.

Думите му засилиха съмненията ѝ и я накараха да се замисли защо бе променил решението си. Мислеше, че той иска да я изгони от живота си. Това увеличи и опасенията ѝ, че може би няма да свикне лесно с Париж. Дали беше способна да отстои независимостта си?

Досега толкова зле се беше справила с вземането на решения, че ѝ се искаше да се тръшне и да плаче от отчаяние.

Нищо не вървеше както трябва. Дори Занзибар не бе могъл да реши проблема ѝ. Но султанът бе обещал, че ще помогне. Как щеше да го направи? Като убиеше Дантон, за да може да я запази за себе си?

— Никой друг ли не познаваш?

— Дори да познавах всеки човек в Занзибар, това едва ли щеше да помогне. Нямам никаква власт на борда на друг кораб. — Лицето на Дантон помръкна. — Проклетник! А не мога и да остана в пристанището цяла седмица. Дори и в Занзибар има власти. Шансът не е голям, но и тук могат да ме обесят.

Каквото и да очакваше Катрин, не го искаше с цената на живота му.

— Тогава си върви. Остави ни тук. Изведи кораба и хората си на някое безопасно място. Всичко, за което моля, е да ни намериш подходяща странноприемница и...

— Не!

Настъпи мъчително мълчание. Спокойно и без да се притеснява, Катрин попита:

— Какво би направила жена ти, ако искаше да се прибере вкъщи?

Ноздрите на Дантон потрепериха.

— Жена ми би ми се подчинила.

Катрин усети, че по бузите ѝ се стичат сълзи. Разбира се. Точно както и тя бе трябвало да се подчинява на Жорж Клод. Не можеше ли Дантон да разбере колко глупаво беше това? Не можеше ли да проумее, че с времето подчинението убива човешката душа?

— Не искам да се караме, Дантон.

Откъм пристанището се чу шум. Вятърът носеше гласовете на търговците и моряците. Катрин си пое дълбоко въздух и попита:

— Какво ще правим?

Дантон вдигна глава.

— Ще почакам ден или два и ще видя какво мога да намеря. — Той погледна към пристанището и продължи: — Толкова много кораби. Все някой от тях е достатъчно приличен, за да ви отведе в Париж.

— А ако не намериш?

— Тогава ще се върнем отново у дома — каза той, без да откъсва погледа си от платната на корабите в пристанището. — ... Поне докато уредим нещо друго...

Дантон млъкна и втренчено загледа морето. Очите му се превърнаха в тънки цепнатинки, а ръцете му здраво стиснаха перилата. Лицето му доби мъртвешко изражение.

Катрин погледна в същата посока. Чудеше се какво точно бе видял Дантон. Не забеляза нещо нередно.

— Какво има?

— Господи! — Гласът му трепереше от злоба. Кокалчетата на ръцете му бяха побелели. — Това е Сади. Корабът му е в пристанището.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дантон бе изпратил Антонио и Едуардо да предупредят Рейниаро и екипажа. Сърцето му щеше да се пръсне от напрежение. Всички части на тялото му сякаш се възпламеняваха една след друга. Краката на Катрин не издържаха, но той нямаше милост. С всяка крачка вървеше все по-бързо и по-бързо.

Сади! Цялата му душа крещеше, докато крачеше по кривите улици на Занзибар.

— Бягай, Катрин!

Замаяна и задъхана от изтощение, тя се стремеше да го следва отблизо. Тънките ѝ пръстчета се бяха вкопчили силно в неговите. Не протестираше, не се молеше за почивка, не плачеше, не го дърпаше назад. Краищата на роклята ѝ се мятаха и се заплитаха между краката ѝ. Заедно тичаха по пясъчните алеи, по павираните улички, по прашната земя. Издръжливостта ѝ го учуди. Винаги я бе смятал за доста крехка физически, въпреки силния ѝ характер. Сега разбра, че се е лъгал.

Претъпканият пазар отново се изправи пред очите им. Блъскаха се в хора, сергии, стоки. Дантон просто нямаше избор, ако искаше бързо да стигнат до пристанището.

Улиците бяха влажни от морския бриз. Катрин се подхлъзна и залитна. Дантон я хвана с една ръка през кръста и за момент спря погледа си върху очите ѝ. Искаше да разбере дали е способна да продължи. Прах и влага покриваха клепачите ѝ. По миглите ѝ се бяха образували малки капчици. И все пак тя не се предаваше.

— Сади е турчинът — попита тя задъхано. — Нали?

Дантон безмълвно кимна.

— Бягай! — извика тя. — Бягай, преди... — Очите ѝ се насълзиха. — ... Мадлен...

Отново я хвана за ръката и я стисна силно.

Дантон бягаше, като се блъскаше в щайги, пълни с пъстри плодове. Разбираше безпокойството ѝ. Същите мисли бяха му минали

през ума и той искрено се надяваше екипажът му вече да е видял кораба на Сади. Ако започнеше битка на „Фурия“, преди той да стигне дотам, нямаше да може да се присъедини към хората си.

И към детето на Катрин Лъоклерк.

Дантон бутна една кошница със стока по пътя си. Ругатни на разярени търговци се понесоха зад гърбовете им. Разсипаха се касетки със зелени круши. Крясъците зад тях се увеличаваха.

— Оттук!

Дантон вече виждаше трите високи мачти на „Фурия“. Пред тях се простираше плажната ивица. Беше мръсна, вонеше на боклуци и развалена храна. От стъпките им се вдигаха рояци мухи и насекоми, които образуваха черни облаци на фона на синьото небе.

Катрин запуши уста със свободната си ръка.

— Почти пристигнахме! — изкрещя Дантон.

Той залиташе по мекия пясък и се стремеше да избягва купчините мръсотия.

— Продължавай да бягаш! — добави той.

Порутеният пристан скърцаше под тежестта на Дантон, докато той премина по леко наклонената плоскост. Ниските токчета на Катрин тракаха по покритото със сол дърво. Малкото моряци и търговци, които се навъртаха наоколо, се оттеглиха от пътя му, когато Дантон извади пистолета от колана си и го насочи към изцъклилото се слънце.

Слепоочията му тупкаха от напрежение. Той се хвана здраво за талпата и издърпа Катрин след себе си на палубата на кораба си. Рейниаро ги пресрещна на мостика. Малайзиецът беше се подготвил за битката. Беше пъхнал една малка кама в пояса си, а през рамото си бе метнал презрамката на пушка. Останалата част от екипажа работеше усърдно по разчистването на палубата от нежелани препятствия. Шетаха, нервно сновяха и се заемаха удобни позиции.

Тъмната кожа на Рейниаро лъщеше от разгърдената му риза.

— Видяхме Сади в един турски хан надолу по кея. Ханът се казва Хамаза. Не е сам. Има още трима мъже с него. Как ще го пипнем, капитане?

Дантон напъха пищова си в бричовете и побутна Катрин към Рейниаро. Старши кормчията я прихвана леко за лакътя, докато Дантон даваше нарежданията си.

— Да се вдигнат горните рейки и платната! — заповяда той на Рейниаро.

Кафявите очи на малайзиеца критично се присвиха.

— Капитане?

Катрин беше превила кръст и отпуснала рамене. Чувстваше се ужасно отпаднала. Тя се наведе към Рейниаро, но не за опора. Погледна го право в очите. Бореше се, за да не се задуши от вълнение.

— Къде... къде е Мадлен?

— Долу с Джеймс — отвърна Рейниаро, без да се замисля. Сетне отново се втренчи в Дантон, сякаш не беше го разбрал добре. — Капитане? Заповедите?

— Вдигнете платната! Добре затворете люковете! — повтори Дантон.

Антонио и Едуардо се появиха в този момент от отвора, който водеше до склада.

— Излез от пристанището, Рейниаро. Карай „Фурия“ покрай брега и обратно в острова.

— Бягаме ли, капитане?

— Да, ще бягате. Искам да напуснете Занзибар.

Едуардо се спря до Дантон. В ръцете си държеше голям наръч мускети, хванати с дебела кожена каишка. Дантон ги взе и ги преметна на гърба си.

— Аз оставам — каза капитанът.

— Не! — възпротиви се Катрин и гордо изправи гръб. — Ако ние си отидем, и ти идваш с нас.

Фереджето ѝ беше останало в дома на Бедр. Копринени кичури руса коса се бяха изплъзнали от плитката ѝ и заграждаха лицето ѝ. Изглеждаше дива, необузdana и решителна. Беше готова да се бие, само да ѝ дадяха някакво оръжие. Дантон изпита странно възхищение от нея, някакво непреодолимо желание да я прегърне. Би ѝ казал колко му се иска да остане с нея, но му предстоеше среща със Съдбата. Той съзнаваше, че тя няма да разбере цената на отмъщението. Нямахше да проумее какво означава да убиеш съзнателно и да знаеш, че ще бъдеш прокълнат за това, че си оцапал ръцете си с човешка кръв. Катрин бе прекалено възпитана, цивилизована и чувствителна, за да може да изпита някакво очарование от това, което той възнамеряваше всеки миг да направи.

Дантон срещна отчаяния ѝ поглед. Без да обръща внимание на втрещените погледи на екипажа си, той я притегли към себе си и я целуна. Целувката беше толкова лека, толкова нежна, но жадувана и изгаряща. Тя притисна откренатите си устни към неговите и последните му думи потънаха в устата ѝ.

— Ще бъдеш в безопасност, скъпа. Погрижи се за дъщеря си. Тя има нужда от теб.

Той я освободи от прегръдката си и се обърна към приятеля си.

Едуардо му подаде няколко торбички барут и една катуна, която Дантон хвърли върху останалите оръжия. Увери се, че има достатъчно куршуми. После обмисли какво точно му предстои да направи.

— Не можеш да останеш сам! — извика Катрин и го сграбчи за ръкава.

Той погледна първо вкопчената в ризата му ръка, после синьо-зелените ѝ очи. Нейните сълзи го разстроиха. По-рано не вярваше, че е възможно да стане жертва на женската слабост. В този напрегнат миг можеше да забрави всичко, за което се беше клел, всичко, за което си беше обещал да отмъсти. Искаше му се да изтрие последните четири години от живота си и да се откаже от отмъщението си. Можеше да си замине от Занзибар, без Сади изобщо да е разбрал, че е бил тук. Животът му можеше да си продължи постарому. Той беше пират и същевременно мъж и това решение можеше да го унищожи.

Преди четири години той бе загубил достойнството си в Индийския океан. Днес щеше да си върне отново това достойнство само след като убие Юсеф Ахмед Сади Ахрам.

Трябваше да убие този човек, ако държеше на свободата си. Трябваше, ако искаше да започне отначало.

— Не мога да остана с теб.

Думите на Дантон предизвикаха нови сълзи по бузите на Катрин. Ако беше толкова безразличен, както винаги, щеше да изтрие сълзите от лицето ѝ и да се чувства тъй, сякаш нищо не е сторил. Но не можеше да го направи... не и този път. Изпитваше нещо към нея. Обичаше я.

Той решително освободи пръстите ѝ от ризата си и се помъчи да избегне втрещения ѝ поглед.

— Едуардо и Антонио ще дойдат с мен.

Рейниаро пристъпи напред.

— Всеки от екипажа е готов да ви последва, капитане. Чакаме този ден от толкова време — каза той на Дантон.

— Нали някой трябва да управлява кораба — рече капитанът.

— А ти как ще се върнеш?

— Ще намеря някакъв начин.

— Капитане — измърмори Рейниаро с дрезгав глас, — не превръщайте това в лична война. Имате толкова мъже, които могат да ви подкрепят. Те искат да са до вас.

Дантон погледна към Катрин. Тя беше изправена и напрегнато го чакаше да промени решението си. Той прогони предателските мисли от главата си и си наложи да отклони погледа си от нея.

— Антонио, Едуардо! Тръгваме!

Направи знак за сбогом на старши кормчията си. Рейниаро се намръщи, но Дантон се направи, че не го забеляза. Ноздрите на малайзицеца потрепериха. Той хвърли със замах украсената си със скъпоценни камъни шапка на земята и удари е юмрук по парапета. Дантон реши, че може да позволи това своеволие на Рейниаро. Господи, той можеше никога повече да не го види...

Едва когато Дантон, Антонио и Едуардо преминаха по мостика, капитанът чу как Рейниаро злобно прокълна и даде заповедите.

— Вдигнете платната! — изрева той. — Да се залостят здраво всички люкове! Вдигаме котва!

— Не... — извика Катрин тихо, толкова тихо, че Дантон едва я чу. — Не, Дантон. Не можеш да го направиш. Ела с нас. Ще те убият.

Дантон обърна глава към нея.

— Ще се върна, скъпа. Прекалено дълго живях. И този път ще оживея.

„Фурия“ се подготвяше за път, а Дантон продължаваше да върви. Той се направи, че не чува шума на платната, издути от вятъра. Нямаше вече връщане назад.

Следван от Антонио и Едуардо, Дантон съзнателно се отдалечи от кораба и от Катрин. Пищовите тракаха и отброяваха стъпките му. Те го върнаха към реалността, напомниха какво му предстоеше да направи.

Денят отпреди четири години изплува в съзнанието му толкова ясно, сякаш беше вчера. Половината от екипажа му бе избит. Другата половина бе обезоръжена и строена на задната палуба. Завързан за

главната мачта, Дантон не можеше да защитава хората си, кораба и товара. Взеха му всичко... няколко тона диаманти, двеста топа коприна, порцелан и други скъпи стоки, предназначени за крал Филип.

Когато обраха всички складове и натовариха скъпоценностите на борда на кораба на Сади, турчинът заповяда да хвърлят останалите живи в морето. След това Сади слезе от кораба, нареди да взривят „Кабо“ и да го пратят на дъното на Индийския океан.

Сред водите, в които плуваха безброй акули, Дантон изгаряше от омраза. Тази омраза му даде сили да доплува до брега на най-близкия остров. Омразата даде и на хората му същата сила. Остри като бръсначи корали пазеха брега на острова. Дантон се нарязва, нарязва се и екипажът му. Но всички оживяха.

Дантон бе оживял точно за този момент.

Той се запъти към редицата от крайбрежни механи. Морският бриз се промъкна през ръкавите и яката му и изду ризата на гърба му. Можеше да почувства соления мирис на въздуха, да усети вкуса на кръвта от отмъщението по устните си.

Ханът „Хамаза“ не беше много далеч. Дъгообразната двойна дървена врата бе украсена с мотиви от лотос и палмови клони. Дантон блъсна едното ѝ крило и заедно с антуража си влезе в заведението.

Очите му бързо се приспособиха към слабото осветление вътре. Имаше само няколко газени лампи, а въздухът бе изпълнен с облаци сив дим, които се къдреха и смесваха с миризмата на сладък тютюн и различни вина. Тухлените стени бяха покрити с разноцветни копринени платна.

Мъже с големи бради, облечени в дълги бели роби, седяха на покрити е кожа масички и пиеха и играеха на „шат-ранг“. Те погледнаха недоверчиво Дантон и испанските му другари. Дантон не познаваше нито едно от лицата в заведението. Въпреки че срещата им със Сади бе унижителна и кратка, Дантон бе сигурен, че ще може да разпознае турчина, ако го види.

Той продължи да върви с бавни и сигурни стъпки. Дрънченето на оръжията подчертаваше присъствието им.

В дъното на „Хамаза“ около кръгла маса седяха четирима мъже. Пред тях имаше глинени съдове, пълни с маслини, смокини и портокали, както и украсени в арабски стил метални кани. Мъжете бяха облечени в традиционни турски дрехи в ярки цветове.

Дантон спря погледа си на мъжа, на чиито рамене имаше златисто наметало. Почувства, че сърцето му ще изскочи от напрежение. Буца заседна в гърлото му. Острата катраненочерна брада на турчина се смесваше с прошарения кичур, който се спускаше покрай челюстта му. Месестият му нос и меденият цвят на кожата бяха най-отличителните белези на лицето му. Дълбоките черни очи го гледаха арогантно и Дантон се бореше с омразата, която разкъсваше сърцето му. Искаше му се да отиде, да пререже гърлото на турчина и да приключи с него. Успя да се овладее. Каза си, че когато става дума за убийство, важното е да избереш най-удобния момент. Ето че най-накрая го бе открил. Юсеф Ахмед Сади Ахрам! Същото малодушно изражение бе изписано на лицето на непрокопсаника, когато потопа „Ла Естела дел Кабо“.

Сади лениво взе една смокиня от купата пред себе си и я захапа. Движението му привлече погледа на Дантон към обикновената кожена лента с торбичка на врата му.

— Познавам ли те? — попита Сади, като почисти едно семенце от зъбите с нокътя на показалеца си.

Беше настъпил неговият миг. Дантон бе репетирал думите си цял век или поне така му се струваше.

— Познаваш ли Дантон Луиз Кристобал, маркиз Дьо Севил, капитан от Кралската флота на крал Филип от Испания? — попита той.

— Не.

Сади изглеждаше отегчен. Тримата му придружители бяха въоръжени до зъби с пистолети и ножове, инкрустирани със скъпоценности. Изглеждаха спокойни и не разбираха вцепенението на Дантон.

Капитанът се опита да прикрие яростта в гласа си. Омразата пулсираше във вените му, а сърцето му прескачаше от вълнение.

— Познаваш ли човека, когото наричат Краля на пиратите? — попита той с привидно спокойствие.

— Чувал съм за него — отвърна Сади сухо. — Някой ден съм сигурен, че ще се засечем из моретата и тогава положително ще кръстосаме саби. — Турчинът се загледа в ръцете си. Наслаждаваше се на тежките златни пръстени по тях. — Защо Аллах ми изпрати човек, който да ми задава толкова безсмислени въпроси? Кой си ти?

Дантон се изправи гордо. Чуваше ударите на сърцето си.

— Аз съм едновременно двама мъже. Сам не се разпознавам.
Сади изпи виното от чашата си и се изкикоти с дрезгав глас.

— Говориш с недомлъвки. Аллах днес си прави шегички с мен
— каза той.

— И аз смятам да си направя шегичка, Сади — каза Дантон.

Капитанът заобиколи масата и сграбчи турчина за меката яка на кафтана му. Антонио и Едуардо стояха точно зад гърба му. Бяха насочили пушките си към масата в дъното на заведението.

Тримата придружители на турчина също извадиха оръжията си, но Сади им даде знак да кротуват.

— Шегички ли си правиш? — повтори той язвително. — Но аз не намирам нищо забавно в бърборенето ти. Откъде знаеш името ми?

— А ти как си забравил моето?

Дантон погледна в пиянските очи на противника си. Беше полудял при мисълта, че Сади не си го спомня. Толкова хора ли бе потопил в моретата, че бе забравил имената и лицата им?

Дантон бе извън себе си от гняв.

— Аз съм бившият маркиз Дьо Севил и настоящият Крал на пиратите — просъска през зъби той. — Но не е нужно да ме наричаш по нито един от двата начина. Твоето име ще бъде прокълнато, когато те убия.

Другарите на Сади отместиха столовете си, за да станат. Сади отново вдигна ръка да стоят по местата си.

— Недейте! Почакайте, докато не ми каже откъде знае името ми — заповяда им той.

Дантон отпусна златистата тъкан на наметалото му и бавно се изправи.

— Ти отне титлата ми, жена ми, сина ми и живота ми. Остави ме без чест и достойнство и без възможност да продължа да живея.

Сади не помръдна.

— „Ла Естела дел Кабо“ — каза Дантон, като се опита да опресни спомените на Сади.

— Име на кораб? — подсмръкна Сади и повдигна едната си ноздра. — Какво точно за този кораб?

— Сто и петдесет човека. Испанци. Пътуваха от Индия за Испания. Бяха нападнати близо до остров Йоана в Индийския океан.

Изражението на Сади остана същото.

Дантон удари с юмрук по масата и застана лице в лице със Сади.

— Двадесет и четвърти май хиляда седемстотин и четиринадесета година. В един безоблачен ден ветровете надуваха платната на бригантината ми. Ти се нахвърли върху мен, екипажа ми... Нахлу по палубите ми и заграби...

— Диамантите! — Очите на Сади забляскаха като истински скъпоценни камъни.

Единствената дума на турчина беше доказателство, че вече е започнал да си припомня. Дантон продължи:

— Диамантите струваха половин милион английски лири. Бяха от най-различни карати. Най-ценните бяха тринадесетте диаманта, които значително се отличаваха по големина и качество от останалите. Единият беше прозрачен, пет бяха розови, четири жълти и...

— Три сини — прекъсна го турчинът. — Сега добре си ги спомням.

Сади бавно се изправи от стола си. Гънките на дрехата му приличаха на хармоника.

— Аз нападнах кораба ти и те оставих да се удавиш във водите на Индийския океан! Мислех, че си умрял — удиви се турчинът и се усмихна по начин, който Дантон оприличи на лудост. — Очевидно не си умрял, затова сега трябва да оцапам ръцете си с кръвта ти.

— Можеш да опиташ — изръмжа Дантон и се присегна да го хване за врата.

Мисълта да използва оръжие го отвращаваше. Искаше да пречупи гръкляна на Сади с голи ръце. Искаше да извади душата му дъх по дъх. Искаше турчинът да почувства какво означава да се задушаваш. И тогава... щеше да е свършено със Сади. Щеше да го накара да почувства как пламъците от ада го обгръщат и го изгарят до кости.

Масата помежду им му пречеше и Дантон се опита да я избута. Тогава почувства, сякаш нещо го опари точно под ребрата. Прониза го болка и той усети някаква влага по ризата си. Без да поглежда надолу, Дантон разбра, че бяха го пронизали с кама.

Политна и падна, като завлече колието на Сади със себе си. Каишката се откъсна и пръстите на Дантон се затвориха около торбичката.

Капитанът се превиваше от болка.

— Той е мой! — изкрещя Дантон на Антонио и Едуардо.

Страхуваше се, че верните му пазачи ще убият турчина и с това ще отнемат бленуваното му отмъщение. Но двамата испанци вече се бяха заели с придружителите на Сади. Единият бе прострелян. Другите се готвеха да нападнат.

През това време Дантон се опитваше да издърпа за дръжката прободения го нож. Чудеше се защо Сади не го довършваше с пистолета си. Садистичният турчин стоеше срещу него и се смееше. Погледът на Дантон започна да се замрежда и той вече не можеше да фокусира Сади. Ръцете му трепереха. Изправи се и хвана револвера си с оцапаната си с кръв ръка. Насочи го и стреля. Гърмът го заслепи и ушите му забучаха. Тътенът се смеси със стенанието на Сади.

Дантон почувства, че потъва в пълен мрак. Болеше го до припадък. Лепкава течност, собствената му кръв, се стичаше по корема му. Усети, че силите го напускат.

Тогава здравите ръце на Антонио и Едуардо го вдигнаха, изведоха го от хана и го повлякоха по улиците на Занзибар, преди Сади да може да обяви тревога.

Последната мисъл на Дантон не беше за турчина. Лицето, което завладя съзнанието му, бе Катрин...

Щеше ли да я види някога отново?

Катрин наблюдаваше залязващото слънце и лилаво-розовите оттенъци по небето. Нощта приближаваше. Вълните се разбиваха в брега, а джунглата зад гърба ѝ навяваше мрачни чувства.

От селото се чуваха ритмичните удари на барабан. Катрин бе свикнала на непрекъснатото им биене по време на престоя си на острова. От дърветата пък се чуваха тъжните писукания на лемуриите на Дантон. Виковете им някак хармонираха с музиката.

Си-фак! Си-фак!

Въпреки че звуците не пасваха на думите, с които Катрин ги свързваше, сричките имаха скрит смисъл за нея. Лемуриите казаха: „Ме-сец! Ме-сец!“

Беше изминал месец, откакто Рейниаро бе извел кораба от пристанището на Занзибар. Цял месец беше изтекъл, а Дантон Луиз Кристобал не се бе върнал на Острова на изгубените души.

Самият той се бе превърнал в изгубена душа... — мислеше си Катрин.

Всеки ден идваше тук да го чака, да се надява и да се моли за неговото завръщане, но той не се появяваше.

Въпреки че никой от острова не признаваше, Катрин усещаше, че те считат водача си за мъртъв. Мислеха, че е умрял от ножа на злия турчин Сади. Антонио и Едуардо вероятно също бяха загинали. Мълчанието на Рейниаро показваше на Катрин, че той има собствено мнение за съдбата на Дантон. Не желаше да дискутира по въпроса нито с нея, нито с когото и да било. Старши кормчията се бе затворил в розовата къща на Дантон. Носеха се слухове, че пиел много и дори отказвал да се вижда с Рениала, когато тя го викала.

Катрин се бе опитала да се доближи до Рейниаро, но той я бе отблъснал категорично. Никой не казваше нищо, но Катрин чувстваше, че островитяните я обвиняват за изчезването на Дантон.

Ако тя и Мадлен не бяха на борда на „Фурия“, моряците на Дантон щяха да отидат с капитана си. Ако тя не се бе спречкала с Дантон, той всъщност никога нямаше да напусне острова си и да замине за Занзибар. Тя и Дантон нямаше да ходят при Бедр бин Калифа за помощ, нито пък щяха да бягат като луди от къщата му.

Така че когато пиратите от Острова на изгубените души я гледаха с ненавист, Катрин ги разбираше, защото самата тя се бе обвинявала стотици пъти. Ако... ако Дантон наистина беше мъртъв, виновна за смъртта му беше единствено тя.

Катрин откъсна листо и започна да го върти между пръстите си, разхождайки се по пустата крайбрежна ивица. Полагаше невероятни усилия да си внуши, че Дантон все още е жив. Той все още дишаше, проклинаше и живееше, за да ѝ каже, че няма да я заведе до Париж, докато не измисли нов план. Но във вечери като тази, когато барабаните биеха и Докоб, Разана и Пус-пус монотонно писукаха, Катрин стигаше до отчаяние.

Беше сама в тъгата си. Сама с обвиненията и страховете си. Мадлен беше единственото същество, което все още я крепеше.

Катрин не смееше да помоли Рейниаро за каквото и да било. Когато настъпи ноември, а заедно с него и сезонът на дъждовете, Катрин се примири с мисълта, че ще чака, докато той премине. Не можеше да рискува да пътува в подобни условия. Много кораби били

понесени от мусоните и разбити в крайбрежните рифове. Може би с течение на времето Рейниаро и останалите щяха да ѝ простят.

Дотогава Катрин се бе отдала на сърцераздирателна самота. Чувстваше празнота, която Мадлен не можеше да запълни с лъчезарната си усмивка.

По-рано имаше възможността да прегърне някого. Мъжът не беше Жорж Клод. Това бе Дантон.

Въздъхна и пусна листото на земята. Шумът от вълните се смеси с биенето на барабаните и слънцето съвсем се скри зад хоризонта.

Бе разбрала истината за себе си прекалено късно. Винаги бе смятала Дантон за крадец и за престъпник. Той я привличаше от самото начало, но страхът от него я бе накарал да го отбягва. Животът му сякаш по нищо не се различаваше от този на Жорж Клод. Не бе успяла да погледне по-дълбоко. Катрин не се бе замисляла за самия човек, за същността му. Нещо в неговата личност беше наистина много привлекателно.

Той бе рискувал всичко, за да спаси тях двете с Мадлен. Бе понесъл гневните погледи на екипажа си за това, че се е отказал от нападението на испанските кораби. Въпреки грубото си държане, Дантон бе чувствителен и мил. Бе устроил прекрасно тържество за Мадлен. Дори Жорж Клод не бе правил подобно нещо за дъщеря си. Първите три рождени дни на Мадлен бяха празнували двете. Жорж Клод беше на някакви експедиции.

Изражението на Дантон беше често намръщено и ядосано, но и той в определени случаи се смееше. Обикновено го правеше за нейна сметка, но тя сега можеше да му прости и това. Спомни си как ѝ се бе подиграл, че се страхува от лемуриите му. Той искрено се бе възхищавал на хумора на Мадлен. Смееше се на всяка нейна дума или изречение.

Имаше нещо много страстно в Дантон, което сега ѝ липсваше. Понякога бе доста експанзивен. Беше я взел в прегръдката си и я бе обсипал с нежни целувки. Бе държал ръката ѝ в своята по начин, по който я караше да се чувства защитена и обичана.

Дали бе целувал и жена си по същия начин? Жената, която вече нямаше.

Тя никога нямаше да разбере това.

Катрин бавно си пое въздух и си призна, че харесва Дантон въпреки всичките му недостатъци.

Бе привлечена от първичната му мъжественост, енергичност, мистериозно изражение... и от усмивката му, колкото и рядко да се появяваше. Бе завладял сърцето ѝ, а сега и съзнанието ѝ. Разбираше, че е виновна за случилото се, за нещастията си. Едва докосваше нещата, които ѝ носеше Танала. Ядеше, колкото да не умре.

Тръгна към люлката, която наскоро бяха направили за Мадлен. Седна на тънката дъска, която служеше за седалка. Джеймс Еври бе един от малкото, които разговаряха с нея. Той ѝ бе предложил да се качи на дървото и да върже въжетата. Катрин бе приела с благодарност предложението му и сега Мадлен прекарваше часове в радост и веселие на новата си люлка.

Катрин лениво се залюля, като си помагаше с краката. Люлееше се и гледаше морето. Последните лъчи на слънцето оцветяваха повърхността на водата в невероятни багри, но тъмните облаци и мракът поглъщаха светлинките една по една. С настъпването на нощта започваше да вали. Дъждът бе студен и понякога толкова силен, че се налагаше да залостват капациите на прозорците.

Катрин се зарадва на внезапния порой. Навеждаше се напред и се оттласкваше от мократа земя. Изведнъж набра голяма инерция. Имаше нужда от отдушник... какъвто и да е отдушник за вината и болката, която изпитваше. Засилваше се напред, протягаше крака и изтегляше тялото си назад. После се превиваше напред и свиваше краката си под седалката. Летеше все по-високо и по-високо. Накрая се почувства като махало на часовник, което отмерва времето.

Дъждовни капки се стичаха по лицето ѝ, тя отметна глава и затвори очи. Косата ѝ ту се развяваше назад, ту се спускаше и покриваше лицето ѝ. Сърцебиенето ѝ се ускоряваше наравно с люлката — все по-силно, все по-бързо. Катрин едва сдържаше сълзите си.

Все по-високо и по-високо.

Люлката вече достигаше до положение, което я поставяше успоредно на земята, но Катрин не спираше засилването си. Продължаваше да се люлее и да се наслаждава на бурята. С всяко засилване роклята и косата ѝ се напояваха все повече от дъжда. Искаше ѝ се да се засили и да скочи от люлката, както бе правила като малка. В този миг не би могъл да я хване никой, освен ръцете на Господ. Само той може да я спаси от чувството, че е непрекъснато

преследвана. Само той може да премахне болезненото ѝ чувство за вина.

Пое си дълбоко въздух и отвори очи. Нямахше нищо наоколо, нищо.

Скочи от люлката и тупна стабилно на краката си. Учуди се, че толкова добре си спомня уменията от детството. Погледът ѝ се замъгли, краката ѝ се разтрепериха, но успя да запази равновесие. Бе забравила, че ѝ ставаше лошо от люлки като малка. Само като се замисли за положението си, прииска ѝ се да се смее на глас. Въпреки че нямаше от кого да се смущава, удържа истеричните си пориви.

Тъгата ѝ някак бе понамаляла и тя реши да се върне в колибата. Джеймс пазеше Мадлен, но вече беше време да я слага в леглото.

Все още ѝ се виеше свят и тя залитна напред. Отвори широко очи и се помъчи да различи по-добре предметите наоколо. Изплашена, застина на мястото си. Някаква мъжка фигура идваше срещу нея. Катрин напрегна зрението си и различи силуета му, осветен за миг от една светкавица. Мъжът бе висок, облечен в старомодна кадифена жилетка и с връзка на врата. Дантон Луиз Кристобал я гледаше право в очите.

Сега имаше брада. Водните капчици се стичаха по челото му. На главата си бе вързал кърпа, за да държи косата му прибрана и да не влиза в очите му. Бричовете, които очертаваха ханша и извънредно дългите му крака, бяха сатенени. Тесните му обувки бяха украсени с изумруди.

Катрин не можа да сдържи смеха си, като го видя. Дантон ѝ се усмихна лукаво.

Беше той и същевременно не беше. Дантон, този, когото познаваше, никога нямаше да сложи подобно... префърцунено облекло. Докато го нямаше, тя бе успяла да сглоби парченце по парченце мозайката на характера му.

— Боже мой! — Почувства, че всеки момент ще припадне. — Дантон... Мислех, че си мъртъв!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ако бях мъртъв, пламъци щяха да лижат петите ми.

Дантон изрита едната си обувка, после другата и те отскочиха от гладкия ствол на близката палма. Помисли за миг да свали панталоните си и да разкъса противните чорапи, които стягаха прасците му. Видя, че Катрин го гледа слисано и се олюлява, сякаш е пияна.

— Ти си... жив?

— Казах ти, че ще се върна, скъпа.

Дантон слезе от издатината и тръгна към Катрин. Тя стоеше неподвижно, сякаш краката ѝ се бяха сраснали със земята. От тялото ѝ се излъчваше чистота. Тънката материя на роклята се спускаше по гърдите ѝ и ги очертаваше. Корсетът ѝ, който достигаше до шията, сега беше разхлабен. Прасковената ѝ кожа, тъй бледа в тъмната нощ, го примамваше. Косите ѝ с цвят на зряла пшеница се спускаха мокри и разбъркани.

Когато той се приближи, Катрин отстъпи назад, сякаш не вярваше, че е жив. А Дантон можеше да се закълне в това, тъй като усещаше досадната болка от заздравяващата си рана и бързото биене на сърцето си, когато видя смелия ѝ полет, накарал дъха му да секне. Бе летяла във въздуха като ангел.

— Когато ми каза, че ще се върнеш, не ти повярвах.

— Може би сега вече ще ми имаш доверие.

Пълните устни на Катрин се разтвориха. На тях падна капка, но тя бързо я облиза.

— Искан да ти вярвам, но когато не се върна, си помислих... И въпреки това се надявах... О, господи!

Протегна разтрепераната си длан и я сложи върху ръката му, сякаш да провери дали е истински.

— Аз съм тук, Катрин.

Не можа да прикрие трептенето в гласа си. През изминалите няколко седмици не беше мислил за нищо друго, освен за нея, за

усмивката, непоколебимата ѝ решителност, нейната смелост и ум.

— Наистина си тук.

Катрин притвори очи и повдигна брадичка. Дантон си помисли, че ще припадне, но после разбра: молеше се. Розовите ѝ устни се движеха безмълвно. Тя се изпъна назад с облекчение и шията ѝ се удължи. В позата ѝ имаше изящна чувственост. Наклони се към него и плъзна хладни пръсти по обшития му с коприна жакет, като погали гърдите му през тънката материя на ризата. Ръцете ѝ бавно и нежно го галеха.

След това го притегли към себе си, скъсявайки разстоянието между тях, като го прегърна през кръста и положи буза върху водопада от дантели, който се спускаше по гърдите му.

В стомаха на Дантон плъзна внезапно и диво усещане. Знаеше, че тя не прави това, с цел да го съблазни, но не можа да потисне горещия прилив в слабините си. Материята на роклята ѝ беше хлъзгава под пръстите му и той придвижи ръцете си надолу към хълбоците ѝ, като я притисна към себе си.

Катрин вдигна глава и известно време го гледа мълчаливо. По челото, скулите и носа ѝ имаше капчици, сребърни маниста украсяваха дългите ѝ ресници. Той обхвана лицето ѝ с две ръце, погали го с пръсти и целуна нежните ѝ устни. Бяха като топло кадифе, а вкусът им — като скъп коняк: упойваща и силна смес, която можеше да притъпи сетивата му и да го изолира от света. Вплете пръсти в тежките ѝ коси, притисна устни до нейните и започна да я целува още по-страстно.

Ръцете ѝ бяха на раменете му и го притискаха силно, докато сърцата им забиха в общ ритъм. Той я целуваше, сякаш искаше да я изпие. Ненаситните му милувки се смесваха с нейните въздишки. Дантон захапа леко долната ѝ устна, наслаждавайки се на пълнотата ѝ, а после потърка език в заоблената извивка.

Западаха тежки капки дъжд и сякаш ги обвиха в топъл воал. Ръцете му се отдръпнаха от лицето ѝ и проследиха грациозните очертания на шията ѝ. Разтърси го трепет, какъвто не беше изпитвал никога досега. Бе улучен право в сърцето. Не можеше да обуздае порива си, не можеше да го потуши с мисълта, че това, което правят, ще причини неприятности и на двамата.

— Дантон... — Устните на Катрин почти докосваха неговите, когато произнесе името му. — Мислех, че съм те убила.

— Но ето ме пак тук, прекрасна моя. — Той продължи да целува ъгълчетата на устните ѝ и да преоткрива сладостта им. — Как можа да си помислиш това?

Ръцете ѝ се сключиха около врата му. Пръстите ѝ се заплетоха в косата му. Докато го галеше, вълнението му се усили. Чувстваше се желан.

— Защото заради мен отиде в Занзибар — каза тя с неравен и изпълнен с болка глас.

Той обсипа с целувки бузата и ухапа лекичко ухото ѝ. Тя потрепери.

— Навсякъде бих могъл да срещна Сади.

— Но...

Дантон постави пръст на устните ѝ. Не искаше да говори за турчина. Мислите му бяха устремени само към нея — към това, че я държеше в прегръдката си, към меките извивки на гърдите ѝ, притиснати в силното му тяло.

Тя целуна шията и наболата му брада. Ръцете ѝ обхванаха крайчеца на челюстта му и палците ѝ се допряха до устните му.

Дантон знаеше, че ако продължава да го докосва, да го гали и възбужда, той ще изгуби контрол. Ще забрави решението си и ще я люби тук, на брега, а дъждът ще им послужи за чаршаф, пясъкът — за легло. Тя нямаше да го спре, но после щеше да съжалява. Тази интимност нямаше да промени нищо между тях, а само щеше да прибави повече напрежение към неизбежната им раздяла.

Тя сигурно все още искаше да го напусне. И може би той щеше да я остави да си отиде.

Катрин докосна устните си до неговите и го притегли към себе си. Дъхът спря в гърлото му. Толкова много я желаше, че можеше да си я представи съвсем ясно гола и притисната до него, с блеснали от страст очи.

Катрин го целуна, като поднови изкусния танц, започнат от него. Въпреки силното желание, което беше стегнало стомаха му, той не можеше да продължи. Припомни си отново кои са и какъв щеше да бъде животът им, когато тя си заминеше за Франция. Въпреки че е била омъжена и има дете, у нея имаше някаква невинност. Подозираше, че не се е отдавала на никой друг, освен на съпруга си. Дантон не можеше да поеме риска тя да зачене негово дете. Преди това

неведнъж бе имал контакти с жени от острова, но те знаеха как да се предпазват, прекъсваха бременността със силни билки и церове. Въпреки вярата си в древните средства, не му се искаше да я излага на риск.

Дантон задържа ръцете ѝ зад гърба ѝ, като преплете пръсти с нейните и погали дланите ѝ. След като усети вкуса на устните ѝ върху своите, пусна я и се отдръпна. Гледката на подпухналите ѝ от целувки устни веднага го накара да съжали.

— Трябва да се скрием някъде на сухо — предложи той с глас, в който липсваше всякакъв ентузиазъм. Сърцето му биеше толкова силно, че можеше да се закълне, че чува ехото му в ушите си.

— Какво се случи? Къде беше?

Лицето ѝ беше обсипано с капки. Той не можеше да разбере дали плаче или не. Това, че може би плачеше за него, го накара да се чувства желан, чакан... обичан.

— В Занзибар.

— През цялото време?

— Възстановявах се от рана от нож.

Споменът за идеално наточеното острие, което се беше врязало в тялото му точно под ребрата, изплува над тъпата болка от мястото, където кожата беше защита от Антонио.

На лицето ѝ се изписа страх. Погледна към измачканата червена кърпа, завързана около челото му.

— Още ли те боли главата?

— Не бях намушкан в главата — почти се засмя Дантон. Сякаш наистина мозъкът му беше прободен. Съзнанието му, обикновено трезво и ясно, сега бе съсредоточено само върху нея — нещо, което не можеше нито да контролира, нито да промени.

— А тази кърпа?

— Косата ми е пораснала твърде много, прибрах я, за да не ми влиза в очите. — Дантон повдигна ризата си и каза: — Ножът се заби отстрани. Тук. — И посочи малкия белег над колана си.

— О! — възкликна тъжно тя.

Не беше подготвен за нежното докосване на пръстите ѝ. Отдръпна се, за да не го достигне и възпламени точно когато бе започнал да се успокоява.

— Кой те прободде, Сади ли?

Дантон не искаше да говори за това, но знаеше, че тя няма да се примири, докато не ѝ каже истината. Никак не му се искаше да признава, че е убил човек, но тя трябваше да знае.

— Хайде да се скрием на сухо. — Хвана я за ръката и я поведе нагоре по насипа. — Къде е дъщеря ти?

— В къщата, с Джеймс.

Докато се възстановяваше, Дантон често си беше мислил за това малко кречетало. Дори през дългите дни му се бе искало да е с него и да му бръщолечи до втръсване. Никога преди не бе мислил, че детето може да му липсва.

Облаците изтъняха и се разпръснаха, луната освети пътя към къщата. Дъждът се превърна в ръмене, но затишието сигурно щеше да бъде временно. Дантон бе започнал да разбира, че мусоните са непредсказуеми.

— И уби ли турчина?

— Не знам. — Наистина не знаеше. — Може би.

Отново в главата му изплуваха спомените от „Хамаза“ и сблъсъкът със Сади.

— Стрелях в него, но като че ли мозъкът ми не работеше. Не знам дали съм се прицелил добре.

— О, Дантон, нима всичките ти усилия са били напразни?

Усети съчувствие в гласа ѝ. Но нямаше защо да го съжалява. Ако Сади оживееше, а той вероятно щеше, трябваше да забележи липсата на нещо особено важно — молескиновата торбичка и съдържанието ѝ. Никой не знаеше, че тя е у Дантон, даже Антонио и Едуардо. По време на схватката, когато беше завлякъл малката кожена торбичка, без да се замисли, от врата му, Сади не беше усетил. Но вече вероятно бе забелязал изчезването ѝ.

— Не ме съжалявай, скъпа. Не ме интересува, че бях прободен. Отмъстих по свой собствен начин.

Но лъжеше. Сега наистина никога нямаше да бъде свободен, след като притежаваше молескиновата торбичка и възможностите, които тя предлагаше.

— Срецнах се с него и му припомних кой съм и какво ми е сторил.

Катрин забави крачка. Дори и както беше мокра от дъжда, Дантон никога не беше виждал по-красива жена.

— Какво ти е направил той, Дантон? Какво толкова може да ти е сторил, че да искаш да го убиеш?

— Сега не му е времето да ти разказвам, историята на моя живот би продължила през цялата нощ, чак до изгрев слънце. — Докосна я по бузата и проследи нежните очертания на брадичката ѝ. — Но ще ти я разкажа, Катрин. Никога не съм мислил, че ще искам да говоря за това, което ми се случи преди четири години, но наистина искам. Само че не тази нощ.

Катрин не настоя.

— Едуардо и Антонио добре ли са? — попита тя, като продължи да крачи. — С теб ли са?

— Да.

Двамата мъже бяха избили придружителите на Сади, а след това бяха спасили живота на Дантон, измъквайки го от хана. Той смътно си спомняше, че ядосаните посетители бяха започнали да крещят и да хвърлят столове.

— Преследваха ли те?

— Сади не тръгна след нас, тъй като хората му бяха избити. Напуснахме „Хамаза“ и отидохме при Бедр.

Тя си пое дълбоко дъх от изненада и това го накара да се усмихне въпреки всичко.

— Но ти каза, че той може и да те убие заради мен!

— Не и когато му предложих Антонио и Едуардо да му служат, докато се възстановя. — Дантон се считаше за късметлия, защото обещанието на арабина беше дошло тъкмо навреме. Обръщайки се назад, той се усмихна, като си спомни за Бедр, който сам се нуждаеше от закрила на султана. — Бедр получи бележка от местен търговец, докато бяхме още в двора му.

— Спомням си.

— Беше в затруднено положение. — Нямаше нужда да споменава, че въпросният търговец е снабдявал Бедр с хашиш. — Един от снабдителите на Бедр го заплашил, че ще му изпържи черния дроб, ако не му изплати дълга си. Султанът дал парите, но не и преди Бедр да заложил къщата си. Бедр беше изплашен до смърт и прие тази сигурност с отворени обятия.

— Бедр ли ти помогна да отплаваш за дома?

Дантон изсумтя:

— Не, заминахме с Хенри Грийнспот, един приятел...

— ... пират — довърши тя без капка враждебност.

Това признание го развесели:

— Хенри е жизнерадостен пияница, когато поиска. Той ми послужи...

— ... с дрехи. — Тъгълчетата на устата ѝ се извиха в иронична усмивка.

— Моите бяха съсипани. Тези — той се огледа — несъмнено са принадлежали на някой надут благородник, погребан най-малко преди сто години.

— Доста са неподходящи за теб.

Той трепна. Не беше суетен, но се почувства глупаво, че Катрин го беше видяла, облечен в идиотските дрехи.

— Можеш ли да се довериш на този твой приятел? Хенри няма ли да издаде къде живееш?

— Хенри знае какво значи моето предупреждение. — Дантон отмести палмово клонче и пропусна Катрин пред себе си. — Няма да се разприказва.

Бяха стигнали до покритата със слама къщичка, от прозорците, на която се процеждаше светлина. Катрин склочи ръце.

— Искаш ли да видиш Мадлен?

— Не.

Не искаше да се появява пред момиченцето. Твърде многото нови открития го тормозеха. Беше си мислил, че е имунизиран срещу чара ѝ, но по време на възстановяването си се беше убедил в обратното. Тъй като островът му беше достатъчно малък, сигурно щеше да я види съвсем скоро. Опита се да измисли някакво оправдание:

— Още не съм си ходил вкъщи. Само поговорих с Рейниаро и няколко души от екипажа. Имам нужда от сън, скъпа.

— Разбира се.

Между тях увисна напрегнато мълчание. Катрин прехапа долната си устна и той видя неохотата ѝ.

— Какво има, Катрин?

Тя си пое въздух.

— Относно заминаването ми за Париж...

Пригответи се да изслуша молбата, която знаеше, че ще чуе рано или късно. Тя желаше свободата си твърде силно, за да се откаже.

— Мисля, че ще бъде най-добре, ако нямаш нищо против — рече бързо тя, — с Мадлен да изчакаме да свършат мусоните до март на Острова на изгубените души. Стига ми едно корабокрушение. Ще се чувствам в безопасност, докато пътувам, ако знам, че не ни дебне буря всеки момент. — Сплете пръстите си. — Няма да ти бъдем в тежест. Ще направя всичко възможно Мадлен да не ти се пречка.

Нищо не би могло да го изненада повече от това нейно отлагане.

— Кога стигна до това решение?

— Всъщност в онзи ден на брега, когато...

— Когато запали огъня?

Тя кимна, като погледна към пръстите си, а после и към него.

— Щях да го оставя да гори, Дантон, но разбрах, че не мога да нараня по този начин теб и екипажа ти. Затова изгасих пламъците или поне така си мислех. Наистина не беше нарочно, но...

— Какво? — повдигна той загрижено вежди.

— Открих... Открих, че Мадлен си играе с пистолет в къщата на готвача. Вдигнала една плочка от пода и намерила сандък с оръжие.

— За бога, Катрин, трябваше да ми кажеш!

— Да.

— Какво направи с оръжието?

— Вдигнах го достатъчно високо, за да не може да го стигне.

Той се ядоса на своята несъобразителност:

— Ще трябва да те преместя в моята къща.

— Не е необходимо — отвърна бързо тя. — Няма вече нищо опасно, което Мадлен да открие. Проверих.

— Изглежда, дължа ти извинение за неподходящото жилище.

— Но ти не си имал време да се подготвиш за моето пристигане, нито пък си искал жена с дете тук. Сега вече разбирам, че не ме наказваш, като ме държиш на острова, а просто правиш това, което е най-добро за мен и Мадлен. — Тя въздъхна. — Не знаеш колко трудно ми беше да призная това.

— Мисля, че знам.

— Все още искам да заведа Мадлен в Париж. Просто няма да те притеснявам с пътуването, докато не се смени сезонът.

Дантон беше доволен от развитието на нещата. Ако не беше този спор между тях, животът щеше да бъде прекрасен. Той се усмихна, като си помисли за дните, които ги очакваха:

— Можеш да останеш колкото искаш, Катрин.

По главата на Катрин като виолетов дъжд се посипаха жаракандови цветчета. Седеше на обрулената от ветровете пейка под пищното дърво и режеше лимони за пунша. Миризмата на цитрус се смесваше с аромата на амарилиса, който се носеше край гъстите храсти, обграждащи къщата на Дантон.

— Мамо, аз организирам парти!

Мадлен си играеше с куклата до избуялите кафеени храсти. Късаше лъскавите листа и ги използваше за чинийки, а после поставяше на всяко от тях по едно от подобните на череши зърна.

— Все едно че това са сладки бисквити. Всеки може да си вземе по една, а Нанет носи новата си рокля, която ти ѝ уши за рождения ми ден.

Катрин се усмихна и изтри сока от ръцете си. Въображението на дъщеря ѝ беше станало единственото ѝ развлечение. За щастие Мадлен можеше да измисли и сътвори почти всичко от най-простички неща.

Мадлен понесе Нанет към туфата от листа. При движението на ръцете ѝ покритата с цветя памучна рокля на куклата се залюля. На Катрин ѝ се искаше да има плат, за да ушие рокля и за Мадлен, но нямаше. Роклята на Нанет направи от стара дреха, толкова кърпена, че повече по нея не можеше да се направи нито бод. На места материята бе тъй изтъняла, че можеше да се скъса от леко дръпване.

— Мога ли да поканя господин пират на моето парти?

— Не — отговори веднага Катрин.

— Защо? Та аз не съм го виждала цяла година!

Катрин едва съдържа усмивката си. Мадлен все още не можеше да схване разликата между седмица, месец и година. За детето те означаваха едно и също нещо — вечност.

— Защото господин Кристобал се е върнал едва вчера и сега е зает с други неща.

— Няма с кого да си играя — оплака се Мадлен.

— Доколкото виждам, в ръцете си държиш Нанет.

Мадлен сви устни и изпуфтя:

— Тя не може да говори и е грозна!

— Мадлен! — смъмри я Катрин. — Мислех, че обичаш Нанет!

— Обичам я, но тя има нужда от коса. Виж! — Мадлен бутна куклата към Катрин. — Виж, мамо! Косата ѝ капе!

Катрин огледа куклата. Когато беше нова, черната ѝ коса беше фризирана на стилни букли, по три от всяка страна на лицето. Но дългите масури, пришити към главата ѝ, се бяха разпилели из два континента. Сега бяха останали няколко кичура, а на детето му беше трудно да възприеме грозните плешиви петна.

— Да, наистина има нужда от нова коса. Ще ме оставиш ли да помисля малко, захарчето ми?

— Колко време ще ти трябва?

Подновявайки заниманието си, Катрин отговори:

— Ще поумувам, докато правя пунша.

Мадлен помълча малко, а после се намръщи:

— Не мога да чакам цял ден!

Катрин се засмя. Мадлен остана обезкуражена само няколко секунди, след което лицето ѝ грейна.

— Мамо, имам една идея!

Преди Катрин да успее да попита за какво става дума, Мадлен влезе в къщичката на готвача и след малко се върна с шивашките ножици.

— Ще отрежа малко от косматите неща по кокосовите орехи и можем да ги сложим на главата на Нанет — заяви тя гордо.

Катрин вдигна скептично вежди и се опита да отговори, без да обезсърчава детето:

— Не мисля, че ще стане.

— Разбира се, че ще стане — настоя Мадлен. Упоритостта на малката я изненада. Може би трябваше да остави Мадлен сама да си поправи куклата. Щеше да зашие нишките на главата на Нанет, колкото и глупаво да изглеждаше това.

— Добре, Мадлен, но внимавай с ножиците — предупреди я тя загрижено. Вече бе започнала да учи дъщеря си на някои основни правила на шиенето и Мадлен знаеше колко предпазлива трябва да бъде. Пък и не се страхуваше, че детето може да се нарани —

остриетата бяха твърде тъпи. — Въпреки че знаеш как да ги използваш, не забравяй върховете. Дръж ги така, както мама ти показва.

Мадлен насочи краищата надолу:

— Така ли?

— Да. И не се отдалечавай толкова, че да не мога да те извикам.

— Добре, мамо.

Тя закричи бавно, като внимаваше върховете на ножиците да са насочени надолу. След около десет метра се спря пред пиперово растение, натезало от зърна, и отрязва няколко.

Катрин поднови работата си. Приключението за събиране на коса се беше превърнало в урок по използване на ножици.

Ленивият следобед бе озвучен от жуженето на пчелите. Всичко миришеше на свежо от дъжда предишната нощ. На сутринта земята беше изсъхнала от горещото слънце и жаракандовите дървета изпускаха тежък аромат. Катрин беше станала рано и бе отишла до лимоновата горичка да набере плодове. Беше решила да направи пунш за целия екипаж и се надяваше да приемат предложението ѝ за примирие, тъй като Дантон си беше пристигнал. Не трябваше да забравя да занесе и една кана на Едуардо и Антонио. Обеща си вече да не бъде толкова подозрителна към страшните на вид испанци. Може и да бяха високи като жирафи и да притежаваха мускули, с които би се гордял всеки лъв, но се бяха грижили за Дантон в Занзибар. Тяхната вяръност беше спечелила уважението ѝ.

Тръпчива струйка лимонов сок я опръска, докато разрязваше следващия плод. Трябваше да помоли Танала за дъска за рязане, но след като веднъж бе започнала, не ѝ се искаше да напуска приятния припек. Почуди се дали Дантон ще я посети този ден. Не можеше да бъде сигурна. Той си имаше друга работа. Целувките ѝ предишната нощ бяха чудесен начин да му каже „добре дошъл“, но усещаше, че и за двамата неговото завръщане беше нещо повече от облекчение. Бяха споделили някаква физическа интимност и тя изпита известно съжаление, когато той каза, че трябва да си върви. Присъствието му я бе накарало да разбере колко много ѝ беше липсвал. Липсваше ѝ прегръдката, компанията, приятелството му. Не беше имала приятел, освен Хади, но той се отнасяше с нея сдържано и с уважение. Не можеше да приказва с него по много въпроси, а и никога не беше го целувала. Фактът, че отношенията ѝ с Дантон Кристобал неусетно се

бяха превърнали в приятелство, я изненада. Никога преди не си бе помисляла, че може да смята присъствието на пират около себе си за приятно. Нито пък, че ще очаква появяването му с нетърпение.

Последният лимон беше обелен и Катрин изплакна лепкавите си пръсти в купата с вода.

— Мадлен? — извика тя разсеяно. Докато чакаше обичайния отговор, не вдигна поглед. След малко махна кърпата от скута си и я остави настрана. — Мадлен?

Никакъв отговор.

Катрин се изправи и огледа бързо ниските храсти, за да зърне кестенявата главица на Мадлен. Не я намери нито пред къщата, нито в градината. Розовата ѝ памучна рокличка или златистата кожа на голите ѝ ръчички не се мяркаха никъде.

— Мадлен? — В гласа ѝ вече имаше нотки на нетърпение. — Ела тук!

Мадлен не се появи.

Катрин опита да запази спокойствие. Нямаше причини за паника. Мадлен несъмнено бе отишла по-надалеч, увлечена в рязането. Вероятно бе здрава и читава и в момента опустошаваше някой храст. Но въпреки това, когато откриеше заблудилото се дете, щеше хубаво да му се скара.

Дантон не спеше, но и не беше напълно буден. Беше се преместил тук, където можеше да чува кукането на кукувиците, които се обаждаха от върховете на палисандровите дървета, и да се припича на слънцето. Откритата веранда на спалнята му изглеждаше твърде примамлива, за да ѝ устои. Изтегнат на хамака, той постави ръка на челото си и провеси единия си крак, като се люлееше бавно. Въжетата, завързани на клоните, заскърцаха. Тази приспивна песен го унасяше още повече. Кога ли се беше излежавал така посред бял ден? Реши, че раната му сигурно предизвиква летаргия. Дантон се усмихна лениво като през мъгла. Дори му идваше да се разсмее от тази мисъл. Беше по-здрав от всякога. Не, леността му идваше от дълбоко вкоренилото се чувство на спокойствие.

Беше решил да се откаже от пиратството.

Не че можеше някога да се върне към предишния си живот. С това беше свършено след смъртта на жена му и сина му. Никога вече не можеше да стъпи на испанска земя, освен ако отидеше, за да възвърне доброто си име. Надяваше се да направи точно това с картата на съкровището и шестнадесеткаратовия диамант, които бяха в торбичката на Сади. Въпреки че Дантон никога не беше търсил скъпоценните камъни, които Сади му бе отнел, не беше и чувал да са се появявали на пазарите в чужбина. Тъй като скъпоценностите представляваха рядка колекция, Дантон предполагаше, че турчинът щеше да ги продава един по един, за да спечели богатството, заради загубата, на което бившият испански благородник бе страдал толкова много. Но съдейки по картата, Сади явно ги беше заровил, а оригиналният диамант бе оставил като спомен от кралското съкровище. Ако успееше да ги намери, Дантон можеше да ги върне на крал Филип и да помоли за прошка. Сега всичко, което трябваше да направи, беше да открие точно на кой остров са заровени. Дявол да го вземе, това не изглеждаше чак толкова лесно! Щеше да му отнеме месеци, а може би и години, докато открие по картата точното им местонахождение, а дори и тогава нямаше да има никаква гаранция, че е на прав път.

Но ако намереше диамантите и ги върнеше, щеше да сложи край на това пътешествие, което го бе превърнало в несретник. Не биваше да се рови в миналото. Не можеше нито да върне сина си, нито отново да люби жена си. Трябваше да продължи да живее.

Дантон въздъхна и почувства как мускулите му се отпускат. Слънчевата топлина го обливаше. Неспособен да се бори с апатията, той остави мислите си да отплуват към мъглата.

Не беше сигурен колко време е спал, когато почувства леко подръпване по главата и нечие присъствие. Отваряйки бързо клепачи, погледът му срещна чифт изплашени сини очи. Разширените зеници бяха като топчета за игра — кръгли и стъклени. Мадлен го гледеше виновно.

Той неволно изруга.

— Не ме убивай, господин пират! — прошепна тя. — Не беше нарочно!

Брадичката ѝ беше на ръба на хамака и тя бързо се дръпна назад.

— Какво? — изръмжа той, като се опитваше да се отърси от съня.

— Не казвай на мама, моля те!

От тона ѝ ставаше ясно, че беше направила някоя беля.

— Мадлен, какво си направила?

Тя стисна устни, сякаш бяха приближили към лицето ѝ лъжица с лекарство, и му подаде ножиците. Той се намръщи.

— Майка ти не ти позволява да ги пипаш, нали?

Детето поклати глава:

— Мога да ги вземам, но не бива да се наранявам и да пипам непозволени неща.

— Нарани ли се?

Тя пак поклати глава и той започна да схваща ситуацията.

— Отрязала си нещо забранено?

— А-ха.

Седна и повдигна вежди. Не беше сигурен, че иска да знае за какво става дума. Наистина ли бе мислил, че му липсва това малко кречетало?

— И какво отрязва, Мадлен?

Момиченцето протегна ръката си, в която имаше кичур коса. Черен и дълъг. Неговата коса.

Ръцете го засърбяха и той не може да се стърпи да не прехапе устни. Спокойствие! Трябваше да се успокои. Беше просто едно дете, а децата не разбират, нали така?

— Много си непослушна, кукло — процеди през зъби той, като постави отрязаната коса на рамото си. Кичурът не искаше да стои там и се плъзна обратно в яката му.

— Няма да кажеш, нали? — погледна го Мадлен със смесица от надежда и тревога.

— Защо отрязва косата ми?

Спокойният му тон я покуражи.

— За Нанет. Ето я. — Мадлен се извърна и вдигна дрипавата кукла от пода до една саксия с орхидеи. — На някои места ѝ липсва коса и изглежда грозна. Исках да отрежа косматите неща на един кокосов орех, но не можах, ножиците постоянно се изплъзваха. Когато опитах с друг орех, той беше твърд и зелен, а нямаше да успея да се кача, за да намеря някой по-хубав. Даже разтърсих дървото с кокосови орехи, но те не падаха. Така че, докато си играех, дойдох тук, защото мама ми каза, че си се върнал и исках да те поканя на моето парти, но

тя не ми позволи. — Детето си пое дълбоко въздух и прибави със сериозен тон: — Радвам се, че се върна у дома и лошите хора не са те убили. Мислихме, че си мъртъв и мама много плака.

Катрин да плаче за него? Дантон се замисли.

— Когато те видях да правиш нани-нани на твоето люлеещо дърво и когато видях хубавата ти коса, исках да отрежа малко за Нанет, защото ще ѝ отива. Виж! — Мадлен приближи куклата до главата му, за да докаже твърдението си. — Наистина ѝ отива. Мога ли да си отрежа малко?

— Нали вече си отрязал? — отвърна сухо той. Долната ѝ устна започна да трепери и Дантон побърза да прибави: — Можеш да задържиш това, което вече си отрязала.

— Ще кажеш ли на мама?

Дантон прецени последствията за момиченцето, ако майка му разбере. Знаеше много добре, че Катрин щеше да бъде безкомпромисна. Наказанието щеше да е справедливо, но дали щеше да изпълни целта си? Мадлен щеше да продължи да е палава. Просто ѝ беше в характера да прави поразии. Защо да задушават изобретателността ѝ? Колкото и да не му се искаше да признае, той донякъде харесваше нейната непредсказуемост.

— Не мисля, че трябва да тревожим майка ти с това. — Момиченцето се усмихна широко. — И без това имах нужда от подстригване.

Мадлен протегна ръчички и го прегърна.

— Много те обичам!

Дантон се вцепени. Обичта на Мадлен стопи напрежението му. Преди да се усети, вече беше сложил тромаво ръце върху тясното детско гръбче. Не му беше лесно да я потупва, без да влага сила. Не беше свикнал, беше минало много време, откакто за последен път бе държал дете в ръцете си.

— Наистина те обичам! Знаем, че не си подъл. Ти си много мил!

— Хм — измърмори той. — По-добре остави куклата си при мен. Ще намеря някой, който да ѝ зашие косата.

— О, благодаря ти! — Тя се отдръпна от него. — Сега можем да бъдем приятели завинаги и аз ще остана тук за постоянно и ти ще бъдеш моят татко!

Дантон се стресна, но прикри това, като високо се изкашля.

— Няма ли да бъде прекрасно, господин пират?

Той не можеше да пророни нито дума.

— Няма ли?

Настояваше за отговор, но той просто не можеше да събере сили. Затова само изръмжа, а детето го прие като положителен отговор.

По дяволите, току-що бе сключил опасен съюз, скрепен с непоколебимата вяра на едно импулсивно четиригодишно момиченце!

В късните часове на нощта, облечен в халат, Дантон седеше зад писалището си. Две високи свещи горяха ярко, като му осигуряваха достатъчно светлина, за да може да изучава картата на Сади. Беше изморен. Парчето хартия беше твърде малко, а на места мастилото се бе размило, неизвестно дали от влага или от мазнина. Несъмнено тази свиня беше олівала гърдите си с какво ли не. На хартията със смел замах бяха очертани контурите на остров, а острови имаше с хиляди. Бяха обозначени север, юг, изток и запад, което не му беше от голяма полза. В средата на острова бе нарисувано неравно кръгче, което можеше да означава цепнатина в земята или може би някакъв вулкан. С червено мастило беше начертана и река, както и кръстче в северозападния край на острова. Не много оригинално, но щеше да свърши работа.

Уморен от напъгане, Дантон протегна босите си крака и измъкна игла от моряшкия комплект, който беше извадил предварително. Наплюнчи пръст и вдяна няколко косъма от косата си. Преди да започне да шие, вдигна чашата си с мадейра и бавно отпи.

Със сигурна ръка, кърпила десетки скъсани платна, Дантон започна да пришива косата си към главата на Мадленината кукла. Не искаше да си задава въпроса защо се беше захванал с тази работа. Набързо реши, че не е имал време да я възложи на Танала, а когато намери дрипавата играчка в кошчето до писалището си, реши да я използва, за да се разсее. Можеше да размишлява за картата, докато шиеше. Освен това имаше нужда да се упражнява. Отдавна не беше шил нищо — още от пътуването му от Испания за Мадагаскар след затвора. Беше се хванал като моряк на няколко платноходни кораба и бе преживял дълги и трудни дни.

Пришиването само на няколко косъма от косата на меката платнена глава беше дълга и досадна работа. Дантон остави иглата и отново поднесе чашата към устните си. После поднови заниманието си. Ако продължаваше с това темпо, щеше да виси тук цяла нощ.

Докато шиеше, си помисли за Естебан. Беше ангажиран с живота на сина си само до известна степен. Плаването го принуждаваше да отсъства за дълго, но се смяташе за добър баща. Сега вече започваше да си задава въпроса дали наистина е било така. Налегнаха го съмнения. Всъщност никога не беше се грижил за сина си. Никога не беше поправял нещо, счупено от Естебан. С тези проблеми се занимаваха майка му и прислугата. Не беше празнувал рождените дни на сина си, просто се беше появявал и го беше държал в скута си, докато другите се грижеха за подробностите.

Сега, когато бе станал пират и бе видял другата страна на живота, бе разбрал, че старите аристократични порядки са егоистични. Трябвало е да взема повече участие в живота на сина си.

Някъде след полунощ, точно когато златният часовник удари, една мисъл просветна в главата на Дантон. Този единствен звън го порази с откритието, което направи: за отглеждането на едно дете се изисква нещо повече от постоянно присъствие.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще повърне ли? — попита с безпокойство Дантон, сякаш и на него започваше да му се повдига.

— Наистина ми се повръща, мамо.

И на Катрин ѝ се повдигаше, но се притесняваше да покаже това пред Дантон. Беше ги завел в подножието на планината, за да наблюдават как туземците извличаха от иланг-илангови цветове ароматното масло, което се използваше за направата на парфюми. Отначало миризмата беше приятна, но толкова силна, че я заболя глава.

— Ще повърне ли? — попита отново Дантон.

— Едва ли. Досега е повръщала само веднъж — успокои го Катрин, — когато беше на две години. Яздехме с камили към връх Джаму. Държах я в скута си, но горещината и друсането бяха непосилни. — Споменът накара Катрин да се усмихне. — Никога преди не бях предполагала, че камилите са толкова раздразнителни. Ядосано от повърнатото на гърбицата си, рошавото животно се беше обърнало и примигвайки, се бе опитало да я ухапе за коляното.

— Джаму? — попита Дантон, като погледна към Мадлен през рамото на майка ѝ. Катрин проследи погледа му. Малката беше вдигнала крайчеца на роклята към носа си, а полите се опираха в глезените и смъкнатите ѝ чорапи.

— В Индия — отговори Катрин, без да прибави повече подробности. — Мадлен, свали си полите!

Детето се подчини, но сбърчи нос:

— Повдига ми се от тази миризма!

Катрин се почуди дали да не предложи да се отдръпнат настрана, но не искаше да обиди Дантон. Тази екскурзия беше негова идея.

Въздъхна и го остави да предприеме първата крачка, но той не каза нищо. Изглеждаше погълнат от работата на туземците. Тя не можа да се сдържи да не прикове поглед в него.

Дантон прокара пръсти през косата си, за да отмахне по-късите кичури от очите си. Предишният му стил беше див и екстравагантен — отразяваше личността на пирата. Колкото и да бе заинтригувана от бунтовническия му дух, новият му образ — по-спретнат, макар и все още с обица — също ѝ харесваше. На първата им среща ѝ приличаше на благородник със склонност към авантюри. Сега, когато го виждаше такъв, с неговите класически черти и облечен в чиста бяла риза, тъмнозелени бричове и черни кожени ботуши, бе почти сигурна, че е роден аристократ.

Дантон никога не беше засягал темата за миналото си, преди да ѝ бе признал, че иска да говори за това. Тя не би го попитала, а и нямаше правото да любопитства, въпреки че много ѝ се искаше да чуе нещо за жена му. Коя ли е била? И какво се бе случило с нея? Любопитството ѝ към Дантон нарастваше с всеки изминал ден, дори и от малки, на пръв поглед нищо незначещи събития.

Катрин си припомни деня, в който Мадлен беше изчезнала с ножиците. Бе намерила дъщеря си в дома на Дантон, в неговия кабинет, да си играе с колекция кутийки от пиперово дърво, докато той подреждаше писалицето си. Когато се беше приближила, лицата и на двамата бяха придобили заговорническо изражение. А щом ги попита какво правят, не орониха нито дума. Доста изненадващо за Мадлен, чиято представа за тайни означаваше да няма тайни.

Дантон ги беше поканил на вечеря — първото му подобно предложение, откакто двете с Мадлен бяха пристигнали на Острова на изгубените души. Катрин не бе намерила причина да откаже.

Същата нощ, когато слагаше Мадлен в леглото, видя, че Нанет липсва. Дъщеря ѝ никога не си лягаше без куклата и Катрин си помисли, че ще бъде разстроена от изчезването ѝ, но вместо това, малката само сви рамене и каза, че сигурно я е оставила навън.

На следващия ден Дантон бе донесъл Нанет с нова черна коса, пришита с малки стегнати бодове. Катрин го бе попитала защо е поставил косата си на главата на куклата, но той само се усмихна и каза, че това е негова и на Мадлен работа.

Колкото и да одобряваше приятелството им, тя се страхуваше дъщеря ѝ да не се привърже твърде много към Дантон. Когато напуснеха острова през март, на детето щеше да му бъде много трудно да се раздели с него. Малката толкова много искаше да има баща.

Жорж Клод никога не ѝ бе обръщал внимание. Това беше нещо ново за Мадлен — някой възрастен да ѝ посвещава толкова много време. Даже и Хади не го бе правил.

— Мамо, няма да повърна, ако се махнем от тази воня!

Предложението на Мадлен върна Катрин към действителността и я накара да усети и собствения си разстроен стомах.

— Мисля, че е добра идея. — И без да дочака Дантон да подкрепи предложението, тя се отправи към сянката на близкото дърво. Той ги последва.

Застанаха под надвисналите клони на едно абаносово дърво и продължиха да наблюдават оттам. Дузина жени, облечени в ярки дрехи, някои с деца, закрепени на гърбовете им, работеха около упойващите иланг-илангови дървета. Клоните им бяха подрязани, за да достигат височината им берачките, и висяха грациозно, обсипани с жълто-зелени цветове. На Катрин ѝ направи впечатление как жените крепяха на главите си плоски плетени дискове. Късаха ароматните цветове и методично ги хвърляха в кошниците.

От блестящ тумбест казан се вдигаше пара. Мъже в саронги обръщаха вътре пълните догоре плетени кошове. Цветовете се изсипваха като жълт водопад. Маслото започна бавно да капе в малък съд. Силната миризма на концентрата накара очите на Катрин да се насълзят, макар и от такова разстояние. Дантон я видя и се засмя:

— Хайде да влезем вътре.

Катрин кимна енергично.

Без да се колебае, Мадлен хвана Дантон за ръката. Катрин забеляза, че той не се отдръпна. Само сдържаността ѝ я възпря да не се усмихне окуражително на дъщеря си.

На хълма, на известно разстояние от работниците, имаше къщурка с полегат сламен покрив. Кирпичените стени поддържаха вътрешността ѝ хладна. Хората от племето на Рейниаро бяха дошли да помогнат за брането на иланг-иланга. Вътре Рениала готвеше ориз на печка, над която беше пробита дупка в тавана.

Старата мадагаскарка вдигна поглед от тенджерата и се усмихна широко. Поздрави Дантон на родния си език и им даде знак да седнат на рогозките. Стомахът на Катрин вече се бе поуспокоил и пикантният аромат на пиле с пипер и чесън възбуди апетита ѝ. Тя се настани до Мадлен, която беше седнала по турски на пода.

— Вече не ми се повдига, мамо. Махнахме се от онези вонящи цветя.

Дантон седна до Катрин и кръстоса крака като Мадлен. Идеално лъснатите ботуши обгръщаха мускулите на стегнатите му прасци. Зеленият плат на дългите до коленете му бричове се беше опънал, като не поставяше никакви граници на въображението ѝ. Всеки мускул по бедрата му се открояваше ясно.

— Гладна ли си, моя дива маймунке?

Подчертаната чувственост в думите на Дантон накара бузите ѝ да пламнат. Беше доловил жадния ѝ поглед.

— Да — промълви тя засрамена, без да вдига очи.

Рениала сложи купички с ориз пред всеки от тях и се настани на домашно плетената рогозка пред Катрин. Докато ядеше, тя разговаряше с Дантон.

— Алоало — посочи тя с мършавите си кафяви пръсти.

— Какво каза? — попита Катрин, като отпи глътка изворна вода.

Дантон преведе:

— Каза, че е минала покрай една гробница и е имала видение.

Катрин вече бе започнала да разбира вярата на племето мерина. Възвишените хора, към които принадлежаха Рениала и Рейниаро. Те бяха много религиозни и вярваха в тотеми и в свещени погребални ритуали, както и в изгарянето на телата. Катрин не считаше това за много правилно, но не можеше да отрича напълно начина на живот на хората само защото бяха по-различни от нея.

Рениала продължи с историята си. Ръцете ѝ показваха небето, облаците и птиците. Дантон каза:

— Видяла една „ду“, змия, а от корема ѝ излизали насекоми, някои летели, други пълзели. Те пирували с гората — поглъщали всички дървета и животни.

Лицето на Рениала стана тъжно:

— Тци миси ала.

— Ако няма гора — преведе Дантон.

— Тци миси рана.

— Няма да има и вода.

— Тци миси вари.

— Няма да има и ориз.

Катрин знаеше колко важен беше оризът за мадагаскарците. Той беше основната им храна. Даже измерваха времето с това колко ориз могат да сготвят за даден период.

— Господин пират, нали каза, че на твоя остров няма лоши змии?
— Мадлен потопи лъжицата в купичката и загреба парче пилешко месо. — Кажи го на Рениала, за да не се плаши.

Дантон се обърна към жената и преведе думите на Мадлен. Това, че предаваше казаното от дъщеря ѝ, достави удоволствие на Катрин. Профилът му бе пред погледа ѝ. Започна да наблюдава извивката на носа и пълните му устни. Дали някога щеше да се умори да го гледа?

След малко той се обърна към нея:

— Рениала имала и друго видение. За теб.

— За мен? — попита Катрин учудено.

— Занахари — рече Рениала, като я погледна право в очите.

— Творецът — веднага преведе Дантон.

— Занахари ампонгалахи кабари.

— Творецът ударил барабана и произнесъл дълга реч.

Катрин преглътна, когато Рениала продължи да говори с гърления си глас. Думите ѝ се смесваха и приличаха на музика. После се оживи и завърши с усмивка. Протегна към Катрин ръцете си и поклати покритата си с шал глава. Пръстите ѝ бяха като топъл пергамент, стегнато увит около малки пръчици.

— Най-добрата жена — заяви тя на идеален френски. След това стана и се зае да мие купичките за следващото ядене.

— Какво искаше да каже? — попита Катрин.

— Творецът дошъл при нея и ѝ рекъл, че ти си най-добрата жена. Най-добрата жена — той спря и втренчи в нея замислените си очи — за мен!

Катрин се вцепени, играеше си с краищата на рогозката.

— Тя каза, че Творецът никога не греши. И че ти си дошла на острова, за да ме спасиш.

Катрин се изсмя нервно:

— От какво?

— От мен самия.

Напрежението в тихия му глас я накара да остане неподвижна.

— Ех, да имаше малко шоколад! — наруши магията Мадлен. — Спомняш ли си, когато онзи чичко ми даде, мамо?

— Да, спомням си.

Но мислите на Катрин не бяха отправени към английския дук, който беше дал шоколад на Мадлен в Индия. Дантон я беше приковал с погледа си и тя едва дишаше. Очите му проникваха до самата ѝ душа и я обгръщаха. Ако тя трябваше да го спаси, кой тогава щеше да спаси нея да не се влюби?

Мадлен се сгуши между тях и сложи ръката си в тази на Дантон.

— Искам вече да си ходя вкъщи. Мамо, мога ли да си взема една от портокаловите бисквити на Танала?

Детският въпрос разчупи крехкото мълчание между Катрин и Дантон. Без да ѝ даде шанс да отговори, той вдигна Мадлен на ръце, а после я качи на раменете си. Когато я раздруса, Мадлен записка от удоволствие, а слабичките ѝ крачета се удряха в гърдите му.

— Знаеш ли, че имам шоколад? — попита Дантон.

— Наистина ли? — извика тя. — Дай!

— Мадлен — каза предупредително Катрин, като се изправи, — поискай както трябва!

— Ще ми дадете ли малко, господин пират?

— Да, кукло, разбира се.

Дантон се изправи, отиде до вратата и се наведе, за да не удари Мадлен главата си в рамката. Навън усилващият се вятър разпръскваше облаците. Те се кълбяха толкова гъсто над зелените хълмове, че чак ги караха да изглеждат сини.

— Приближава мусон — отбеляза Дантон. — По-добре да се прибираме, ако не искаме да ни застигне дъждът.

Катрин много добре разбираше скрития смисъл на думите му. Спомни си нощта, когато се беше върнал на острова — студените капки, които ги обливаха, устните на Дантон върху своите, нуждата да бъде в прегръдките му и сигурността, която чувстваше там. Защо не можеше животът да бъде толкова прост! Не можеше да си позволи да забрави целите, надеждите и плановете си за своето и на Мадлен бъдеще. Тук не бяха у дома си. Техният дом беше във Франция. Трябваше непрестанно да си припомня това, ако искаше изобщо някога да се върне в цивиливания свят.

Но късно през нощта, когато Мадлен вече спеше спокоен сън в креватчето си до нея, Катрин не можа да се сдържи да не си представи прегръдките на Дантон. Не спираше да мисли за предсказанието на

Рениала. Беше изпратена, за да го спаси. А точно сега трябваше да спасява себе си, защото всичко, което правеше, бе да мисли за него и да го желае. Не беше чувствала толкова силно влечение към мъж, откакто бе срещнала Жорж Клод Льоклерк.

Дантон Кристобал я караше да иска отново да открие магията от любовта между мъжа и жената, защото несъмнено нещо бе липсвало в брака ѝ. Това, че не беше омъжена за Дантон, в момента не беше особено силен аргумент. Искаше го, въпреки че не бяха женени. Тази мисъл я бе изплашила и затова за пръв път от деня, в който бе открила Мадлен в кабинета му, бе отказала да вечеря с него. Трябваше да запази дистанция, за да остане в сянка. Ако не го стореше, щеше да бъде наранена. Ужасно наранена.

Не знаеше още колко време ще може да продължи с учтиви разговори и прикрити намеци. Това беше ужасно мъчение: причиняваше ѝ болка и я караше да чувства празнота.

Сламеният покрив над главата ѝ шумолеше при всеки порив на бурята. От покривните греди се посипваше фин прах, дори проникнаха няколко капки дъжд. Измазаните с хоросан стени се бяха размекнали от влагата и изпълваха малката стая с миризма на глина и оборски тор. Катрин нямаше нищо против дъжда. Харесваше локвите, които оставаха след пороя, но звукът на вятъра я плашеше. В един момент яростта му стана толкова силна, че приличаше на бръмченето на хиляди сърдити пчели.

Едрите капки плющяха в прозорците и бурята беснееше в палмите. Клоните на жаракандата драскаха по стъклото като нокти. Около леглото се образува течение. В този миг Катрин бе готова да се откаже от всичките си претенции за независимост, стига да не бъде сама. Подвоуми се дали да събуди Мадлен и да потърсят убежище в къщата на Дантон. Но се опасяваше да покаже страха си, за да не изглежда глупава.

Тогава мусонът утихна. Катрин седна в леглото и притисна завивките до гърдите си. Ослуша се за вятъра, но чу само лекия ромон на дъжда и капчуците.

В далечината се чу грохот, който набираше сила и скорост и след малко се стовари върху къщата. Сламеният покрив беше отнесен сякаш от невидима гигантска ръка. Вятърът се втурна вътре и полетя из

стаята, като събаряше обувки и дрехи от рафтовете и прекатури вазата с портокалови цветчета, която Мадлен беше поставила на масата.

— Мамо! — изправи се стреснато в леглото си Мадлен.

Катрин скочи и изтича при дъщеря си.

— Не се бой! Ела, милото ми! Трябва да се скрием! — Вдигна детето, чиито крачета се удариха в преградата на леглото. Вятърът и дъждът ги обсипаха с пръски, откъснати от гребените на вълните. Скоро и двете бяха съвсем мокри. Катрин се втурна към стария сандък за зърно. Беше достатъчно голям, за да ги приюти и двете. Тя влезе първа и издърпа Мадлен при себе си. После се протегна и затвори капака. Вътре стана тъмно като в рог. Виковете на Мадлен се усилиха:

— Искам да изляза, мамо! Искам да изляза! Толкова е тясно и страшно!

Катрин я притисна до себе си:

— Знам, захарчето ми, но не можем! Трябва да стоим тук, докато вятърът утихне.

Мусоните, които Катрин беше преживяла в Индия, бяха по-сухи и по-спокойни. Ако изобщо валеше дъжд, той беше съвсем слаб. Въпреки че тези тропически бури не бяха нещо ново за нея, знаеше, че щом вятърът беше отнесъл покрива, лесно можеше да отнесе и едно дете. Не биваше да рискува живота на Мадлен с надеждата, че ще могат да стигнат до къщата на Дантон. Почуди се дали той е чул какво става навън.

Минутите течаха бавно, секунда по секунда. Дъждът отново беше започнал да се излива като из ведро и вече беше невъзможно Мадлен да бъде утешена. Катрин почувства, че очите ѝ се изпълват със сълзи, но ги преглътна. Не можеше да си позволи да бъде слаба.

— Дантон ще дойде да ни вземе — успокои тя колкото детето, толкова и себе си.

— Не искам никога повече да влизам в тесни места, мамо!

Катрин помилва бузата на детето и притисна малкото му лице към гърдите си.

— И аз.

Бурята продължаваше да вие. На Катрин ѝ се стори, че чува името си. След малко го чу по-ясно.

— Катрин! — прогърмя гласът на Дантон и по вкочанените крайници на Катрин се разля облекчение.

— Тук сме! — Прегърна здраво Мадлен и ѝ прошепна: — Видя ли, знаех си, че ще дойде!

Капакът на сандъка падна и двете бяха залети от струя вода. Дантон коленичи пред отвора. От косата му се стичаше вода, а дрехата беше прилепнала мокра към тялото му.

— Катрин, добре ли сте?

— Да.

— Мади, ела тук, кукличката ми! — Дантон протегна ръце и детето бързо се оказа в прегръдката му.

— Страх ме е! И мама също!

— Дай ми ръката си, скъпа!

Катрин го хвана за китката и изпълзя навън. Като застана сред разрушената стая, тя прие с облекчение силата и сигурността, които предлагаше Дантон, и зарови лице в мократа му яка. Изобщо не я интересуваше, че изглежда беззащитна и изплашена.

— Отиваме вкъщи. Дръж се за мен, Катрин! — каза той, а вятърът повдигаше краищата на робата му. Дантон носеше Мадлен на ръце, а Катрин направи така, както ѝ беше заповядал — плъзна дясната си ръка през кръста му и се облегна на него.

Антонио и Едуардо се появиха на вратата с фенери. Едуардо понечи да вземе Мадлен, но тя се бе сгушила в рамото на Дантон и не искаше да се пусне. Той заговори бързо на испанците и те започнаха да разчистват барута и сандъците с оръжие в разрушената стая.

Дантон осветяваше пътя с фенера на Антонио. Скоро пристигнаха пред внушителната розова къща, през прозорците, на която се процеждаше светлина на свещи. Дантон отмести желязното резе на вратата, която се блъсна в стената от порива на вятъра и изгаси лампата на масичката в коридора. Той изруга, затвори и се отправи към гостната.

По стените имаше железни свещници, в които торяха дебели свещи. Танала, чиято къдрава коса беше стегната на плитка, седеше на един тапициран с ангорско сукно стол. Когато ги видя, се втурна към тях.

— Мадам, мадам! — закърши ръце тя.

Дантон ѝ каза нещо и тя бързо излезе от стаята.

— Казах ѝ да стопли вода за чай и баня. — Той отмести купчината възглавници на дивана и сложи Мадлен там. Тя трепереше и

не искаше да се пусне от него. — Всичко е наред, кукло — убеждаваше я той с толкова нежен глас, че сърцето на Катрин се сви. — Аз ще се погрижа за теб. — Отмахна с трепереща ръка една къдрица от челото на Мадлен. — Кълна се в живота си, че този път нищо няма да ме спре. — После вдигна поглед към Катрин. — Няма да живеете повече в онази къща.

Чувствата, които преди се беше опитвала да потисне, се отприщиха. Той съвсем недвусмислено бе заявил, че щяха да живеят при него. Как можеше да се надява да запази дистанция, когато щеше да бъде постоянно край него?

Но алтернативите не бяха много, а и тази като че ли беше най-разумната. Катрин каза смутено:

— Ще останем при теб.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Изпий това! — Дантон постави в ръката на Катрин кристална чаша. — Ром с лимон.

Не беше сигурен дали тя ще приеме алкохолен пунш. Когато треперещите ѝ пръсти поеа чашата, изчака я да отпие.

— Каза, че ще направят чай.

— Това не е ли по-добро?

— Не.

Вдигна ръба на чашата към бледите си устни и отпи от кехлибарената течност, без да потрепери или да се задъха. След малко отпи още веднъж.

Навън мусонът беснееше с проливен дъжд и вятър, но къщата на Дантон бе сигурно убежище. Беше я построил с помощта на екипажа си и островитяните така, че да може да издържи на променливия климат.

— Ти няма ли да пиеш? — попита тя, когато видя, че той не си наля.

— Не.

Вече беше пил една чаша, преди да сложи Мадлен да си легне в една от стаите за гости. После бе отишъл в спалнята си, за да смени мократа роба с чиста риза, бричовете и високите до коленете мокасини, които беше купил при едно непредвидено пътешествие до английските колонии. На връщане към кабинета си се беше подготвил за срещата с Катрин. Надяваше се, че тя щеше да се е върнала там, както я бе помолил на излизане. Не му беше и минало през ума, че тя можеше да бъде твърде уморена за разговори. Неговите нерви бяха обтегнати до скъсване.

Беше започнал да се привързва към Катрин повече, отколкото беше добре и за двамата.

Когато бе чул трясъка, беше скочил от леглото си, където само минути преди това беше потънал в сън, по-бурен и от нощта навън. Първата му мисъл бе да спаси Катрин и Мадлен. Беше направо като

луд. Изскочи от къщата бос и почти гол. Не искаше да ги загуби, както някога Елена и Естебан.

Когато се върна в кабинета си, беше си сипал един пръст ром, докато премисляше какво да ѝ каже. Страхът му за безопасността на Катрин и Мадлен събуди спомени от миналото. Нямаше нужда да разбърква мозъка си с алкохол, когато трябваше да ѝ разкаже за жена си и сина си.

Тогава Катрин се появи на вратата, облечена в син халат — неговия халат — и той загуби нишката на мислите си. Почувства прилив на гордост, леко вълнение, оживление. Тя му правеше честта да сподели компанията му.

После Катрин се приближи към него. Беше пристегнала талията си с колан. Леката материя очертаваше високите полукълба на гърдите и женствената извивка на бедрата ѝ. Босите ѝ крака се подаваха под ръба на дрехата. Златистата ѝ коса беше потъмняла от влагата, но все още се спускаше на къдрици. Беше рошава, сякаш току-що бе станала от леглото. Той си я представи, легнала до дъщеря ѝ, да шепне тихо успокоителни думи, докато детето заспи. Често се беше чудил как ли щеше да изглежда до него, на леглото му, с глава върху неговата възглавница...

Трополенето на дъжда по покрива върна Дантон към реалността. Чу се да пита напрегнато:

— Ромът затопли ли те, Катрин? — После заобиколи писалището и застана зад високата облегалка на стола.

Тя кимна и отпи отново. После облиза устните си, с което го смути още повече, и каза:

— Когато бяхме при султана, ти казах, че съм пила алкохол, но ти не ми повярва.

— Вече ти вярвам.

Катрин отпи още една малка глътка, сякаш се страхуваше да не изпие твърде много за кратко време.

— Но не пия често. Това ме прави...

Не довърши изречението си. Той се досети за смисъла му по руменината, плъзнала по бузите ѝ. Алкохолът я правеше по-страстна, караше кръвта ѝ да кипи. Впрочем алкохолът имаше същия ефект и върху него.

Дантон едва сдържаше завладялото го желание. Но трябваше да каже каквото беше необходимо и да не мисли за нищо друго. Да не мисли за примамливата кожа на шията или за дългите ѝ крака, скрити под халата.

— Седни, Катрин! — заповяда той дрезгаво.

Тя го погледна изпод ресниците си със смесица от предпазливост и любопитство, сякаш предполагаше от резкия му тон, че ще ѝ се кара. Накрая се подчини и избра един от двата стола пред писалището му. Той се подпря на облегалката.

— Какво има, Дантон? — Явно се опитваше да запази спокойствие. — Ако те притесняваме, няма да останем.

Той се намръщи, разтревожен от това, че тя се мислеше за бreme.

— Нищо подобно. Искам да ти разкажа миналото си.

Сините ѝ очи омекнаха:

— За жена ти?

— Да.

Дантон вдигна едно по едно перата, разпилени по писалището, и започна да ги подрежда в кутията. Катрин го гледаше втренчено и чакаше.

По дяволите, пак се обърка! Защо бе започнал внезапно да се страхува, че тя ще го отблъсне, ако узнае истината?

Преди да промени намеренията си, Дантон побърза да започне историята си:

— Преди единадесет години постъпих в Испанската кралска флота. Следващите три години кръстосвах надлъж и нашир океаните — Британска Западна Индия, Карибско море, нос Хорн, английските колонии, Бряг на слоновата кост... По време на едно от завръщанията ми вкъщи срещнах Елена Сервантес на празненство в тесен кръг по случай оттеглянето на един адмирал. Елена нямаше близки роднини, освен чичо си Хуан, за когото се грижеше. Той беше плавал под командването на този адмирал. Елена беше изключително красива. Мила и срамежлива. Започнах да я ухажвам и месец по-късно ѝ предложих да се оженим.

Почувства облекчение, че Катрин не направи никакво движение да го спре. Не можеше да пренебрегне чувствата си към Елена, за да я пощади. Нямаше да бъде честно към паметта на жена му.

Дантон намести капачето на мастилницата.

— Нейният чичо Хуан почина малко след сватбата. — След смъртта му се беше чувствал отговорен единствено за съдбата на Елена, особено когато бе хвърлен в затвора — тогава нямаше към кого да се обърне. — Обществото доста се чудеше защо сме се оженили. Аз бях маркиз, а в нейното семейство нямаше аристократи.

Катрин го гледаше изумено, но той не успя да прочете в изражението ѝ нищо, освен победоносната усмивка:

— Знаех си, че си благородник. Изписано е на лицето ти.

Той се засмя тъжно:

— Има много определения за благородничеството, скъпа. Сега съм опозорен заради делата, а не заради титлата си.

— Но ти си роден маркиз. Не можеш да го отречеш.

— Не. Както и да е, накараха ме повече да не искам да използвам благородническата си титла.

Дантон се опита да потисне желанието си да си налее една чаша за кураж. Не беше си представял, че ще се окаже толкова трудно. Само тесен кръг хора знаеха подробности от миналото му, а те бяха мъже. Между тях съществуваха здрави връзки и преданост, дори нещо като мъжка любов. Нищо подобно на това, което чувстваше към Катрин Льоклерк. Не искаше да се задълбава много във въпроса защо желае тя да знае за изгнанието и сина му, но сега му стана ясно.

Бе започнал да се влюбва в Катрин. Не знаеше кога се бе случило. Поддаде се на нейния чар, външност и силната ѝ любов към детето. Точно това го привличаше в нея. Тези нейни качества го пробуждаха за живот.

— Продължавай, Дантон — подкани го гласът ѝ и прекъсна размислите му.

— Ожених се за Елена, защото я обичах.

Дантон видя как раменете на Катрин потрепнаха и как се опита да прикрие влагата в очите си, като сведе поглед. Дали наистина имаше нещо против той да обича друга жена? Защо? Беше ли възможно тя да се влюбва в него? Не искаше да я наранява, но и трябваше да бъде искрен.

— Не ме интересуваше, че Елена не донесе нищо в брака ни, а и нямаше кой да се противопостави. Аз бях единственият син, който трябваше да продължи рода. Няколко месеца след сватбата Елена забременя. Тогава помолих да поемам курсове, които ми позволяваха

да не се отдалечавам много от Испания. Правех само кратки плавания до Англия и Франция.

— Значи оттам познаваш родината ми — отбеляза тя хапливо. — Защо мислиш, че е ад за бедните и рай за богатите?

— Това е мое мнение, Катрин.

— Предполагам, че в някои части на Испания и аз бих останала със същите впечатления — защити се тя.

— Сигурно е така. — Не можеше да отрече, че беше напълно права. И в Испания имаше доста проблеми. За никого нищо не беше справедливо. Точно затова толкова лесно се бе приспособил към острова. Тук всички бяха равни, дяляха честно богатата, плаваха и живееха дружно като братя. Но той не можеше да накара Катрин да разбере това, без да ѝ разкаже нещо повече за себе си. — Елена ми роди син, Естебан.

Той почувства как гласът му стана дрезгав и гърлото му се сви. Катрин сложи пръст на устните си, сякаш се беше сетила за нещо. Само дъждът нарушаваше тишината. В очите ѝ се появи сянка на разкаяние и тя промълви:

— Веднъж ти казах, че не знаеш какво е да имаш дете. Колко ли съм те наранила, Дантон! Съжалявам, ужасно съжалявам!

Нейното извинение значеше за него много повече от онова, което можеше да му даде побърканият крал.

— Нямахте как да знаеш.

На Дантон му се прииска да я вземе в прегръдките си и да я целуне. Но не можеше, не и ако искаше да запази мозъка си бистър. Вместо това, той избута купчина счетоводни книги до края на писалището, докато привеждаше мислите си в ред.

— Три години след раждането на сина ми ми беше възложено да отплавам за Калкута. Трябваше да превозя диаманти и стока на стойност над един милион английски лири, притежание на крал Филип — подаръци от оттеглящия се вицекрал на Испания. Тъй като знаех цената на товара, поисках да ми дадат по-малък кораб заради бързината му, а не моята бригантина „Ла Естела дел Кабо“.

— Какво означава името?

— „Звездата на носа“. — Дантон погледна разсеяно към затворения прозорец. Навън, в морето, на няколко мили от брега, корабът почиваше във водния си гроб. — Беше ми отказано и отплавах

с бригантината. Беше добър кораб, но не особено бърз, когато беше натоварен. Бях чувал за опасността от пирати в тези води и наредих на хората си да са нащрек. — Той пое дълбоко въздух, обладан от спомени. — Нямахме никакви проблеми до Калкута и след седмица вече бяхме на път към дома. Платната на „Кабо“ хванаха пасатите и бяхме отнесени много по на запад, отколкото трябваше. Точно до остров Йоана забелязахме кораб, който плаваше за Индия под английски флаг.

Катрин отново отпи от рома си. Чашата ѝ беше почти празна. Постави я на масата, без да пророни дума.

— В Сурат съм виждала няколко такива кораба. Всичките бяха големи и внушителни.

— Да. По-големи от бригантината и способни да носят повече топове на борда си.

— Корабът на Сади, онзи в Занзибар, той беше такъв, нали? — Тя си играеше с колана на халата.

— Да.

Изречението ѝ издаваше, че започва да разбира нещата. Ако не напълно, то поне донякъде.

— Корабът ни настигна близо до Коморос. За по-голяма предпазливост наредих да вдигнат флагите. Когато го направихме, техният се спусна и се появи знамето на Сади: черно, с череп и кръстосани кости по средата. Тогава разбрах, че съм направил ужасна грешка.

— Но ти не си могъл да знаеш!

Дантон не искаше тя да го оправдава. Знаеше, че бе допуснал ужасна грешка, изчаквайки кораба да вдигне флага си, вместо да нареди на хората си да се приготвят и да наберат скорост. Тази грешка му бе коствала живота, без да се пролее и капка от кръвта му.

— Трябваше да съм по-предвидлив.

— Какво се случи после?

— Бяхме разгромени. Имах само двадесет и един топа и тридесет и четири мускета на екипаж от сто и тридесет души. По моя преценка на кораба на Сади имаше около двеста разбеснели се турци, въоръжени до зъби със саби и пистолети. Бяхме унищожени. През първите пет минути загубих половината от хората си. Не знам защо Сади не ме уби. — После прибави с по-висок глас: — Сигурно ме е

помислил за луд. Шпагата ми беше строшена на две, а аз все още продължавах да се бия. Отказах да напусна кораба си.

— Сигурна съм, че си се борил докрай, Дантон.

— Това не ми помогна много. Завързаха ме за главната мачта, докато останалите членове на екипажа бяха отведени на кварталдека. По принуда наблюдавахме как богатството ни преминава в ръцете на Сади. — Горчивият спомен беше нещо, което човек трудно може да преглътне. — Когато бяхме освободени от товара си, ни хвърлиха през борда. „Кабо“ беше потопен, докато ние се борехме за живота си.

— Антонио и Едуардо бяха ли с теб?

— Да. Когато корабът на Сади отплава, трябваше да направя избор за мен и екипажа ми: да се носим по водата и да чакаме да ни изядат акулите или да доплуваме до бреговете, които се виждаха в далечината.

— И плувахте?

— През коралите, които се изпречваха на пътя ни.

— Да, раните ти!

Погледът ѝ погали ръцете, а после се премести на гърдите му. В нежните ѝ очи блеснаха сълзи и на Дантон му се прииска да успокои страховете ѝ. Не съжаляваше за раните си. Те символизираха част от живота му, която не можеше да промени, и му напомняха защо беше станал пират. В дните, когато се беше самозаблуждавал, че не е по-голям пират от Рейниаро, поглеждаше към ръцете си и си припомняше какво го бе накарало да стане такъв.

— Стигнахме до брега. Всъщност дотук.

— На Острова на изгубените души? — слиса се тя. Той се усмихна иронично:

— Да. Живея на острова, до който бях обречен да умра.

— Нищо чудно, че си го нарекъл така. Винаги съм смятала това име за зловещо, но сега разбирам причината. — Тя допи рома си и бузите ѝ поруменяха. — Как успяхте да напуснете острова?

— Бяхме тук шест месеца, когато в заливчето акостира повредено корабче, управлявано от мадагаскарски пирати.

Веждите на Катрин се повдигнаха въпросително.

— Добри пирати — усмихна се Дантон, — ако мога да се изразя така. На този кораб беше и Рейниаро. Опитваше с пиратството, след като от розовите му насаждения не излязло нищо. Имай предвид, че

той е отличен кормчия, въпреки че туземците по принцип са по-добри рибари и земеделци, отколкото моряци.

— Не мисля, че Рейниаро може да остане пират за цял живот — вметна Катрин.

Дантон протегна краката си.

— Корабчето току-що беше загубило капитана си в бой. Оределият екипаж бродеше по бреговете на островчето и търсеше място, където да поправи повредите, преди да отплава за Мадагаскар.

— Там ли е убежището на пиратите?

— Това се случи преди четири години, скъпа. Мадагаскар е използван от много-много отдавна, за да се избягват властите при търговията с благовонни масла.

— Рейниаро и пиратите ли ти помогнаха?

— Да. Първо ние им помогнахме да поправят корпуса на кораба. По време на престоя си тук бяхме открили, че островът е чудесен. Имаше в изобилие вода и дивеч, а и климатът беше благоприятен. След като поправихме кораба, всички отплавахме за Мадагаскар. По време на плаването бях избран за капитан.

— Избран?

— Пиратите имат свои закони. Капитанът се избира чрез гласуване. Бях избран единодушно.

— Но ти не си искал да бъдеш пират, нали?

— Не. Искях да се върна в Испания, за да видя Елена и Естебан и да кажа на крал Филип какво се беше случило.

— И го направи?

— Да. Отказах новото си назначение и се сбогувах с пиратите. След това се качих с шепа от хората си на първия военен кораб за Испания. Част от екипажа ми остана в Мадагаскар, тъй като се страхуваше от последствията заради изчезналите стоки и диаманти. Не можех да им отнема правото сами да изберат своя път. Бяха преминали през истински ад.

— А Антонио и Едуардо?

— Те също останаха.

Сега Дантон знаеше, че бяха постъпили правилно. Преди да отплава за Индия, беше чувал слухове, че крал Филип страда от душевно разстройство поради смъртта на първата си жена. Знаейки стойността на задигнатото богатство, кралят можеше да се нахвърли

върху целия екипаж, а не върху капитана, и да отпрати неоснователни обвинения. Ако Дантон се беше досетил за тези неща, нямаше да се случи така, че последствията да станат равни на престъплението и да изгуби титлата си. Но ако имаше шанса да го направи отново, пак щеше да се върне в Испания. Не можеше да остави Елена и сина си.

— След като се върна, не обясни ли на краля какво се е случило?

— Точно това направих, но той видя нещата както му се искаше.

— Дантон се изправи: не можеше да седи спокойно, докато говореше.

— Незабавно бях обвинен в лошо ръководство и бях хвърлен в затвора, без да ми бъде позволено да видя жена си и сина си.

— Но ти си помолил за друг кораб, преди да отплаваш! — извика Катрин. — И си направил всичко, което е било по силите ти!

— Да, но това не се оказа достатъчно. — Дантон отиде до прозореца и се вторачи в тъмнината навън. — Естебан беше празнувал един рожден ден в мое отсъствие и трябва да е бил...

— ... на четири — завърши тихо тя.

— Прекарах в затвора един месец в такива тежки условия, че няма да те измъчвам с описания. Постоянно отправях молби да видя Елена и Естебан, но ми беше отказвано. Накрая кралица Елизабет ми даде позволение. Тя беше започнала да поема някои от помаловажните задължения на трона, тъй като Негово величество ставаше от ден на ден все по-негоден да управлява.

— Сигурно е било така — каза Катрин. — Защо е трябвало да те хвърли в затвора?

Дантон се хвана за перваза на прозореца.

— За да ме накаже. Да ме накара да страдам за загубата на диамантите, които никога нямаше да се върнат. Но нищо не можеше да ме накара да страдам повече от вида на жена ми и сина ми, които идваха да ме видят, облечени в дрипи, болни и страдащи. Бяха изхвърлени на улицата. Титлата ми беше отнета, а имотите — конфискувани. Нямах повече богатство и чест от всеки плъх, който живее по каналите.

— Дантон! — Гласът ѝ беше задавен в сълзи. — Толкова съжалявам!

Той продължи. Знаеше, че ако спре, никога нямаше да ѝ каже останалото.

— Исках да прегърна Елена, но решетките ми пречеха. Исках да взема на ръце сина си, когото едва разпознавах, и да го сложа в скута си. По дяволите! — Дантон изруга толкова неочаквано, че дъхът на Катрин спря. — Проклето да бъде това копеле Сади, че ми отне всичко, което ми беше скъпо! — В очите му защипаха непролятите сълзи, но той ги преглътна. — Стражата дойде и ги отведе. Господи! — прошепна той. — Все още чувам Естебан да вика: „Искам татко! Искам татко!“

Катрин стана от стола си, отиде зад него и го прегърна. Той почувства топлината на бузата ѝ на гърба си. Дантон не можеше да спре конвулсиите, които го разтърсваха, и заплака. Заплака за сина си, когото беше загубил, без да прегърне. Заплака за жена си, която беше обичал с всяка своя частица.

— О, Дантон!

Тя го притисна нежно към себе си и го погали по гърдите. Дантон се опита да сдържи сълзите си. Срамуваше се, защото никога досега не беше плакал. А може би е трябвало. Ако го беше правил, навярно сега нямаше да му е толкова трудно да спре. Пое си дъх и му се прииска да се овладее.

— Месец по-късно и двамата умряха от студ и глад. Кралицата ми позволи да отида на погребението. Присъствах, за да видя как дървените им ковчези се спускат в земята. Последната глава от моя живот. Смъртта на маркиз Дьо Севил. — Той въздъхна и потрепери. После се обърна към Катрин и видя страданието, изписано на лицето ѝ. Тя се притисна в прегръдките му.

— Чувствам се толкова глупаво — каза тя. По бузите ѝ се стичаха сълзи и мокреха отворената яка на ризата му. — Защо не ми каза по-рано? Защо организира празненство по случай рождения ден на Мадлен, когато си знаел, че твоят собствен син е щял да навърши четири години?

— Не мога да правя живота на другите лош заради моята мъка. Мадлен заслужаваше тържество и аз ѝ го организирах.

— И не само това!

Дантон не желаше нейната благодарност. Просто не знаеше как да приема думите, особено тези, които бяха произнесени, за да облекчат мъката му. Отново се обърна към прозореца. Вместо бурята,

която беснееше на двора и морския бряг, Дантон видя собственото си отражение и това на Катрин, застанала до него.

Изглеждаха като двойка. Тя споделяше неговата мъка.

Дантон облиза солта от устните си и пое дълбоко въздух. Чувстваше се пречистен. Не беше дал воля на мъката си пред Катрин, за да могат да потъгуват заедно. Не беше от хората, които показват чувствата си. Освен това тя си имаше свои собствени проблеми, един, от които бе заминаването ѝ за Париж. Щеше да ѝ помогне, когато му дойдеше времето. Въпреки пророчеството на Рениала, Катрин не можеше да направи нищо, за да го спаси.

Трябваше да се спасява сам.

Ключът за това беше в картата, която беше намерил в молескиновата торбичка на Сади. Скъпоценният камък бе скрит на сигурно място в глобуса на кабинета му. Бе преглеждал грубо направената карта толкова много пъти, че краищата ѝ се бяха подвили и изтънели. Всичко, което трябваше да направи, бе да реши загадката — тогава щеше да бъде свободен.

— Дантон... добре ли си? — попита Катрин.

Той се стресна и се вгледа в отражението си в прозореца. Ноздрите му се бяха разширили и дъхът му оставяше мъгла по стъклото. Не беше решил още дали да ѝ каже за торбичката на Сади, но имаше и някои други неща, които беше пропуснал.

— Не бях осъден на смърт само заради кралица Елизабет. Тя пренебрегна решението на съпруга си и нареди вместо това да бъде изпратен в изгнание. Изминаха четири години от заточването ми и след още шест ще мога да се върна. Но нямам никакво желание да го правя. Моята родина е тук, на този Остров. По-щастлив не бих могъл да бъда никъде другаде.

— Но не си толкова щастлив, колкото заслужаваш.

Тя не се отдръпна от него и топлината ѝ проникваше през тънката материя, която обгръщаше ръката му. Той почувства пулса в китката ѝ, когато докосна рамото му.

— И защо се върна на острова?

— Това изглеждаше единственото разумно решение — отговори, без да се колебае, Дантон. — Тъй като нямах пукната пара, отне ми месеци, докато се добера до Мадагаскар. Хващах се като моряк на различни кораби. Щом веднъж пристигнах, събрах Антонио, Едуардо,

останалата част от екипажа си и бандата мадагаскарски пирати, които все още си търсеха капитан.

— И отново стана капитан и се върна на твоя Остров на изгубените души?

— Не чак толкова изгубени. Рейниаро вече беше тук.

— Не е ли бил в Мадагаскар?

— По време на моето отсъствие той и племето му се настанили тук. Харесали климата и земята. Когато пристигнахме, той ни поздрави с добре дошли, тъй като знаеше, че хората му ще бъдат защитени от нашествия, докато водите около острова са пазени от пирати. В края на краищата и той тръгна с нас.

— Ти си го покварил. — Шеговитият й тон се опитваше да оправи настроението.

— Не съм го карал насила, Катрин.

Дантон се отдръпна от прозореца и от сигурността на прегръдката й. Нямахше нужда да чувства силата, която му даваше. Трябваше да стои на собствените си крака и да остави собствения си мозък да диктува изхода на търсенията му — търсения, които бяха завършили в Занзибар и отново бяха започнали в дома на Бвавани по време на възстановяването му, когато намери картата.

— Сега вече ми стана ясно — каза тя — защо нападаш испански кораби. Не бих казала, че те обвинявам.

— А как иначе да си отмъстя на краля? — Дантон зададе въпрос, чийто отговор знаеше много добре. — Това копеле Филип ми отне всичко. Просто си връщам.

Тя дълго мълча, а после рече:

— Ти намери Сади. Наистина ли си доволен от отмъщението си?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа „да“?

— Не.

— Няма нужда повече да го търся. Честта, която изгубих, ще се върне от моите собствени ръце, а не от смъртта на някакъв турчин.

Щеше да дешифрира картата, да открие диамантите и да измие позора от името си, като ги върне на испанския трон. Разбира се, можеше и да не успее, но след като вече бе пропилял четири години, какво означаваха още четири?

— Не, скъпа, повече няма да го търся. Вече знам в коя посока да тръгна.

Дъждът беше стихнал и тихо ромолеше. Часовникът на писалището удари два. Катрин не беше усетила кога бе отлетяло времето. Трябваше да погледне Мадлен, а и тя самата да си почине, но след като Дантон бе споделил всичко това с нея, ѝ се искаше да остане при него. Почуди се как ли ще реагира, ако му разкаже своето минало. В сравнение с неговото то изглеждаше съвсем обикновено. Бе срещнала мъж, влюбила се бе в него, бе се омъжила, родила дете и разлюбила. Нямаше значение, че между тези събития се простираше цял един живот. Дантон бе преживял много по-страшни неща.

Ако я попитах, щеше да му разкаже за Жорж Клод. Само че не тази нощ. Клепките ѝ натежаха. Ефектът от рома, който беше изпила, изчезваше. Ако не беше толкова късно, щеше да помоли за още една чаша, за да ѝ помогне да заспи. Мозъкът ѝ беше объркан. Той беше най-смелият и откровен мъж, когото познаваше. Можеше ли да го напусне? И дали искаше да направи това?

— Трябва да си лягаш, Катрин.

Дантон си наля малко ром и го изпи на един дъх. На нея не ѝ се тръгваше.

— Ако пиеш още една чаша, можеш да налееш и на мен.

Той я погледна изненадано над отворената вратичка на шкафа за напитки.

— Учудваш ме, скъпа, а малко са тези, които могат да го направят.

Тя се приближи бавно към него и пое чашата от протегнатата му ръка. Ромът с лимон имаше едновременно сладка и тръпчива миризма. Веднага по тялото ѝ се разли топлина.

— Не се гордея от факта, че няколко пъти съм била пияна — призна тя.

— Разкажи ми. — Той повдигна вежди и на устните му се появи лека усмивка.

Първото нещо, което ѝ дойде наум, беше онази нощ в Индия, когато тя и Жорж Клод правиха любов за последен път. Бе безсрамна и необузdana. Правеше неща, за които преди това не беше и сънувала. Споменът накара бузите ѝ да поруменяят.

— Не мога да си спомня подробности — рече тя неубедително.

— Лъжеш — отвърна веднага той и си наля още малко ром. — Каквото и да си правила, трябва да е било доста неприлично.

Шокираш ме, Катрин.

Тя протегна чашата си, леко засрамена от това, че искаше още ром. Той веднага ѝ наля.

— Ако пиеш колкото мен, още преди изгрев слънце ще те видя да се държиш неприлично.

Катрин потърси някакъв остроумен отговор, но не можа да измисли нищо, освен да му благодари за предупреждението. Досега беше имала интимни отношения само със съпруга си. Никога не бе срещала някой, с когото да иска да се обвързва физически. Отпи замислено от рома си и погледна крадешком към Дантон. Той беше с гръб към нея и подреждаше нещо в шкафчето. Докато гледаше как мускулите по гръба му опъват ризата, оцени силните ръце и стройните му крака. Помисли си какво ли би било, ако той запълнеше празнотата в живота ѝ.

Дантон беше благороден по свой собствен начин. Все пак не бе потопил испанския кораб, когато беше открил нея и Мадлен на борда на „Фурия“. Можеше да бъде състрадателен и без да полага усилия за това.

Също и мил. Беше доста търпелив с Мадлен.

И любящ... Дали имаше предвид любов в романтичния смисъл на думата или като любовник? Тя реши, че става въпрос и за двете, но той щеше да оправдае тези ѝ очаквания. Целувките му бяха потвърдили, че знае как да ѝ достави удоволствие.

Колкото до положението му в обществото, на своя остров той имаше най-високия сан — крал.

Може и да беше привлекателен във всяко отношение, но имаше нещо, на което не бе обърнала никакво внимание и което нямаше нищо общо с характера му. Ставаше дума за това, което тя изпитваше към него. А то можеше да се изрази само с една простичка дума: копнеж. Копнеж по неговото присъствие.

Копнеж по неговото остроумие и дори по пристъпите на гнева му.

Копнеж по целувките му, и не само по тях...

Напоследък бе започнала да се замисля какво ли би било, ако прави любов с някой друг, освен със съпруга си. Усещаше, че това, което би могло да се случи между нея и Дантон, би надминало

всичките ѝ очаквания. Чувството щеше да бъде съвсем ново и непознато. Нещо, което би увенчало целия ѝ досегашен опит.

Диво.

Порочно.

Прекрасно.

Внезапно очевидното я удари с по-голяма сила и от мусона: тя обичаше Дантон Луиз Крестобал.

Господи, какво щеше да прави сега?

Беше ѝ олекнало от пунша и напрежението в тялото ѝ бе намалало, а мозъкът ѝ бе по-бистър от всякога. Завладя я невероятна и твърде неподходяща за дама мисъл. Какво ли щеше да стане, ако тя го целунеше първа?

— За нещо забавно ли се сети? — попита Дантон. — Усмиваш се като пияна.

Катрин отрезвя, но не можа да прогони гъделичкащата болка в гърдите си и копнежа по прегръдката на Дантон.

— В момента не мога да си мисля за забавни неща.

Той присви подозрително очи:

— А за какво си мислиш тогава?

— Не смятам, че трябва да знаеш.

Едното ъгълче на устата му се сви иронично:

— Хитруваш ли?

— Ни най-малко.

— Е, след моята трагична изповед би трябвало и двамата да се удавим в чашите си.

— Разкриването на тайната ти не ме кара да искам да видя дъното на бутилката. Искам да... — Тя остави чашата и пристъпи към него. — Искам да те прегърна, защото ми е тъжно.

— Не ме съжалявай, Катрин.

Хапливостта в гласа му я накара да се чувства несигурна.

— Не те съжалявам. Аз... — Прехапа устни. За пръв път от толкова време усещаше, че се влюбва. Чувството беше чудесно и ѝ се искаше то да продължи вечно.

Преди да изгуби контрол над себе си, тя постави ръце на раменете му и целуна ъгълчето на устата му. После опита устните му. Имаха вкус на слънчева светлина. Тя го целуна още по-страстно.

Ръцете му се увиха около талията ѝ и плъзнаха нагоре лъскавата материя на халата.

— Катрин, знаеш ли какво правиш?

— Да. Целувам те.

При тези думи той забрави всичко и потърси устните ѝ. Главата ѝ се зашемети. Тя се изви, като притисна гърди в неговите. Прииска ѝ се да усети голата му кожа върху своята. Отдолу под халата не носеше нищо — бе свалила буквално подгизналото си бельо, а и не бе очаквала това да се случи. Мислеше само да го изслуша и да си отиде да спи.

Но това беше много по-приятно от съня.

Много по-приятно.

Само да можеше някак да се освободи от този досаден халат...

Неочаквано материята се плъзна надолу по едното ѝ рамо и Дантон докосна леко голата ѝ ръка. Тя потрепери от удоволствие. След това той се сгуши в гънката между шията и рамото ѝ, като я целуваше и възбуждаше.

Двамата политнаха назад. Дантон опря бедра в ръба на писалището и я притисна към себе си.

— Катрин, толкова си красива! Никога не съм виждал по-хубава жена от теб! — Дантон захапа лекичко ухото ѝ, докато плъзгаше ръка към гърдите ѝ.

— Ти си хубав — прошепна тя в косата му, която миришеше на мускусен дъжд и ванилия. — Когато те видях за пръв път, разбрах... — Катрин изстена, когато той развърза колана на халата ѝ. Студеният въздух по голата кожа на краката ѝ, ѝ действаше просто опияняващо. — ... Знаех, че си мъж, какъвто никога не съм... О!

Той целуна гърдата ѝ. Топлината на езика му накара коленете ѝ да затреперят и ако не я придържаше, тя щеше да падне.

Пръстите ѝ се преплетоха в гъстата му черна коса, притискайки главата му до гърдите ѝ. Искаше ѝ се да се наслади на момента и да го накара да продължи още малко. Никога не бе преживявала такова нещо и желаше то да продължи вечно.

Дантон разтвори краката си и тя се намести между тях, като почувства силата на възбудата му. Той прокара върховете на пръстите си по извивката на бедрата ѝ, после по вътрешната им страна. Никога не беше изпитвала нещо подобно.

Катрин се почувства ограничена — сякаш беше пленничка на желанията си и Дантон щеше да я освободи. Искаше да сподели това удоволствие с него, но беше твърде зашеметена, за да го спре.

След това всеки неин мускул се стегна. Тя потрепери и почувства как краката ѝ олекнаха и вече не можеха да я държат. Катрин се задъха и се притисна към Дантон, като се остави на потока усещания да я завладее. Когато той вдигна глава, тя го целуна, макар и да бе останала без дъх.

— Не знаех — прошепна срещу устните му, — не знаех...

Той я целуна нежно.

— Тогава се радвам, че ти показах.

Катрин притисна буза до гърдите му и се заслуша в ритъма на сърцето, като вдишваше аромата му, мъжествен аромат на морски бриз, който изпълваше всичките ѝ сетива. Искаше много повече от това да му благодари, искаше да сподели удоволствието с него.

Катрин събра смелост и се опита да развърже връзките на ризата му, за да я свали. Кожата му беше гореща под пръстите ѝ.

— И аз искам да те докосна — каза тя, като издърпа една от връзките от илика.

— Господи... — изстена той дрезгаво, докато спираше ръката ѝ.

Това я свари неподготвена и тя за миг се изплаши. Дали не беше сбъркала нещо?

— Какво има?

— По дяволите! — Дантон я хвана за китките и задържа ръцете ѝ далеч от себе си. Изглеждаше така, сякаш полагаше върховно усилие.

— По дяволите! — повтори той, като се бореше да задържи ръцете ѝ далеч от тялото си.

Тя се опита да не се плаши от страданието в сивите му очи.

— Недей — каза той накрая.

Катрин потрепери. Внезапно почувства хлад по разголените части на тялото си и смущение, но не направи никакво движение да се покрие.

— Добре ли си? — попита тя с по-силен глас, отколкото предполагаше.

— Не — отвърна той дрезгаво. — Не съм. Но поне ти доставих удоволствие.

Катрин се почувства обърквана и притеснена.

— Не разбирам...

— Признавам, и господ ми е свидетел, че те желая безумно. — Дантон разхлаби хватката си и пусна ръцете ѝ. — Но не искам да рискувам да забременееш. — Пръстите му докоснаха нежната кожа точно на пулса ѝ. — Има много начини да те предпазя да заченеш, но нито един от тях не може да ми даде пълна гаранция. Не искам да рискувам. Не искам друго дете. Изгубих сина, когото обичах, и не бих могъл да понеса да изгубя още един.

Тя се почувства толкова унижена, че не можа да произнесе думите, които щяха да го успокоят: тя не можеше да има повече деца.

Катрин се изплъзна от ръцете на Дантон и се загърна в халата с треперещи ръце. Не искаше да му показва колко е наранена.

— Не знам какво да кажа.

— Нито пък аз. Наистина те желая, Катрин! Повече, отколкото можеш да предположиш.

Тиктакането на изящния му, покрит със сребърен капак часовник се смеси с бясно препускащия ритъм на сърцето ѝ.

— Не знам дали да ти благодаря, или да те ударя.

Той не каза нищо и на Катрин ѝ беше все по-трудно да издържа погледа му. Преди да загуби напълно самообладание, тя излезе от кабинета му, без да се обръща назад.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мамо, какво ще облечем днес, след като всичките ни дрехи са мокри?

Катрин лежеше в масивното балдахиново легло, а дъщеря ѝ се беше сгушила в нея. Белите завеси придаваха весело настроение на приличната на джунгла стая. Резедавите тапети с изрисувани по тях лозови листа покриваха стените и допринасяха за жизнеността на мебелировката. Елементи от махагоново дърво — кръгло писалище и украсени с пискюли кадифени кресла — контрастираха със семплото балдахиново легло.

— Не знам.

Катрин се почуди дали вещите им са оцелели от мусона. Последния път, когато ги видя, дрехите и обувките бяха разпилени из къщата, някои дори висяха, преметнати през полуразрушените стени. Ако намереше това, което беше останало, щеше да го изпере и дрехите отново щяха да станат годни за употреба. Но какво щяха да носят дотогава наистина?

— Трябва да отида до тоалетната, мамо.

Катрин позволи на Мадлен да се измъкне от прегръдките ѝ и да скочи от леглото. После сложи ръце зад главата си и се загледа в кръстосаните парчета тъмно дърво, които придържаха балдахина. Не искаше да вижда Дантон нито гола, нито облечена. Това, че нямаше дрехи, просто означаваше, че щеше поне за малко да отложи срещата.

Смущението я облада отново. Беше действала прекалено смело. Как можа да бъде толкова глупава? Повярва му, когато ѝ каза, че не иска да ѝ направи бебе. Но това не я накара да се чувства по-добре, а напротив, защото тя не можеше да има повече деца.

Слънцето проникна през стъклата и разпръсна лъчите си по пода в удължен триъгълник. Трябваше да стане и да се срещне и тогава със сигурност щеше да изглежда по-добре. Това я върна към въпроса. Нямаше какво да облече, освен нощницата си, но и тя беше повредена

от мусона. Оставаше халатът на Дантон, но той едва ли беше подходящ за дневно облекло. Нямахше дори чисти чорапи.

А Мадлен? Дъщеря ѝ беше спала, облечена в една от белите дантелени ризи на Дантон.

Катрин бе прекарала неспокойна нощ. Постоянно ѝ се струваше, че чува Дантон да влиза в стаята, събуждаше се, изправяше се стреснато в леглото и се вглеждаше в сенките. Не откриваше нищо, след което си лягаше, придърпваше завивките чак до брадичката си и се опитваше отново да заспи. Но чаршафите, ленената риза, която бе облякла на Мадлен, и коприненият халат издаваха лек аромат на иланг-иланг, ванилия и вятъра, който бе преминавал през тях на въжето за простиране. Характерният аромат на Дантон.

Катрин се надигна и погледна през таблата на леглото. Мадлен стоеше пред вратата на съседната стая.

— Мадлен! — каза Катрин и плъзна крака през ръба на леглото. — Не трябва да влизаш там. Това не е нашата стая.

— Ама виж какво има вътре! Тези неща са за нас! Сигурна съм! — Изтича към Катрин и я задърпа за ръката. — Хайде, мамо! Нека ти покажа! Направо няма да повярваш!

Катрин ѝ позволи да я повлече. Подът под босите ѝ крака беше прохладен, но не и студен. По сноповете светлина на килима личеше, че денят ще е топъл.

Преди да отвори вратата, Мадлен я накара да обещае, че ще държи очите си затворени.

— По-добре да бъде като изненада, мамо, нали така?

Катрин снизходително затвори очи.

— Така да бъде, мое малко захарче! — Постави ръка на стената за опора и влезе в другата стая. — Мога ли вече да отворя очи?

— Не, не още! Искам да бъдеш точно тук, когато... — Мадлен задърпа ръката ѝ и я повлече по-надалеч от стената. — ... Когато ги отвориш. Сега, мамо! Виж!

Застанала в средата на стаята, Катрин отвори очи и остана със зяпнала уста. После бавно се огледа наоколо. Навсякъде бяха разпръснати дрехи. Подплатени фусти украсяваха килимчетата пред решетката на изкуствената камина, на кревата беше натрупана висока купчина рокли с широк набор, истинска дъга от пастелни до ярки тонове, обувки с високи, ниски и украсени със скъпоценни камъни

токове стояха в спретнати редици на писалището. Внушително количество детски дрехи както за момченца, така и за момиченца бяха грижливо наредени на малкото канапе — официални палтенца с широки маншети, панталони и жилетки, миниатюрни рокли, престилчици, долни ризки и шапчици. Металната кутия на табуретката преливаше от бижута.

— Можеш ли да повярваш, мамо?

Не можеше. Това не бяха обикновени вещи, а скъпи. Разкошни.

Освен готовите дрехи, имаше и топове платове и купища накити.

Коприни. Брокати. Сатен. Кадифе. Тафта. Дантели. Ламе. Сребърни ширити. Рюш.

— Искам да облечеш тази. — Мадлен вдигна една жълта сатенена бална рокля, на която с копринени конци бяха избродирани нежни цветя. — Ето, има и подходящи обувки. — Наведе се и взе чифт сатенени пантофки, чиито върхове бяха украсени с рози от злато и диаманти. Мадлен ги поднесе към носа си. — Миришат на сладки бисквити и чекмедже на тоалетна масичка.

Катрин взе обувките и ги помириса. Бахар и кедър. Върна пантофките на Мадлен. Ароматът на дрехите и платовете може би идваше от продължителното им съхраняване в сандъци.

— Мисля, че сега трябва да облечеш жълтата — заяви Мадлен, после изтича развълнувана до канапето, като по пътя си прескочи купчина от изящно украсени с ленти ризи и дантелени корсети. След това внимателно подреди роклите, като си избра една от виолетов жакард и подходяща шапка. — А аз ще облека тази. Отива ли ми?

Прилепи роклята към раменете си и се завъртя. Катрин не каза нищо. Беше започнала да се досеща откъде бяха дошли всички тези красиви дрехи. След като Дантон нямаше жена и дете, нито пък моден шивач на острова, то тогава имаше само един възможен отговор на въпроса откъде господин пират се е сдобил с такива изящни неща.

Всичките бяха крадени. Всичките!

От лордове и високопоставени дами, а може би и от крале и кралици, от богаташи, платили цели състояния за гардеробите си, за да им бъдат отнети по време на пътуването. Как би могла да облече себе си и детето с крадени дрехи?

Катрин погледна халата, който беше облякла, и разбра, че просто няма друг избор. Но щеше да го направи само тази сутрин, и то с някоя

по-семпла рокля. Нищо натруфено, нищо пицно. И първата ѝ работа след закуска щеше да бъде да отиде обратно до разрушената къщичка и да види какво е останало от собствените им неща. Не можеше да няма съвсем нищо.

— Ще ми помогнеш ли, мамо? — приближи се до нея Мадлен. Ръцете ѝ бяха пълни с избраната рокля, долна риза, чорапи, подходящи обувки, две перлени огърлици и брошка. — Пантофките ми са големи. Можеш ли да ги поправиш?

Катрин въздъхна и кимна:

— Ще натъпча хартия в носовете им. Можеш да носиш тази рокля днес, но след това ще трябва да върнем дрехите на господина. Не можем да ги задържим. Ние си имаме наши дрехи.

Мадлен не изглеждаше особено обезпокоена, сякаш щеше да се тревожи за връщането на дрехите, когато му дойдеше времето, ако то изобщо някога дойдеше.

Час по-късно Катрин и Мадлен влязоха в празната трапезария. Както в останалата част от къщата на Дантон, и в тази стая личеше най-вече испанският стил — с дълбоки, тапицирани с кожа столове, с голяма маса от палисандрово дърво, със златни икони и картини по стените, изобразяващи епизоди от испанската история. На бюфета беше наредена лека закуска от кейк, мармалад, чай, ориз и тилапия — задушен костур, поставен на спиртниче, за да не изстива. Танала дойде да им сервира, но Катрин вече нямаше апетит. Всеки шум в къщата я караше да повдига глава, за да види дали не идва Дантон. Знаеше, че рано или късно ще се срещнат лице в лице, но се надяваше по възможност това да стане по-късно.

Катрин отпи от чая си и отхапа парче кейк от маниоково брашно, докато Мадлен поглъщаше огромни количества ориз и риба, две парчета кейк със сладко от портокали и чаша чай с мед. Тъкмо когато привършваха закуската си, Дантон влезе в стаята. Под очите му имаше бръчки, които се спускаха чак до устните му. Имаше изтощен вид въпреки ризата си в цвят на слонова кост с широки ръкави и кафявите си бричове от памучен плат. Присъствието му оживи Мадлен, която скочи от стола си и го прегърна за краката:

— О, господин пират, благодаря ти за дрехите!

Катрин избягна погледа му, като се втренчи в скута си. Не беше успяла да намери по-семпла рокля и трябваше да се примири с една от

разкошен син брокат, богато избродирана с анемонии и листа. Деколтето беше изрязано по-дълбоко, от която и да е нейна дреха. Беше се опитала да прикрие това, като се бе наметнала с парче коприна, краищата, на което бе пъхнала в колана си. За да не се измъкват, трябваше да сложи обръчи на полата, което я правеше доста къса. Не бе носила обръчи още от времето, когато беше във Франция и въпреки че някога бе свикнала с тях, сега ѝ се струваха странни и неудобни.

— Не можем да ги приемем — каза Катрин, като вдигна главата си. — Няма да е необходимо.

— Но, мамо...

— Замълчи, Мадлен — смъмри я тя. — Сигурна съм, че ни предложихте тези дрехи от добри чувства, господине, но те няма да са ни нужни.

— Накарай я да промени решението си, господин пират! — извика Мадлен. — Не ти ли харесва роклята, която си избрах? — Тя се завъртя и полите ѝ се издуха. — Откъде знаеш размерите ми?

Катрин го гледаше и се чудеше какво ли щеше да отговори. Сигурно не истината.

Дантон пристъпи от крак на крак и потупа леко Мадлен по рамото:

— Намерих ги.

— Къде? — разшириха се любопитно сините очи на Мадлен.

— На един кораб.

— И не бяха на никого?

Дантон погледна към Катрин. Тя стоеше и го чакаше да измисли някакъв отговор, който да е подходящ за Мадлен.

— Не, вече не принадлежаха на никого, кукло.

— Представи си само! Какъв късмет имаме, че господин пират ги е намерил, мамо!

— Да — каза нервно Катрин. — Мадлен, защо не отидеш в кухнята да намериш Танала и да ѝ поискаш една от нейните сладки бисквити?

— Сладки бисквити? — Мадлен сбърчи светлите си вежди и постави ръце на хълбоците си. — Но ти никога не ми позволяваш да ям сладки бисквити след закуска. Само след обяд или вечеря.

— Днес правя изключение.

Момиченцето се усмихна:

— Мога ли да си взема, от които искам? Не от онези, ачиковите, тях не ги харесвам. Искам бисквити със захар.

— Чудесно. Виж какви има Танала.

— Довиждане, господин пират! — Мадлен взе ръката му в своята и я стисна. — Харесвам те!

След това излезе от стаята. Катрин я гледаше замислено как се отдалечава.

Остана седнала в последвалото мълчание. Чувстваше се доста притеснена от непривичната си рокля. Сплете пръсти и срещна погледа на Дантон.

— Това, което ѝ каза, беше неубедително, но не искам тя да чува подробности за подвизите ти.

От другата страна на масата Дантон отпусна ръце върху облегалката на стола.

— Дяволът ми е свидетел, че съм вършил доста незаконни неща — каза той и стисна облегалката така, че кокалчетата на пръстите му побеляха. — Но в този случай грешиш.

Катрин безуспешно се престори на много заета със закуската си. Хапката кейк заседна в гърлото ѝ.

— Роклите и детските дрехи принадлежаха на един барон, жена му и двете му деца близнаци — момченце и момиченце на възрастта на Мадлен.

Катрин не каза нищо. Не беше сигурна, че искаше да узнае нещо повече за роклята, която носеше. Дантон се отдръпна от стола и отиде до бюфета. Погледът му се плъзна по храната, но не си взе нищо.

— Преди година с Рейниаро забелязахме една фрегата, „Айрис“, близо до Малдивските острови. Тя се носеше без управление, платната ѝ бяха спуснати и въжетата ѝ висяха. Дадох заповед на „Фурия“ да се приближи до „Айрис“. Когато се качихме на борда ѝ, видяхме, че на кораба има епидемия от треска и малария. Никой от екипажа не беше в състояние да поддържа курса.

Катрин прехапа устни.

— Семейството се завръщало в Англия от пътуване до Бомбай. Не съм сигурен кога са прихванали болестта, но когато ги намерихме, всичките бяха на смъртно легло. Не можахме да направим нищо, за да ги спасим.

Внезапно Катрин разбра, че го бе съдила прибързано и сурово, без дори да се усъмни във вината му.

— До вечерта всичките измряха. Барон Пемброук, преди да издъхне, ме помоли да пиша на семейството му в Лондон и да им разкажа какво се е случило. — Дантон се отдалечи от бюфета, отиде към прозореца и се загледа навън със склучени на гърба ръце. — Куфарите им бяха извадени от трюма и станаха моя собственост по волята на Пемброук. Погребахме ги в морето и изгорихме кораба им.

Слънчевата светлина придаваше червеникав отблясък на черната му коса. Когато се обърна към Катрин, златното кръстче на обичката му се залюля.

— Това е. Нима искаш Мадлен да разбере, че роклята, която толкова харесва, е принадлежала на умряло от треска момиченце?

— Не. — Катрин бутна стола си назад и се изправи. Копринените ѝ поли прошумоляха през трапезарията. — Дълга ти извинение. Държах се лошо. Прости ми, но не можах да спя добре тази нощ.

— Нито пък аз. — Очите на Дантон проникнаха през маската от сдържаност, която тя се опитваше да наложи на лицето си. — Изглежда, и аз ти дължа...

— Няма нужда — прекъсна го тя. Не ѝ се искаше да обсъжда случката от предишната нощ. Беше направила грешка и не желаше да говори за това. — Дрехите са много хубави и оценявам добрите ти намерения, но наистина нямаме нужда от тях. Ще отида до къщичката на готвача да събера вещите ни. — После се отправи към вратата.

— Вече бях там. Нищо не е останало. — Думите му я накараха да се закове на място. — Или поне това, което е оцеляло, е напълно съсипано.

Тя се извърна рязко:

— Но все пак трябва да е останало нещо!

— Куфарът ти. Счупен и празен.

Катрин опита да си припомни какво имаше в него. Брачното ѝ свидетелство, венчалната ѝ халка, няколко бижута без особена стойност, писма от баща ѝ, смъртните актове на баща ѝ и брат ѝ, дреболии от Африка и Индия. Имаше ли нещо друго? Не можеше да си спомни. Гърлото ѝ се сви. Беше загубила всичко, което притежаваше на този свят.

— Ако ми позволиш... Бих искала да отида и да видя сама.

— Катрин. — Плътният глас на Дантон я обгърна с утешителна топлина. — Нека дойда с теб!

— Не. Искам да отида сама. Помоли Танала от мое име да наглежда Мадлен. Няма да се бавя много.

Дантон се приближи към нея и сложи ръка на рамото ѝ. Катрин усети как кожата ѝ на това място пламна.

— Ти не си сама.

Да, но се чувстваше сама. Сега, когато не беше останало нищо, което да я свързва с миналото ѝ, как щеше да сглоби бъдещето си?

— Може и така да е, но все пак не се чувствам у дома си. Дори нося роклята на жена, която отдавна е мъртва — прошепна тя, — чието име може би е било Айрис. Никога няма да узная.

След това изтича навън.

Дантон седеше на стола зад отрупаното си с книжа писалище, внимателно изучаваше картата на Сади и се опитваше да разгадае знаците. Дюзината свитъци със скици на острови и географските им характеристики се добавяха към безпорядъка. Той ги беше затиснал с тежести — истинска колекция от камъни и раковини, които Мадлен беше събрала.

— Господи! — въздъхна объркано Дантон. Можеше да има хиляди острови, които не са изследвани и означени на картата. Трябваше да купува още стотици карти от Зома и сигурно още толкова, които да нарисува по време на пътешествията си.

Дантон прокара пръсти през косата си и се облегна назад. Притисна кокалчета към веждите си и се загледа в безпорядъка наоколо. Дали не си губеше времето, опитвайки се да разгадае картата, нарисувана от турчина, когото смяташе за луд? Дали омразата му не го караше да стига до крайности? Вече бе пропилял четири години да търси Сади. Сега, след като го беше намерил, трябваше ли да пропилее още четири в разгадаването на картата?

Имаше голяма вероятност животът му да си отmine ей така. Земята продължаваше да се върти. Както се въртеше и след смъртта на Елена и Естебан. Както се въртеше и в момента, в който беше намерил Катрин и Мадлен в Мадагаскар.

От този ден животът му се бе променил. Вече не можеше да мисли и действа така, както му харесваше. Чувстваше се задължен да осигури безопасността на майката и детето. Ставайки нещо като техен опекун, той се беше измъкнал от дупката си, но срещата със Сади като че ли пак го бе натикала там. Докато седмицата минаваше, Дантон се чувстваше все по-объркан. Отново се беше върнал там, откъдето бе тръгнал преди много години — в огъня на лудостта, който го поглъщаше изцяло.

От уважение към Катрин ѝ бе дал правото да управлява домакинството и гледаше да не ѝ се пречка на пътя. Съжителстваха под един покрив, но не споделяха нищо. Хранеха се по различно време: тя в трапезарията, той — в кабинета си, с вечната чаша кларет.

Дантон докосна челюстта си и усети драскане, този ден не се беше обръснал — пропуск, който правеше рядко, почти никога. Беше спал с вчерашните панталони, облегат на бюрото, и се бе събудил от жизнерадостната песен на Мадлен, която се бе вмъкнала при него с букет розови и жълти цветя. Стъбълцата все още лежах на писалището. Не беше донесъл ваза за тях, както беше обещал.

Дантон вдигна бутилката с вино и изля съдържанието ѝ в чашата. После несръчно подреди цветята в нея, надявайки се да не увяхнат. Поне се беше постарал.

След като уреди този въпрос, той се замисли за други неща: а именно за задълженията си към своите хора. Трябваше да ги извести за оттеглянето си.

Дантон се намръщи. Изглежда, те се справяха чудесно и без него. Рейниаро му беше доложил, че по време на пътешествията му в търсене на испански галеони половината от екипажа му бе заживяла с местни жени. В момента тези мъже строяха къщи в близост до селцето. Вече не се сърдеха за сегашното си положение и според Рейниаро бяха простили на Катрин за обратата в живота си.

В крайна сметка екипажът му имаше с какво да строи. Всеки от тях беше получил солиден дял от печалбите и беше богат по свой собствен начин с платове, злато, сребро, ром, оръжие, амуниции и най-различни други ценности: всичко — от нищо незначещи религиозни статуетки до безценни сребърни съдове. Хората му можеха да преживеят остатъка от живота си в охолство, ако пожелаеха да останат на Острова на изгубените души.

При тази мисъл Дантон започна да навива картите и да ги събира в урната до олтара. Щеше да му бъде лесно да се откаже да напада испански кораби. Сега държеше в ръце най-важното в живота си: картата, която можеше да му помогне да открие диамантите. Трябваше да бъде доволен, но вместо това, бе станал раздразнителен и избухлив. Отшелник в собствения си дом. Защо? Никога преди не беше се затварял в къщата си. Винаги се бе гордял от вида ѝ и от факта, че от прозорците ѝ можеше да вижда най-важните части от острова.

По дяволите, този ден дори не беше излизал навън, за да усети миризмата на вятъра. Капаците на прозорците бяха затворени заради дъжда предишната нощ и една дебела свещ догаряше във византийския свещник близо до ръката му.

Дантон се заслуша в обичайните за къщата шумове, но не чу нищо. Беше твърде тихо, явно Мадлен не беше вътре. Дали Катрин бе с нея?

Дантон извади цветята от кларета и отпи голяма глътка, преди да ги върне обратно. Имаше нужда от нещо подкрепително. Попипа брадата си. Имаше нужда и от бръснене. Имаше нужда... Дантон се замисли от какво още имаше нужда и то веднага дойде в ума му.

Имаше нужда да чуе смеха на Катрин Лъоклерк.

При това откритие скочи на крака и изгаси свещта. Никога повече нямаше да оставя Катрин сама. Тихото примирие между тях го измъчваше. Просто беше като болен от това мълчание.

Но нейната близост можеше да бъде изключително силно изкушение. След онази нощ в кабинета му, когато я беше докарал до върха на удоволствието, бе разбрал колко много иска да бъде с нея. Откакто Катрин бе дошла на острова му, не бе поглеждал към друга жена. Беше се опитал да си внуши, че има много по-важни неща да върши, че няма време за глупости. Но когато усети нервите си обтегнати до скъсване, потърси начин да освободи напрежението. Дори си каза, че в случая всяка жена ще свърши работа. Тръгна към селото, за да потърси някоя от тези, с които се беше срещал и преди, но се върна от половината път.

Желанието му не беше за коя да е жена. Искаше Катрин.

Не копнееше само за физическо удовлетворение. В момента изпитваше чувства, каквито не беше изпитвал от години — нужда от семейство, дом, място, където да се чувства сигурен. Даже си беше

помислил дали да не помоли Катрин да остане при него, но се страхуваше от отговора.

Господи, нима можеше да мисли за сериозна връзка, когато неговият собствен живот беше напълно объркан?

Дантон излезе от кабинета и се отправи към спалнята си. Мислеше си, че и Катрин, подобно на него, се опитва да избяга от миналото си. Не знаеше за съпруга ѝ много, освен това, което му беше казвала — че е бил крадец. Ако знаеше нещо повече за мъжа, който я бе направил нещастна, можеше поне да я убеди, че той не е такъв.

Но сега всичко, което трябваше да направи, беше да я намери.

Час по-късно, изкъпан и облечен в аленочервена риза и подплатени панталони, Дантон пое по обраслата с трева пътека към лагуната. Горещото слънце се процеждаше през палмовите листа и галеше приятно голите му ръце и гърди. Искаше му се кожата отново да придобие онзи тропически тен, с който блестеше по време на морските му приключения.

Двойка сиво-бели птици изкряска към него от върха на едно високо кокосово дърво, а после отлетя, сякаш бе забелязала нещо подозрително. Ароматът на иланг-иланг и зимзелен се разнасяше изпод стъпките му, докато вървеше към езерцето. Танала му беше казала, че там може да намери Катрин и Мадлен. Изглежда, двете ходеха на лагуната всеки следобед, докато той работеше в кабинета си.

Още преди да ги види, Дантон дочу радостните писъци на Мадлен. Тя крещеше достатъчно високо, за да прогони всяка птица на миля наоколо. След това чу друг писък.

Ш-ш-ши-фак! Ш-ш-ш-ши-фак!

Лемуриите му.

— Ела тук, Пус-пус! — извика Мадлен. — Имам банан за теб!

После се чу плясък. Дантон усили крачката си. Пристигна на поляната точно навреме, за да види как Пус-пус шляпа във водата към Мадлен, която седеше на една скала на известно разстояние от брега в блестящата синя вода. Малкото момиченце подаде банан на Пус-пус, а лемурият го сложи в устата си и заплува обратно. Мадлен заръкопляска. Ако не беше видял това, Дантон просто нямаше да го повярва. Въпреки че лемуриите му не се отвращаваха от водата, никога не ги беше виждал да плуват. Дявол...

— Мадлен, не искам тези лемури да влизат във водата с нас. Могат да те ухапят.

Дантон обърна глава по посока на гласа и видя Катрин, застанала зад една скала. Стоеше така, че едва докосваше дъното на лагуната с крака. Тя стисна с пръсти носа си и се опита да плува, но потъна и отново изплува, кашляйки. Какво ли се опитваше да направи?

— Господин пират! — Мадлен му махна и зарита с крачета, разплисквайки водата. — Ще поплуваш ли с нас?

Катрин се скри зад скалата и надникна оттам. Сиво-сините ѝ очи се бяха разширили от изненада и смущение.

— Ти това ли правиш, кукло?

Дантон пристъпи към брега и трите лемура се приближиха с подскоци към него, като се опитваха да привлекат вниманието му. Той ги погали по главите, а Пус-пус отърси водата от козината си и го опръска с фини капчици. Разана и Докобе се сборичкаха.

— Всъщност не плуваме, а само се опитваме. Хванах костенурка! Виждаш ли я? Тя е в онази шапка ей там!

Дантон погледна към сламената шапка на Мадлен в краката си. Беше покрита с пищен розов корсет, целият в панделки.

— Вдигни корсета на мама и ще я видиш. Зелена е.

Дантон избута встрани коприната и видя една водна костенурка, която отчаяно се опитваше да се изкачи по стените на шапката и да избяга.

— Виждам я. Защо не я пуснеш да поплува с теб?

— Добре, можеш да я пуснеш.

Дантон вдигна малката костенурка и я постави във водата. Животното побърза да отплува.

— Какво желаете, господине? — попита Катрин иззад прикритието на скалата. Мократа коса беше прилепнала към скулите ѝ, а по-дългите кичури плаваха около раменете ѝ. Не се виждаше много добре с какво е облечена.

— Търсех ви. — Дантон изхлузи червената си риза. — Мога да ви бъда полезен. Знам да плувам.

— Можеш да ни научиш! — възкликна Мадлен. — И мама не знае как се плува.

— Нямам нужда от уроци — отвърна бързо Катрин. — Чудесно се справям и сама.

Дантон застана на един крак и събу първо единия, а после и другия си ботуш.

— Тогава няма да те уча. — Той нагази в прозрачната вода и се приближи към камъка, на който седеше Мадлен. — Ще уча Мадлен. Как стигна дотук, кукличке?

— Мама ме донесе. Там, където си застанал, не е много дълбоко. Мога да докосна дъното с пръстите на краката си, но тогава лицето ми малко потъва.

Той се усмихна на детето и чу как Катрин правеше опити да се измъкне от убежището си.

— Как научи моите лемури да влизат във водата? Много си умна, Мади!

— Просто им казах да дойдат да им дам нещо за ядене и те скочиха вътре. — Тя сви рамене. — Мисля, че ме харесват.

Дантон се засмя:

— Не се съмнявам в това. — Хвана детето под мишниците. — Ела тук, аз ще те дърпам. — После прибави с тих глас: — Катрин, ако промениш решението си, ще дърпам и теб.

— Няма да се наложи — долетя отговор от другия край на скалата.

Дантон само се усмихна.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Скачай, Катрин!

Дантон протегна силните си ръце, но Катрин не се подчини на молбата му.

— Да, мамо! — окуражи я Мадлен. — Скочи в ръцете на господин пират!

— Не мога!

Катрин беше загубила чувството си за сигурност на обраслия с мъх камък. Когато беше в езерцето, скалата не изглеждаше толкова висока. Сега, застанала отгоре, тя се чувстваше на няколко метра, а не на няколко стъпки височина. Едно погрешно движение и щеше да се озове във водата, най-вероятно в протегнатите ръце на Дантон, независимо дали го искаше или не. Като капак на всичко я беше видял по бельо. Не ѝ беше никак лесно да се опитва да стои изправена в мокрите подробности от тоалета си. Искаше ѝ се да коленичи, за да не може той да я види, но Дантон толкова много бе повтарял, че тя се страхува да скочи във водата, че накрая тя се изкачи на голямата скала, за да я остави на мира. Сега, когато беше там, просто не можеше да скочи.

— Аз ще те хвана, Катрин!

Увереният глас на Дантон не я успокои. Високият му ръст му позволяваше да стои без усилие в средата на езерцето, доста далеч от плитчините, без да му се налага да плува. Дори да изпълнеше докрай краката си, Катрин нямаше да може да достигне с пръсти дъното. Просто не беше достатъчно висока, за да скача в дълбокото.

Обхвана я паника. Дантон я наблюдаваше с очакване. После погледът му бавно се спусна към дрехите, които бяха прилепнали към гърдите, по гладкия корем и извивката на бедрата ѝ. В този момент направо ѝ се искаше да потъне в земята.

Беше облякла два ката дрехи, тъй като знаеше, че един няма да бъде достатъчен, ако ги откриеха в езерцето. Долната ѝ риза беше обикновена, от плътен муселин. По ръба на деколтето ѝ имаше ленти

от фина дантела, а под тях — богато избродирани розови пъпки. Три реда дантелени волани се диплеха на маншетите, които сега висяха безпомощно над китките ѝ.

Въпреки двата ката дрехи, Катрин се чувстваше като гола. Не трябваше и да се опитва да крие нещо от него. Той вече бе опознал цялото ѝ тяло. Беше галил гърдите ѝ, беше я хвърлил в огън с устните си, бе позволила на ръцете му далеч по-интимни неща.

Объркана и ядосана на себе си, тя почти беше решила да скочи, за да не може той да я наблюдава повече. Но тъкмо си мислеше, че е събрала смелост да се хвърли с главата напред в неизвестното, и отново се изплаши. Погледът на Дантон се върна на лицето ѝ.

— Кълна ти се, Катрин, няма да те оставя да потънеш!

— Скачай, мамо! — извика Мадлен. Катрин се обърна към дъщеря си. Малката седеше в плитчините до една тенекиена кофа, с дървена лопатка в ръка. — Аз как го направих!

Катрин се почувства така, сякаш долната част на стомаха ѝ липсваше. Да, Мадлен беше скочила, и то право в ръцете на Дантон. Дъщеря ѝ толкова много бе харесала смелия скок, че бе настояла да скочи още половин дузина пъти, докато Дантон не я беше предизвикал да го направи сама.

И тя го бе направила.

Беше изплувала, задавяйки се и плюейки вода, но беше постигнала целта си. Дантон веднага бе стигнал до нея и я бе вдигнал на раменете си, за да я отнесе на брега. Мадлен с кашляне и насълзени очи се беше обявила за голямо момиче. Само че не искаше да скача отново сама.

Катрин се приближи още малко до ръба на камъка. Можеше да види как наблизко преминава ято сребристи рибки. Приличаха на костури, блещукащи и гладки. Бореше се с желанието си да седне и да се признае за страхливка, въпреки че завиждаше на Дантон за уменията му да плува. Просто не можеше да убеди себе си да напусне сигурността на скалата. Знаеше, че изглежда много смешна. Щом Дантон беше казал, че ще я хване, значи щеше да го направи. Това беше нейният шанс да докаже, че може да се бори с трудностите и да ги побеждава.

— Катрин, няма да ти се моля повече — достигна до нея гласът на Дантон. Объркана, отначало тя не разбра добре думите му. — Ако

не искаш да скачаш, тогава...

Катрин си пое дълбоко въздух, стисна носа си с два пръста, затвори очи и скочи в езерцето с краката надолу. Студената вода обгърна прасците, бедрата и талията ѝ, когато почувства как я обхванаха две силни ръце. Главата ѝ не успя да потъне, но плясъкът беше достатъчен, за да намокри косата ѝ. Осъзна като през мъгла, че Дантон я беше притиснал здраво до силното си тяло и не я пускаше. Инстинктивно се вкопчи в него и обгърна бедрата му с крака. После отвори очи и примигна няколко пъти, за да отстрани капките, които замрежваха погледа ѝ, като се опитваше да се ориентира.

— Виждаш ли, Катрин? — промърмори в ухото ѝ Дантон и с това още повече засили биенето на сърцето ѝ. — Не те излъгах.

— Никога не съм се съмнявала в обещанието ти — рече задъхано Катрин. — Имах свои причини и затова се колебаех да скоча.

Ужасена, тя разбра, че краищата и на двете ѝ ризи плаваха високо над краката ѝ. Когато се опита да ги оправи, усети, че потъва във водата. Катрин панически се вкопчи в хлъзгавите рамене на Дантон. Дланите ѝ почувстваха топлината му. Мускулите му заиграха, когато се размърда, за да я намести по-удобно в ръцете си. Това ново положение я накара да се изчерви.

— Има много неща, които харесвам у теб, скъпа — каза шепнешком Дантон. — Едно от тях е твоята искреност. — Ръцете му се плъзнаха под кръста ѝ и тя замръзна. — Признаваш страховете си и се бориш с тях.

„Невинаги“ — помисли си Катрин, като се бореше с бързо разгарящия се в нея огън. В този миг се страхуваше от реакциите си. В никакъв случай не би го признала, дори това да можеше да я успокои.

Тя се опита да демонстрира цялото безразличие, на което беше способна, и се опита да не обръща внимание на тялото му.

— Можеш да ми помогнеш да стигна до брега.

— Искаш ли да скочиш пак? — подразни я той.

— Вече доказах, че мога да го направя, така че няма нужда от втори опит.

Катрин не искаше да бъде зависима. Не искаше да разчита на неговото благоволение. Той просто се забавляваше, като потъркваше лениво е палци вътрешната част на бедрата ѝ. Ако знаеше да плува,

щеше веднага да се махне от него. И сега щеше да отпусне хватката на краката си, но се страхуваше, че ще потъне.

— Не губи кураж точно сега, скъпа. — Дантон не направи нито едно движение към брега. — Няма защо да излизаш от водата. Мога да те науча да плуваш.

— Не искам да се уча.

— Видях те как се опитваше. Правиш го погрешно. Не трябва да си стискаш носа, докато плуваш. Задръж въздуха в дробовете си и водата няма да влезе вътре.

— Ще запомня това. — Катрин чувстваше топлината му до себе си. — Но точно сега искам да ме занесеш някъде, където да мога да стъпвам на дъното. Не искам да вземам уроци.

— Чудесен скок, мамо! — извика Мадлен. — Направи го пак!

— Не, захарчето ми, мама е уморена.

— Мама — каза тихо Дантон в ушите на Катрин — бяга от учителя си.

Дълбоко в себе си тя знаеше, че това е вярно, но не каза нищо гласно. Нямахше да ѝ бъде лесно да намери думи, за да го отрече.

Дантон я отнесе до плитчините. Ситните му стъпки разбъркваха светлия пясък и правеха облачета в кристалната вода. Рибки се шумгуваха по пътя му и подобно на малки огледалца отразяваха слънчевата светлина. Когато стигнаха до плитчините, той я пусна да стъпи и тя с облекчение извървя останалия път до брега сама.

— Ти също ли излизаш, господин пират? — попита Мадлен, като изсипа пълна лопатка пясък в кофичката.

Дантон остана до кръста във водата, а по гърдите му се стичаха струйки.

— Само след минута.

Катрин му хвърли поглед през рамо. Знаеше много добре за какво му беше нужно това време. Очите му бяха потъмнели, с разширени и загадъчни зеници. Беше се втренчил в нея с такъв копнеж, че я обърка. След онази нощ, когато я беше галил, а после отпратил, бе решила да стои на разстояние. Не смяташе да се държи нито твърде приятелски, нито твърде резервирано. Както се оказа, напоследък не се бяха виждали чак толкова често, за да успее да приведе плана си в действие. Сега ѝ се предлагаше първата възможност и трябваше да издигне около себе си стена от безразличие.

Но беше толкова трудно да остане безразлична към Дантон Крестобал! В негово лице тя виждаше истинския образ на мъжествеността. Просто не можеше да му устои, въпреки всичките му недостатъци.

Ситният чакъл по брега боцкаше стъпалата ѝ, докато вървеше към дъщеря си. Знаеше, че би могла да убеди Дантон, че ако прави любов с нея, няма да се случи нищо. Можеше да му каже, че не е способна да има повече деца. Само че унижението ѝ щеше да е прекалено. Не искаше той да дойде при нея само защото му е гарантирано, че няма да стане баща. Искаше да дойде, защото я желае.

Мадлен си правеше къщичка от пясък. Забоде ярко перо на върха ѝ и попита:

— Мога ли да поплувам с господин пират, мамо?

— Не — отговори кратко Катрин. — Не искам да влизаш днес повече във водата.

— Защо?

— Замълчи, Мадлен!

Катрин вдигна халата си, който беше оставила върху купчината от роклята, обувките и чорапите си. В момента нямаше да може да понесе да се стегне в корсета. Сгъна роклята на Мадлен и внимателно постави шапчицата до мъничките ѝ обувки.

Тъй като не беше успяла да спаси нищо от собствения си гардероб, Катрин бе принудена да използва този на баронесата. Не одобряваше това, но докато се намереше друго решение, с Мадлен трябваше да носят разкошните дрехи. А как можеше да се намери друго решение не ѝ беше ясно.

Над главата ѝ звъннаха камбанки, залюлени от лекия бриз. Три наниза с черупки от стриди бяха завързани на клонче с рибарски конец. Беше ги чувала и преди, когато бяха идвали с Мадлен на лагуната.

— Харесват ли ти? — стресна я гласът на Дантон.

Тя се извъртя рязко на пети. Беше се приближил неусетно зад гърба ѝ. Водата проблясваше в косата и се стичаше по широките му рамене. Погледът ѝ се спусна по гърдите му и по избледнелите белези — от коралите и от ножа на Сади. После погледна още по-надолу — към широките му панталони. Стегната на кръста му, леката материя се

спускаше свободно под пъпа му. Тя бързо върна погледа си на лицето му.

— Да, харесват ми — каза. — Кой ги е сложил тук?

— Аз.

— Ти? — Стори ѝ се странно и интересно, че той се занимава с такива неща.

— Да — докачи се той. — В дните, когато не кръстосвам моретата да ги прочиствам от плячка, не мързелувам. Тези звуци ми доставят удоволствие и понякога правя камбанки.

Сарказмът му я жегна:

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

Катрин го изгледа с подозрение. Мадлен въздъхна:

— Бих искала да съм голяма колкото теб, господин пират, за да мога да стигам до звънчетата и да ги разклащам!

— Ако те повдигна, ще можеш да го направиш. — Дантон сложи момиченцето на раменете си и то се разкикоти от удоволствие. — А сега прокарай пръстите си през тях.

Мадлен го послуша и лагуната се изпълни с чудна мелодия от раковините.

— Знаеш ли, господин пират, ако беше малко по-висок, щеше да си удряш главата в дърветата и да казваш „ох“.

— Никога не ми е хрумвало.

— Да-а, и главата щеше да те боли, но аз щях да ти я разтривам.

— Значи мога да бъда спокоен! — Дантон пусна Мадлен на земята и направи няколко крачки към ботушите и ризата си. След това се наведе, вдигна ги и се отправи по пътеката към къщата.

Катрин взе своите и на Мадлен дрехи и също закрачи нататък. Лемуриите ги последваха, подскачайки от клон на клон. Цели туфи бледожълти цветове и тамариндови шушулки се посипаха по пътеката. Катрин се отдръпна, като се страхуваше да не убодне босите си крака. Дантон и Мадлен не обърнаха внимание на лудориите на лемуриите. Отнасяха се с тях като към човешки същества, а не като към диви животни. В резултат на това рошавите лудетини винаги вършеха пакости.

Голям черен бръмбар пресече пътеката, а тъничките му крачета едва носеха лъскавото му като восък тяло. Мадлен забеляза

насекомото.

— Страхуваш ли се от буболечки, господин пират?

— Не.

— Обзалагам се, че те е страх, но не си признаваш!

— Не, кукло, честно ти казвам, изобщо не ме е страх от буболечки.

Мадлен въздъхна:

— Аз пък не обичам змии!

— Да, спомням си, че веднъж ми разказа.

— Но пък обичам мечки. И слонове, и чакали, и папагали, и кози, и кучета, и котки, и костенурки, и жаби...

Равномерното жужене на гората в този ленив следобед беше огласено от монолога на Мадлен, който продължи през целия останал път до къщата. Мадлен привърши списъка с животни и когато вече влизаха в двора, беше се заела да изброява любимите си ястия:

— ... и шоколад, и ориз, и сладки бисквити. Обичам да ям и ментови бонбони, и сладкиши, и...

— Мадлен! — извика Катрин. — Престани!

Катрин почувства нервите си обтегнати до скъсване. От бръщолевенето на Мадлен я беше заболяла главата. А освен това трябваше да помисли как Дантон ще се вмести в живота им. Дали щеше да го види на вечеря, след като явно беше прекратил доброволното си заточение?

Очевидно същият въпрос занимаваше и Мадлен.

— Ще вечеряш ли довечера с нас, господин пират?

След като свали момиченцето от раменете си и го остави на плочките, Дантон пхна ботушите си под мишница. Предишното му добро настроение беше изчезнало. Накрая той каза:

— Ще видим.

Мадлен засия. Катрин мълчеше. Изобщо не споделяше оптимизма на дъщеря си.

Дантон крачеше по коридора. По стените висяха гръцки произведения на изкуството. Позлатените чинии правеха обстановката по-ведра, рередо — декоративните олтари — и икони й придаваха тържественост. Сбирката от картини с кораби издаваше мъжки вкус.

Докато пресичаше източното крило, в мозъка на Дантон блуждаеха мисли за картата на турчина. След плуването с Катрин и Мадлен в лагуната беше подновил досадната работа в кабинета си. След двата часа съсредоточено изучаване на островите Реюниън имаше нужда от малко почивка. Смяташе да отиде в спалнята си и да се преоблече за вечеря.

Когато мина по един от малко използваните коридори, до носа му стигна аромат на силен парфюм, който се носеше из въздуха. Той спря пред отворената врата и вдъхна зашеметяващата миризма, процеждаща се през процепите. Катрин! Кой друг можеше да ухае така омайно?

Любопитен да види какво можеше да търси тя в този салон, Дантон внимателно натисна бравата. Тъй като очакваше да види Катрин, бе направо слисан, когато зърна Мадлен, която седеше в средата на полупразната стая и пееше нежно на куклата си. Детето беше облечено в бялата ленена риза на майка си. На врата си беше окачило няколко наниза перли, а на главата му имаше дамска сламена шапка. Късните следобедни лъчи блестяха в подаващите се изпод периферията къдрици. Начервените устни се оформяха сладко, докато говореше нежно на Нанет. Преструваше се, че дава парти за чай и има пред себе си истински чайник и чаши. Отразена зелена светлина привлече погледа му, когато малката се протегна, за да вземе въображаемата чиния. Носеше общитите със смарагди обувки, които той беше захвърлил и забравил на брега преди седмици.

Мадлен усети присъствието му и вдигна поглед.

— Здравей, господин пират! — Чистите ѝ сини очи се изпълниха с обожание, а веждите ѝ се повдигнаха от удоволствие. — Играем си на парти с Нанет с измислени сладкиши и ми се искаше да има някой, който да играе с мен. Ще дойдеш ли?

Тя зачака отговора му с нетърпение, а от красивото ѝ лице струеше надежда. Не беше свикнала да прикрива чувствата си. Тя чисто и просто го обожаваше и безрезервно вярваше в него — пирата.

Почувства как в тялото му се разлива топлина. Беше се борил дълго и упорито, но разбра, че нейното присъствие му доставя удоволствие.

Неочаквано го порази възвишено откритие.

Той обичаше това дете.

— Е, ще играеш ли с мен? — подкани го тя.

Мина известно време, докато Дантон успее да каже нещо и когато го направи, гласът му беше неуверен:

— Ъ-ъ, не. Имам работа.

— Трябва да убиеш някого?

— Не — отвърна бързо той, а сърцето му подскочи при неочаквания ѝ въпрос.

— Аз пък убих един паяк, който лазеше по крака на Нанет. — Свали едната си обувка и я размаха към Дантон. — Сплесках го с тока.

— Хм.

— А тези обувки ги намерих. Не са на никого. Попитах целия свят, но те ми казаха, че тези обувки не били техни. Знаеш ли какво?

— Хм?

Тя понижи глас, сякаш информацията, която щеше да му даде, беше строго поверителна:

— Тези зелени обувки са съкровище. Ако продължа да копая, сигурно ще намеря рубинена огърлица.

Объркан от безбройните нежни чувства, които го бяха завладели, Дантон не оспори дръзките ѝ твърдения.

— Бих искала да имаше с кого да си играя — въздъхна печално тя. — Рейниаро кърпи мрежи. Джеймс прави оръдия. Антонио и Едуардо чистят пушки. А мама си почива. — Мъничките ръце на Мадлен привлякоха вниманието му, докато тя наливаше въздух във въздух, преструвайки се, че налива чай. — Бих искала да имам сестричка. Мислиш ли, че от коремчето на мама може да излезе едно бебе?

— Какво? — задави се той слисано и се хвана като удавник за първия приемлив отговор. — Не, освен ако някой не го постави в утро... в коремчето ѝ.

Мадлен привърши със сервирането и кръстоса крака, като и другата ѝ обувка се изхлузи.

— А ти ще го поставиш ли?

По слепоочията му изби пот и той едва се сдържа да не изругае.

— Не, няма.

Трябваше да излезе от стаята.

— Ако промениш решението си — провикна се след него тя, — не забравяй да сложиш в коремчето на мама сестричка, а не братче!

— Света Богородице! — измърмори той под нос.

Четири часа след плуването Катрин и Мадлен седяха в тихата трапезария. Катрин знаеше, че е безпредметно да чакат Дантон. За разлика от Мадлен, на нея ѝ беше ясно, че обещания не се даваха с неясни отговори. Дори и ясно изречените обети се разбиваха като крехък порцелан. Жорж Клод я беше разочаровал безброй пъти с двусмислените си отговори.

Знаейки това, не ѝ беше трудно да приеме отсъствието на Дантон, но беше ядосана заради детето. Трябваше да намери някакъв начин да го извини.

— Мадлен, като че ли... — Катрин спря на средата на изречението, защото чу затваряне на врата.

— Мамо, той идва! — извика ликуващо Мадлен. — И ние сме толкова хубави!

Дългите къдрици от двете страни на лицето ѝ подскочиха. Катрин беше намерила маша за къдрене и старателно беше украсила кестенявите къдрици на дъщеря си с книжни лентички и панделки в тон с рокличката ѝ. Опита се да остане спокойна, но няколкото кичура на тила ѝ гъделичкаха голия ѝ врат.

Катрин вдигна ръка и с усилие поглади кожата на това място. Укори се, че беше съдила Дантон толкова строго. Не беше честно от нейна страна. Въпреки всичко той не беше като Жорж Клод. Много ѝ се искаше да дойде тази вечер, но и не можеше да успокои биенето на сърцето си при мисълта, че ще се появи.

За случая се беше облякла с официална рокля, опита се да се убеди, че е направила това заради Мадлен. Малката беше казала, че това е най-красивата рокля, която някога е виждала. Но дълбоко в себе си Катрин искаше Дантон да я види облечена така. Роклята ѝ стоеше идеално, само дето ѝ беше малко тясна в бюста и малко по-къса от приетото. Глезените ѝ се виждаха, но копринените чорапи бяха избродирани с розови цветчета, така че тази недискретност беше смекчена.

Сега, когато идваше часът на истината, тя се чувстваше нелепо натруфена. Дантон щеше да разбере, че се е докарала заради него.

Дори си беше сложила малко парфюм с аромат на нарциси на китките и червило на устните.

Стъпките по мозаечния под известяха приближаването на Дантон. Катрин седна по-изправено и провери дали пепелно розовите дантели, които придържаха корсажа ѝ, си бяха на мястото.

Украшената с ковани гвоздеи врата започна бавно да се отваря и дъхът на Катрин замря. Внезапно се почувства така, сякаш Танала беше стегнала прекалено много връзките на корсета ѝ.

— Добър вечер на всички — поздрави ги жизнерадостно Джеймс Еври от вратата. — Хубаво местенце, а? — Пристъпи в стаята и токовете на ботушите му от биволска кожа зачаткаха по пода. — Капитанът каза веднага да дойда тук.

Катрин бързо спусна клепки, за да прикрие разочарованието си.

— Къде е господин пират? — попита изненадано Мадлен. При други обстоятелства дъщеря ѝ щеше да бъде очарована да види червенокосия.

— Трябва да се погрижи за нещо. Мъжки работи, нали знаете. Няма нужда да ви обяснявам. — Джеймс подуши пикантния аромат, който идваше от кухнята. Заобиколи внимателно стола на стопанина, като описа широк кръг около него, сякаш се страхуваше да седне там. Като си избра първия висок стол от едната страна на масата и се настани срещу Катрин, Джеймс разпери салфетката е ловко движение.

— Капитанът каза, че вие с малката ядете самички и е време някой да ви прави компания, за което избра мен. — Джеймс гордо сложи пръст на гърдите си с широка усмивка на момчешкото си лице. — За пръв път идвам в тази къща. Много е хубава, нали?

— Но господин пират също трябваше да дойде — промълви Мадлен. — Искан да дойде и да види колко е хубава мама!

Джеймс погледна към Катрин и отбеляза:

— Изглеждате направо фантастично, госпожо. — После грабна вилицата и се усмихна широко: — Хайде сега да се назовим!

Половин час по-късно Катрин се опитваше да придума Мадлен да излезе от гардероба в спалнята им. Малката беше отказала да яде, втренчена в празното място на Дантон. Катрин беше толкова разстроена, че също не успя да хапне. Джеймс, твърде погълнат от обстановката и специалното обслужване, не беше забелязал нищо.

Когато Катрин освободи дъщеря си, Мадлен излетя от стаята. Катрин се извини и изтича след нея. Малко по-късно намери малката. Детето се беше свряло в един гардероб от палисандрово дърво и бе заровило лице в ъгъла му. Приглушените ѝ хълцания се чуваха изпод висящите над нея рокли.

— Мое малко мъничко захарче — промълви успокоително Катрин. — Ела при мама! — Отмахна пъстрите дрехи и коленичи пред гардероба, за да бъде по-близо до дъщеря си.

— Н-не искам! — изхлипа Мадлен. — Щ-ще остана т-тук завинаги!

— Не можеш да живееш в гардероба.

— О, да, мога!

Катрин докосна треперещото ѝ рамо. Къдриците на дъщеря ѝ бяха започнали да увисват и да се разбъркват от висящите над нея рокли.

— Знам, че си разочарована, но господин Кристобал не каза със сигурност, че ще дойде.

— Разбира се, че го каза! — заплака тя още по-силно. — Каза: „Ще видим“, а това означава „да“! Той излъга!

— О, захарчето ми! — Катрин я притисна към себе си и се опита да я успокои.

— Н-не е честно!

— Знам. Но няма да престане да те боли, ако се криеш. Хайде сега излез! Ще ти облечем нощничката, а аз ще легна до теб и ще ти разкажа приказка.

Мадлен ѝ позволи да я измъкне от гардероба, но гласът ѝ все още трепереше от плач:

— И-искам носна к-кърпичка!

Катрин взе едно ленено парче от наредените на масата. В стаята бяха запалени свещи, чиито пламъци хвърляха наоколо жълта светлина.

— Ето.

Момиченцето издуха носа си и подсмръкна:

— Бих искала да си имам истински т-татко!

— Но ти имаш — каза бързо Катрин.

— Искам истински татко! Някой, който да не е на небето!

Катрин не отговори. Не можеше да щракне с пръсти и да намери мъж, който да замести Жорж Клод. Въздъхна тежко. Не знаеше какво да каже. В моменти като този се чувстваше страшно глупаво. Как да обясни на едно четиригодишно дете, че не от всеки мъж става баща?

Развързвайки връзките на ризката ѝ, Катрин каза:

— Вдигни си ръцете.

Мадлен се подчини и Катрин свали изящната дрешка.

— Няма кой да си играе с мен. Искам сестричка — оплака се Мадлен, докато Катрин ѝ обличаше нощницата. — Сложи една в коремчето си, мамо!

— Не е толкова просто — отговори майка ѝ, отмахна снежнобялата завивка и легна до нея в леглото. Мадлен вдигна Нанет, притисна я до бузата си и лапна мъничкия си палец. Катрин обясни: — Не може просто мама да поиска бебе и да го има.

Мадлен заговори, все още с палец в устата:

— Господин пират каза, че някой трябва да ти го сложи в коремчето. Аз го помолих да го направи и той каза „не“.

Катрин преглътна. Чувстваше се така, сякаш пламъците на свещите бяха до бузите ѝ, а не на другия край на стаята. Можеше да си представи какво си е помислил Дантон за всичко това. Сигурно е бил смутен.

— Мадлен, аз съм щастлива с теб. Не искам повече бебета. Ти си моето сладко момиченце. Обичам те.

— Разкажи ми за... когато си била малко момиченце.

Катрин порови в мозъка си за нещо подходящо, но мислите ѝ бяха далеч от детските спомени. Бяха насочени към това как да намерят един определен пират и да го нахокат така, както никой не го е хокал през живота му.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как можа!

Обвинителният глас на Катрин проникна през кошмарите на Дантон. След това нещо твърдо се удари в рамото му. Той отвори очи и се изправи рязко в леглото си. Няколко от свитъците с карти, разпръснати около него, паднаха на ориенталския килим.

— Дявол да го вземе! — изруга той сънливо. Мозъкът му все още беше замъглен от отбелязаните на картите заливчета и планински върхове. Допреди малко беше изучавал Амирантовите острови, но никой от тях не съвпаднаше с този на Сади.

В меката светлина от фенера той видя Катрин. Стоеше до китайската масичка и изглеждаше ужасно бледа в изящната си жълта рокля. След малко забеляза, че тя държи в ръцете си някакъв малък предмет.

— Катрин?

— Да, аз съм — отвърна тя.

— Господи, жено, хвърли ли нещо по мен?

— Да — каза тя с леден глас. — И ще хвърля още нещо.

Катрин изви ръката си назад и запрати към него това, което държеше. Една от миниатюрните статуетки от слонова кост от неговата колекция се удари в гърдите му. Посейдон отскочи и тупна шумно на пода. Дантон го проследи с поглед. Посейдон се приземи до Персей, който беше загубил главата и меча си. При удара тризъбецът на Посейдон се строши на две.

— Дявол да го вземе! — извика Дантон. — Какво става с теб?

— А с теб какво става? — Сграбчи още едно от подредените върху черно — златната масичка гръцки божества.

— *Не хвърляй това* — предупреди я той с равен глас. — Господи, Катрин, та това е Пан! Да не си полудяла? — И скочи от леглото си.

— Напълно нормална съм. — Метна горския бог към него, но не го улучи. Дантон се опита да го хване във въздуха, но не успя поради

слабата светлина и Пан също падна на пода. Двата му рога и единият му кози крак се отчупиха.

— По дяволите! — Той се хвърли към нея с неособено добри намерения. — Какво ти става?

— Нищо ми няма! — Успя да се изплъзне и скочи на коженото канапе с цвят на карамел в ъгъла на стаята. — И сърцето на Мадлен беше разбито като твоите глупави статуетки!

След като се беше отдръпнала на разстояние от масичката, той престана да я преследва.

— Не са глупави — процеди Дантон през зъби, като едва сдържаше гнева си. — Те са...

— Безценни?

— Точно така, дявол да го вземе! Безценни и уникални!

Катрин му отправи леден поглед иззад облегалката на канапето:

— Мадлен също е безценна и уникална!

Не успя да я разбере много добре.

— Не трябва да ми казваш каква е цената на едно дете! — После се наведе, вдигна счупените парченца слонова кост и се втрени в тях. — Господи, Катрин!

Дантон внимателно постави счупените статуетки на масичката и кръстоса ръце на гърдите си. Тази вечер беше яздил с надеждата да потисне чувствата си към Катрин и Мадлен. След като си беше дошъл къщи, се бе изкъпал и бе нахлузил коприненото си наметало.

— Какви ги приказваш? — успя да попита той със сравнително спокоен глас.

Сухото шумолене на роклята ѝ изпълни въздуха.

— Ако беше способен на някакво състрадание, щеше да знаеш.

— Не си играй с мен — предупреди я Дантон, като се облегна на масата.

— Аз? — Веждите ѝ се повдигнаха. — Не, никога! Винаги съм била искрена в чувствата си, нали така?

— Да. И точно сега май се сърдиш. На мен.

— Колко си проникателен! — Дързостта на гласа ѝ загуби ефекта си, когато започна да си играе с една тъмнорозова панделка от корсета си. Катрин несъзнателно я развърза, но не си направи труда да я завърже отново.

Дантон никога не я беше виждал толкова развълнувана. Беше властна и настоятелна, но не и истерична. Подреди думите ѝ в ума си и като че ли вече се досещаше за причината на нейния гняв, но нямаше намерение да го изказва на глас. Искаше тя да каже сама.

— Какво съм направил?

— А какво не си направил?

— Играеш си с мен, скъпа.

— Да, може би. — Тя постави ръце върху дървената облегалка на канапето. — Нека си поиграем на въпроси и отговори. Аз съм първа. Какво идва след седем и преди осем часа?

— Седем и половина — отвърна той хапливо.

— Точно така. И какво се прави по това време?

Дантон наклони леко глава:

— Не е ли мой ред да задам въпрос?

— Да. И ти току-що го зададе, като ме попита дали можеш да ми зададеш въпрос — сопна се тя. — Да се върнем към втория ми въпрос. Какво се прави по това време на деня?

Дантон се отдръпна от масичката.

— Вечеря се, дявол да го вземе!

— О, недей да проклинаш! И без това вече прокле дъщеря ми!

— Не съм правил такова нещо.

— Разбира се, че го направи.

Той пристъпи към нея и тя с един скок се озова до високата част на леглото му, като се хвана здраво за гравираното табло, използвайки го за прикритие.

— Катрин, никога не съм ѝ обещавал, че ще вечерям с вас.

— Не ѝ обеща, но не каза и „не“.

— Но не съм казал и „да“.

Катрин надникна иззад таблото.

— Но тя си помисли, че го каза.

— По-добре е да я научиш каква е разликата между желание и реалност.

— Тя има достатъчно добре развито чувство за реалност! — избухна Катрин. — Загубила е баща си! Едва тази нощ разбрах колко болезнено е било това за нея.

Дантон видя, че сега тя се опитва да преглътне сълзите си, но не посмя да се приближи. Коленете ѝ омекнаха и Катрин приседна на

леглото, като покри лицето си с ръце и попита тихо:

— Защо не дойде?

Напълно объркан, той изрече първата появила се в главата му мисъл:

— Защото започнах твърде много да се привързвам към нея. И към теб.

Тя повдигна брадичка и Дантон съжали за импулсивността си, в очите ѝ блестяха сълзи.

— Това беше последното нещо, което очаквах да чуя.

Дантон пристъпи напред с прикован в нея поглед:

— Това обърква ли те?

— Да... Не. — Треперещият ѝ глас издаваше смущението ѝ. — Не знам.

Дантон се приближи до леглото и застана пред нея. След това си пое дълбоко въздух и вдъхна аромата ѝ. Копнееше по нея като умирац от жажда корабкрушенец. Имаше нужда да пие от душата, от топлината и любовта ѝ. Преди да успее да се овладее, той каза:

— И тогава бих могъл да те помоля да останеш с мен на моя остров.

— Не бих могла и ти знаеш това — отвърна тихо тя. — Би означавало да се откажа от всичко, преди още да съм устроила собствения си живот.

Настъпилото мълчание продължи цяла вечност и сякаш увеличи разстоянието между тях. Дантон си помисли за нейното бъдеще, изпълнено с надежди. Неговото собствено все още беше забулено в несигурност. Дали тя щеше да живее по-добре сама? Той не се стърпя да попита:

— Когато се върнеш в Париж, ще се омъжиш ли повторно?

— Не знам. Имах такива намерения, но сега... — Катрин облиза устните си. — Не знам. А ти?

— Тази перспектива е много далечна. — Седна до нея. Между тях имаше една ръка разстояние. Облягайки лакти на коленете си, Дантон каза: — Трябва да се омъжиш повторно, Катрин. Мадлен ще се радва да има сестричка.

Катрин не отговори нищо, а само се загледа във върховете на пантофките си.

От отворените прозорци нахлу бриз, който раздвижи тънките завеси и донесе свеж дъх на море и палми. Когато ветрецът го погали, Дантон потъна в собствените си мисли. Бе нарушил обета си никога повече да не се замесва с жена. Още повече — жена с дете. Но макар и неохотно, се беше влюбил и в двете. Как можеше да не обича Катрин? Тя притежаваше всичко, което той мечтаеше да намери у една жена — упорита и интелигентна, красива и чудесна майка. Останала сама, тя се беше грижила за детето си. Не само бе успяла да оцелее, но и бе отгледала едно свое скъпо и прекрасно подобие.

Катрин беше всичко, което той търсеше у една жена, дори и повече. Може би по-добра, отколкото заслужаваше Лъоклерк, и по-добра, отколкото всеки мъж имаше право да очаква.

Любовта ѝ я беше наранила. Сигурно е била нещастна в брака си. Доста често му напомняше, че той е точно като мъжа, като крадеца, за когото се беше омъжила. Никога не бе признавал колко го смущава това сравнение. Не разбираше с какво толкова приличаше на покойния ѝ съпруг.

Дантон притисна върховете на пръстите си един в друг.

— Разкажи ми за Лъоклерк. Той ли беше цялото ти семейство?

— Майка ми умря от туберкулоза година преди да се омъжа за Жорж Клод. След като почина, аз поех грижите за домакинството, за брат ми Жан и за баща ми Арман. Двамата работеха до припадък във фабриката за стъкло. — Гласът ѝ беше пропит с тъга. — За да запълня празнотата в часовете, когато задълженията ми свършеха, ходех в една книжарница да чета или поне четях, докато ме изгонеше собственикът. Там срещнах Жорж Клод. Той каза, че следвал изкуствознание и по образования начин, по който говореше, имах чувството, че е роден в книга. Не го интересуваше скромният ми произход и бедното ми семейство. Имаше планове. Искаше да пътува по целия свят и да открие велики антики. Желанието му за слава ме изпълваше с благоговение. В продължение на шест месеца се виждахме всеки ден, докато семестърът му в университета свърши.

Дантон почувства нещо повече от ревност, докато тя говореше за французина. Дали и неговата изповед за Елена е била толкова болезнена за Катрин?

— Татко и Жан смятаха, че съм се влюбила в човек, който се перчи с образованието си. Казваха, че той винаги ще ме кара да се

чувствам непълноценна. Нямаше нито семейство, нито нещо, което да го свързва с Франция. И като капак на всичко — искаше да ме заведе в Африка, при диваците и пълните с насекоми джунгли. — Катрин погледна бързо към Дантон. — Въпреки доводите им, аз се омъжих за Жорж Клод, без да получа благословията им. Сбогувах се с тях и отплавах за Гвинеийския залив, за да започна семейния си живот.

Дантон слушаше внимателно разказа ѝ за пътуването към Брега на слоновата кост.

— Само след седмица в Абиджан се разболях от промяната на климата и храната. Жорж Клод ме остави в един френски форт и отиде на експедиция. Отсъства три месеца. Възстановявах се бавно и когато най-сетне оздравях, не бях на себе си от страх да не ми се случи нещо. — Катрин запремята в пръстите си още една панделка от корсета си. — Когато се върна, го накарах да обещае, че повече никога няма да ме оставя сама. Но, разбира се, след време пак замина.

На Дантон му се прииска да запокити нещо на земята. Как е могло копелето да я оставя така, без капчица уважение? Та тя притежаваше повече смелост и кураж от много мъже!

— Напуснахме Африка след година. Жорж Клод каза, че искал да изследва нови земи. Но според мен причината беше, че властите вече бяха по петите му. — Катрин погледна Дантон право в очите. — Както ти казах, той беше крадец. Отмъкваше произведения на изкуството, а и не само това. Виждах го как печелеше големи суми от слонски бивни, слонова кост и сандъци с бижута. Беше си направил фалшиви документи, бе спечелил доверието на туземците и отмъкваше вещи от свещените им гробници. Открих това едва миналата година. Жорж Клод тайно задигаше находките ѝ ги продаваше на черния пазар. Когато му се противопоставих, той представи нещата така, сякаш това беше негово право.

Дантон си пое дълбоко въздух. Дробовете му горяха. Нищо чудно, че тя презираше заниманията му. Никога не беше отричал, че е човек, който скита по моретата и отнема богатството на други хора. Внезапно се почувства отвратен от постъпките си и се засрами от това, че тя вижда изписаното по лицето му самопрезрение. Дантон извърна поглед.

— Седмица преди Жорж Клод да уреди пътуването ни за Индия, във форта в Абиджан пристигна телеграма. Беше изпратена четири

месеца преди това от нашия хазяин, който ме уведомяваше за смъртта на баща ми и брат ми. Загинали при нещастен случай във фабриката, някаква експлозия в пещите, където се прави стъклото.

— Съжалявам, Катрин!

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя ги преглътна.

— Умолявах Жорж Клод да ме заведе у дома, за да им окажа последна почит, но той отказа. Рече, че вече било безсмислено, след като са погребани. Веднага щом пристигнахме в Калкута, отново се разболях, този път, защото бях бременна с Мадлен. — Катрин изглеждаше замислена. — С течение на времето бързият ритъм на пътуванията ми се отразяваше все по-зле и по-зле. Знаех, че с едно бебе ще ми е още по-трудно. Помолих съпруга си да размисли и да се върнем вкъщи. Той отново отказа. Мадлен се роди в Калкута само защото отказах да стоя в Райпур, когато дойде времето. Акушерката ми беше индийка, която говореше приличен английски, за да може да ми казва какво да правя.

Дантон си спомни за именития лекар, който се беше грижил за Елена и бе помогнал на Естебан да излезе на бял свят. Жена му беше родила в удобното брачно ложе, с прислужнички, които отгатваха всяко нейно желание.

— Когато Мадлен стана на две седмици, Жорж Клод каза, че отивал да изследва някакви участъци в Хималаите. Отново напускахме Калкута. — Катрин притисна буза в таблото на леглото и продължи с далечен глас: — Почувствах се като в капан. Нямах избор. Навлизайки все по-дълбоко в Индия, през следващите три години живеех като сянка, без право на глас или мнение.

Един мускул по лицето на Дантон заигра. Картината, която съзнанието му рисуваше, го изпълваше с ярост.

— Тогава Жорж Клод чу за една експедиция, която се сформираше в Калкута за изследване на южното крайбрежие. Възнамеряваше да ни вземе с него, за да участваме в търсенето на съкровища. Напуснахме вътрешността на страната, но точно на излизане от Сурат беше ухапан от кобра. За щастие Мадлен не видя как стана това. Тогава бил с водача ни — Хади. Умрял почти мигновено. — Катрин се втренчи в Дантон. — Когато ми казаха, не можех да повярвам, че се е случило. Отдавна исках да се освободя от Жорж Клод и брака ни, но не желяех смъртта му. Все пак той беше

баща на Мадлен. Колкото и недостатъци да имаше, той я обичаше по свой начин.

Дантон вдигна глава и прокара пръсти през косата си.

— И какво направи после?

— Отидох в Сурат и се качих на първия кораб от пристанището на Холандската източноиндийска компания. Намерението ми беше да се върна във Франция и да започна отново, въпреки че вече няха семейство.

— Но не стигна далеч — отбеляза той иронично. — Срецна мен.

— Ти ме спаси, Дантон. Трябваше да ти благодаря по-рано, но някаква глупава гордост ме възпираше. Искаше ми се да мисля, че щях да се справя и сама, но не бях преценила добре. Твоята намеса ни спаси от ужасна съдба. Ако не беше ме намерил — тя потрепери, — не искам да си мисля какво можеше да ни се случи в Мадагаскар.

— Щеше да оцелееш, Катрин. Ти си страшно силна жена.

Тя се усмихна тъжно:

— Една жена не трябва да бъде силна, а търпелива, покорна и нежна.

— Не го вярваш — засмя се той.

— Жорж Клод ме учеше да бъда такава. Страхувам се, че не бях много добра ученичка.

— И слава богу!

Златни къдрици се виеха по шията ѝ. На Дантон му се прииска да почувства копринената им мекота, но остана неподвижен. Катрин облиза устни:

— Жорж Клод не беше единственият, който задушаваше моята независимост. Баща ми и брат ми мислеха, че трябва да съм такава, каквато те искаха. Омъжвайки се за Жорж Клод, аз им се противопоставих. Може би това не беше най-доброто ми решение, но благодарение на него имам Мадлен. Само съжалявам, че татко и Жан не можах да я видят. — Оправи разсеяно една гънка на полите си. — Може би сега разбираш защо е толкова важно за мен да взимам сама решения. Това право ми беше отнето дълго време.

— Разбирам.

Но това, че разбираше, изобщо не беше в негова полза. Той знаеше границите на свободата. Уважаваше нуждата от независимост, защото неговата собствена свобода беше отнета. Въпреки че можеше

да се върне в родината си след шест години, беше решил да не го прави. Бе станал самостоятелен, господар на себе си.

Да, Дантон разбираше Катрин. Той също бе познал огромната тежест на чуждата власт.

— Съжалявам за статуетките.

Извинението ѝ го извади от размишленията му. Като видя виновната руменина по бузите ѝ, той веднага ѝ прости.

— Добре че пощади Зевс и Хера. Може би те ще създадат ново поколение.

Неуверена усмивка смекчи чертите ѝ. Прииска му се да хване лицето ѝ с две ръце и да я целуне. Никога не я беше виждал толкова красива. Беше направила косата си по-различно от друг път. Този изящен и елегантен стил ѝ подхождаше. Разбра колко много усилия е положила, за да се облече така тази вечер.

А той не я бе удостоил с присъствието си.

Катрин погледна с любопитство странното легло, на което седяха. Едната му страна опираше в стената и имаше кръгли табла в двата си края. Решетъчните подложки бяха украсени с китайски шарки и цветни мотиви. Вместо обичайния брой възглавници откъм главата, по цялото легло бяха разпръснати около двадесет и пет във всички нюанси на червеното.

— Какво е това легло? — попита Катрин, след като свърши с огледа.

— За опиум.

Тя се ококори:

— Наистина ли?

— В Китай срещу тлъста сума богатшите могат да посещават бордеите и да пушат опиум в легла като това. — Той се вгледа в разширените ѝ от изненада очи и се засмя. — Недей да бъдеш толкова шокирана, прекрасна моя. Там това е нещо обикновено. Купих леглото заради чудесната му изработка, а не за да пуша опиум в него.

Тя втренчи в Дантон нежния си поглед:

— Никога ли не си се замислял, че спиш в странно легло — в което се пуши мак?

— Откъде знаеш, че опиумът се прави от мак?

— Не съм толкова невежа, колкото мислиш, Дантон. Живяла съм в три страни и всеки ден съм наблюдавала начина им на живот. Знам

повече за света, отколкото предполагаш.

Той я наблюдаваше развеселен. Беше влюбен в златистите отблясъци на кожата ѝ и в начина, по който ресниците ѝ се спускаха над скулите, когато беше замислена.

— Какво например? — подразни я той. — Кажете ми, Катрин, какво знаеш за света?

Оказа се напълно неподготвен за отговора ѝ:

— Използвана правилно, морската гъба може да предпази от забременяване.

Той замалко щеше да се задави.

— Боже мой!

— Не бъди такъв педант! — смъмри го тя, сякаш беше четиригодишната ѝ дъщеря, а не мъж на тридесет и три. — Това се знае от всички. Дори се учудвам, че на теб ти е непознато.

Дантон се опита да успокои бясното биене на сърцето си.

— Не ми е непознато.

— Защо тогава не ме накара да използвам морска гъба?

Той склочи вежди. Огънят в него бавно се уталожваше.

— Просто не мога да повярвам, че говорим за такива неща!

— А защо не? — попита тя, нехаейки за отношението на мъжете към този тип разговори. — Преди малко каза, че харесваш моята откровеност. Просто констатирам един факт и очаквам да ми отговориш.

— Един джентълмен...

Тя наклони на една страна красивата си глава и го погледна иронично.

— Е, добре — каза ядосано той. — Може и да не съм джентълмен в буквалния смисъл на думата, но знам законите на джентълменството и един от тях е никога да не принуждаваш дама да използва такова средство!

За негова най-голяма изненада, Катрин се засмя тихо:

— Изглежда, и двамата страдаме от едни и същи предразсъдъци. Според мен една дама никога не трябва да изпада в такова положение.

Дантон не успя да отговори каквото и да било. Катрин Лъоклерк беше скъпоценност, която можеше да съперничи с всяка една от неговата колекция. Господи, колко щеше да му липсва! Едва сега

разбра колко самотен е бил, преди тя да се появи в живота му. Какво щеше да прави, когато си отидеше?

— Ела тук, Катрин! — промълви нежно той. — Искам да те прегърна.

Очите ѝ грейнаха на оскъдната светлина в стаята. Тя се приближи до него, а той се облегна на възглавниците и я притисна до себе си. Присъствието ѝ го опиваше. Усещаше мекотата на гърдите ѝ, коприната на косите ѝ, когато притисна устни в тях, и гладката ѝ кожа, когато я погали.

Беше самият рай — ароматът, докосването ѝ, цялата ѝ същност.

— Достатъчно ли ти е само да ме прегръщаш, Дантон?

Дантон погали голата кожа на рамото ѝ:

— Мисля, че да.

Никога не бе изпитвал подобни чувства към жена, дори и към Елена, която обожаваше. Желаше Катрин. Искаше да бъде близо до нея, и то не само физически. И знаеше само един начин да се приближи толкова. А дали можеше, дали трябваше да рискува да направи още едно дете? Беше се борил с тази мисъл, бе започнал да вярва, че не е способен да обича друго дете толкова, колкото Естебан. Сега знаеше, че това не е истина. Той обичаше детето на Катрин. И би обичал детето, което двамата можеха да създадат. Не се съмняваше в това.

А щяха ли да живеят добре заедно? Искаше му се да вярва, че ще успеят. Ако можеше да се върне в Испания, да възвърне името си и да накара испанските власти да престанат да го преследват за плячкосването на корабите на онзи коронован глупак Филип, щеше да е напълно сигурен, че всеки, свързан с живота му, ще се чувства в безопасност. Въпросът беше само дали Катрин му вярва дотолкова, че да изчака да види дали той ще успее.

Всичко зависеше от картата на Сади. Ако не успееше да намери диамантите, нямаше да има за какво да се пазари с краля. А тогава нямаше да може да предложи нищо и на Катрин.

Май ситуацията изглеждаше безнадеждна. После усети присъствието на Катрин в прегръдките си и се закле да намери начин да оправи всички грешки от миналото си.

Пламъкът на фенера над тях потрепери и раздвижи сенките по стените. Дантон дишаше в такт с Катрин. После я чу как си пое

дълбоко въздух:

— Дантон...

— Да, скъпа?

— Дантон... Аз не мога да имам повече деца.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Катрин очакваше отговор. Той повдигна брадичката ѝ с пръст и срещна погледа ѝ.

— Катрин?

Беше ѝ трудно да го погледне.

— Не мога да имам повече деца.

— Защо мислиш така?

— Раждането ми беше дълго и болезнено.

— Първото раждане винаги продължава дълго — настоя той. Гласът му я принуждаваше да остане с поглед, прикован в неговия. — И е трудно за всяка жена. Не можеш да съдиш по това.

— Не съдя... не съдя само по това. Знам, че не съм единствената жена, която е имала трудно раждане. Просто си мисля, че след това не можах да се възстановя напълно.

— Какво искаш да кажеш?

— Кърмих Мадлен повече от година и когато спрях, не можах да възстановя... — бузите ѝ пламнаха — ... месечния си цикъл веднага. Когато това стана, той беше нередовен и оскъден, не както преди.

— Това няма нищо общо със зачеването.

Тя се опита да отмести погледа си, но той задържа брадичката ѝ и Катрин бе принудена да понесе пронизателния сребрист блясък на очите му.

— Достатъчно пъти след раждането на Мадлен аз и Жорж Клод... — Беше ѝ много трудно да изкаже мислите си на глас. — Бяхме заедно достатъчно пъти, за да заченем дете. Но това не стана.

— Моментът не е бил подходящ — обясни той протичко. — Можеш да бъдеш сигурна.

— Сигурна съм! — Сълзи замъглиха погледа ѝ и я обзе срам от нейната непълноценност. — Всяка жена познава тялото си. Казвам ти, нещо стана с мен след Мадлен. Слава богу, че успях поне да родя нея.

— Катрин... — Отговорът заседна в гърлото му.

Знаеше, че той я съжالياва и бързо го прекъсна, защото не искаше неговото съчувствие:

— Всичко е наред. Примирих се, че Мадлен ще е единственото ми дете. Тя ми е напълно достатъчна, Дантон. Наистина. — Дори и когато изричаше тези думи, тя знаеше, че това е лъжа. В сърцето си таеше обич за цяла дузина Мадлени.

Дантон преплете пръстите си с нейните и ги целуна. Погледна я със замъглени очи. Цялото ѝ същество сякаш беше изпълнено с очакване. Тайната, която ги държеше на разстояние, вече не съществувахе. Той знаеше истината. Какво трябваше да направи сега?

Стисна пръстите ѝ и докосна с устни извивката на ръката ѝ.

— Ти би била чудесна майка, Катрин. — После я целуна бавно и тя почувства как се откъсва от мъчителното си минало.

Устните на Дантон прошепнаха срещу нейните:

— Ще ме смяташ ли за подлец, ако сега се любя с теб?

— Не — въздъхна тя. — Ще бъда разочарована, ако не го направиш.

Той я положи по гръб и обхвана лицето ѝ с големите си длани.

— Тогава ще се опитам да не те разочаровам.

Облегна я на мекия балдахин и притисна краката ѝ със своите — приятна тежест, която я караше да чувства огромната му сила.

— Спомняй си за мен, Катрин — промълви Дантон. — Спомняй си за мен, когато си отидеш.

След това я целуна — дълбоко и властно. Тя плъзна ръце по раменете му и го притисна към себе си. Не искаше да го гледа в очите, защото той можеше да види какво голямо влияние има над чувствата ѝ. Обичаше го и искаше да остане при него. Искеше да забрави всичко — Париж и дома, познатата среда и сигурността, благоразумните причини, които правеха любовта ѝ към този мъж още по-трудна.

Как ѝ се искаше да се пребори с желанието си!

Но Дантон я целуваше и унищожаваше с всеки изминал миг чувството ѝ за реалност, докато я накара да се примири с неизбежното: тя също го желаше.

Докосна полуотворените ѝ устни.

— Ще си спомням за теб, Дантон — прошепна тя и прокара пръсти през гъстата му коса. — Винаги.

Когато го погали по гърба, фината материя на лъскавата му черна дреха я накара да почувства екзотичен еротизъм. Сякаш сега преоткриваше Дантон. Свали тънката материя от раменете му и се притисна в него. Мозъкът ѝ беше изпълнен с еротични картини. Никога не бе преживявала нещо подобно. Беше едно пробуждане, което я караше да се чувства завладяна от вихър.

Дантон спря да я целува и се зае с кукичките на корсета ѝ. Всяко негово докосване изпращаше през тялото ѝ вълни от удоволствие. Дантон се придвижваше сантиметър по сантиметър.

Твърдите му като възета мускули играеха под дланите ѝ при всяко негово движение. Когато се помръдна по-рязко, качулката на дрехата покри ръката ѝ.

— Каква е тази дреха? — попита тя задъхано.

— Бурнус — отговори той, като довърши едната страна на корсета и се залови с другата.

— Бурнус? — Дъхът ѝ секваше всеки път, когато кукичките се разтваряха.

Дантон стигна до края на богато украсения корсет.

— Това е дреха, която се носи от паши.

Катрин не можеше да успокои рязкото повдигане и спускане на гърдите си.

— Какво е това „паша“?

— Мъж е много висок ранг, прекрасна моя. — След това привърши с подложката на корсета и хвърли подплатеното е коприна парче на пода. — Стига вече с въпросите, Катрин! — заповяда той и наклони главата си към нея.

Тя почувства гъделичкането на лъскавата му коса, докато той целуваше хълмовете на гърдите ѝ. Притиснати от корсета, те бяха издути и кръгли, а връхчетата им — увити във фината материя на долната ѝ риза.

Дланите ѝ се плъзнаха надолу по ръцете на Дантон. Искаше ѝ се да почувства кожата му, но дрехата я спираше.

Не беше видяла никакви връзки по врата му, освен една, която висеше свободно. Единственият начин, по който можеше да се избави от бурнуса му, беше да го изхлузи през главата му. Тя подръпна дрехата на кръста му, но тежестта му не ѝ позволяваше да направи нещо без неговото съдействие.

— Дантон... Аз... — опита се да намери думи тя, докато той целуваше гърдите ѝ.

— Казах никакви приказки, скъпа.

Вибрациите на гласа му по голата ѝ кожа усилиха болката, която се разстилаше по вътрешната част на бедрата ѝ. Тя се раздвижи под Дантон, опитвайки се да го накара да се повдигне, за да хване края на дрехата му.

— И никакви движения — промърмори той дрезгаво. — Не още. — Дантон я хвана за китките и ги прикова над главата ѝ. — Не мърдай.

Беше приклецил ръцете ѝ така, че не можеше да се освободи. Държеше я напълно неподвижна. Наведе се и целуна връхчето на гърдата ѝ през фината материя. Усещането от зъбите, които я хапеха и галеха лекичко през крехкото ленено було, накара сноп блестящи искри да избухне в нея. Толкова много ѝ се искаше да го докосне, че потрепери.

— Позволи ми — помоли го тя, извъръщайки главата си на две страни. — Не мога... Искам да те докосна!

Дантон повдигна бедрата си, но не я освободи. Вместо това, промени положението си и се намести още по-удобно между краката ѝ. Ръцете му я приковаваха.

— Ти ме докосваш, Катрин — промърмори той. — Докосваш ме с всяка своя точка, където се допираме. — Буреносен сив цвят заля очите му.

Дантон приближи лицето си до нейното. Дългата му коса се спускаше над веждите му и докосваше челото ѝ.

Катрин вече не можеше да успокои бесните удари на сърцето си.

— Искам да ми позволиш да махна бурнуса ти.

Без да пророни дума, той се повдигна на колене, извисявайки се над нея. Мощните му крака се спускаха от двете страни на бедрата ѝ като стълбове.

Катрин застана седнала и започна да набира тъканта с пръстите си. Дантон отстрани ръцете ѝ и изхлузи бурнуса през главата си. Катрин бавно се върна в легнало положение и го погледна. Беше целият в мускули и сухожилия, сякаш издялан от гранит и излят от златиста плът. Кръстчето на обичата му проблясваше на светлината на фенера и му придаваше дивашки вид. Черната му коса, буйна и

разбъркана, обграждаше лицето му. Катрин се опита да издърпа ръкава си надолу, но гласът на Дантон я спря:

— Нека аз!

После нежно я побутна. Тя му позволи да я съблече. Дантон го направи влудяващо бавно. Всяко докосване я караше да иска все повече и повече. Дрехата се спускаше сантиметър по сантиметър по ръцете ѝ и Катрин се извиваше гъвкаво, за да му помогне. Когато стигна до талията, той я накара да повдигне бедрата си и плъзна широките поли по тях. Тя чу драскащия шум на жълтата коприна, която падна на пода.

Останала по бельо, Катрин очакваше Дантон да свали чорапите ѝ, но той не го направи. Стисна дантелената ѝ риза с допрени до гърдите ѝ кокалчета на пръстите си. Тя се надигна към него.

— Дантон, моля те...

С бързо движение той раздра крехката материя през средата. Катрин потрепери под пронизващия му поглед.

— Спокойно, Катрин — каза той с гърлен глас, който я разтърси и замая. После проследи с пръсти извивките на гърдите ѝ. Започна да описва бавно все по-тесни кръгове. Когато Катрин вече си мислеше, че ще полудее от удоволствие, той я целуна страстно.

— Загубих... контрол — каза задъхано тя. — Ти взе всяка частица от него.

Ръцете на Дантон се плъзнаха леко по корема, а после и по бедрата ѝ. Поруменяла и разтреперана, Катрин се подчини на вещите му пръсти. Той я галеше и превръщаше огъня в нея в сладка болка и копнеж.

Тя се надигна към него в очакване да я обладее. Изведнъж една мисъл проблесна в съзнанието ѝ: никога след това нямаше да бъде с друг мъж. Нямаше да може.

Дантон бе надминал всичките ѝ очаквания. Той изискваше всичко от нея — сърцето, дъха, душата ѝ — и тя беше безпомощна пред силата му. Никога нямаше да има друг, когото да пожелае до такава степен.

— Дантон... — помоли го тихо.

Той се отдръпна за момент и посегна към една възглавница.

— Повдигни се, скъпа.

Тя се подчини, без да задава въпроси. Дантон нагласи хладната възглавница под хълбоците ѝ. После разтвори бедрата ѝ с коляно и я облада.

Дантон я изпълваше докрай. Той се движеше с бавен ритъм, с ръце от външната част от бедрата ѝ. На лицето му имаше съсредоточено изражение.

Тя се размърда, молейки го безмълвно да усилите темпото, но той не се подчини. Това мъчение я караше да се задъхва. Дъхът задраска в гърлото ѝ също както през онази нощ в кабинета му. Отчаяно ѝ се искаше този път да сподели с него потока от удоволствие, който я носеше по течението си.

Но Дантон усилите темпото и тя повече не можеше да го чака. Заляха я шеметни вълни, които караха краката ѝ да се чувстват слаби и трепереци. Тя опита да се задържи, посрещайки всяко негово движение, сграбчила раменете му.

— Изгубвам... контрол — каза той задъхано, е разпиляна по челото коса. Ръцете му сграбчиха бедрата ѝ, довеждайки я до екстаз.

Катрин прие с радост горещия прилив и пулсиращата топлина. Целият свят се завъртя и сърцето ѝ заби бясно. Почувства как той потрепери и усети сноповете мускули под дланите си. Дантон изстена гърлено и тя знаеше, че бе излял семето си в нея. Семе, което за жена като нея беше пропиляно.

Но сега не искаше да мисли за това. Беше се концентрирала единствено върху трептенето ѝ пулсирането на всяка своя фибра.

Двамата останаха прегърнати. Дантон зарови лице в шията ѝ. Беше потънала в прилива на облекчението, което бе намерила за тялото и душата си.

В този момент знаеше, че е права. Дантон щеше да бъде единственият мъж в живота ѝ. Когато бе правила любов с Жорж Клод, удоволствието никога не надхвърляше границите на неговото собствено удовлетворение. С Дантон... тя притисна устни в хладната му коса... той бе взел всяка частица от нейната душа и ѝ бе дал своята в замяна.

Почувства пулса му на гърдите си. Дълго време никой от тях не пророни нито дума. Дантон вдигна глава и я целуна по бузата. Усети горещия му накъсан дъх до ухото си. Той се отдръпна назад и се втренчи в нея със странно учудване в замъглените си очи.

— Не си отивай. Остани малко при мен.

Тя кимна и той я целуна по върха на носа. После се раздвижи, сякаш искаше да се отдръпне от нея.

— Не! — извика Катрин. — Не ме напускай!

Дантон я докосна с устни, нежно и с любов.

— Ако остана — промърмори той, — мога да поискам още.

— Остани — каза тя и оправи една от черните му къдрици.

Дантон склочи ръце зад гърба си и зачака Мадлен да влезе в кабинета му. Тя стоеше на вратата с наведена глава. По закръглените ѝ бузки се стичаха сълзи.

— Мама каза, че си искал да говориш с мен.

Беше стиснала здраво куклата си, сякаш тя можеше да я защити от него. Това го накара да се почувства още по-отвратително.

— Така е.

Смущението беше разбъркало стомаха му, сякаш се намираше в море, а не на твърда земя. За пръв път му се случваше такова нещо — да се извинява на едно малко дяволче, не по-високо от метър. Беше командвал достатъчно мъже, за да знае, че суровата властност върши добра работа и е ключът за всяка ситуация. Щеше да насочи извинението си в своя полза, да привърши набързо и тя щеше да забрави завинаги за грешката му.

— Ела тук, Мадлен, и седни.

Тя пресече стаята със сведен поглед. После седна на един от столовете и постави ръце на скута си, като упорито не вдигаше очи.

По дяволите!

— Мадлен, извиках те, за да ти кажа нещо. — Той заобиколи писалището ѝ се облегна на гладката му повърхност. — Ако ме познаваше по-добре, щеше да знаеш, че няма да ми е никак лесно да го призная.

Тя все още отказваше да го погледне. По дяволите!

— Вчера, когато ме попита дали ще дойда да вечерям с вас, аз ти дадох отговор, който те наведе на мисълта, че може и да го направя.

Тя отново започна да подсмърча и дланите му се изпотиха.

— Сгреших, че намекнах такова нещо. Знаех, че за теб думите „ще видим“ означават „да“.

— Т-ти не дойде, а м-мама и аз бяхме т-толкова хубави... за теб!

Дантон каза сковано:

— Предполагам, че сте били много разочаровани.

Мадлен вирна малката си брадичка:

— Т-ти ме излъга!

Нейното обвинение го прободеше право в сърцето.

— Не беше нарочно.

— Н-но не д-дойде!

— Допуснах голяма грешка. Никога повече няма да се повтори.

Отсега нататък, когато ти кажа нещо, можеш да разчиташ, че ще удържа на думата си.

Момиченцето внимателно се втренчи в него. Погледът ѝ на кошута направо го разкъсваше на парченца. Дантон направи гримаса. Мадлен избърса носа си с ръкав и притисна куклата към бузата си.

— Все още те харесвам — подсмръкна тя. — Ще ти позволя отново да ми бъдеш приятел.

Той въздъхна с облекчение:

— Много мило от твоя страна.

Мадлен слезе от стола си. На дясното ѝ коляно имаше прясна драскотина.

— Не ме натъжавайте повече, господине. Това наранява чувствата ми.

Дантон едва успя да прикрие изненадата си.

— Не, госпожице, ще се опитам повече никога да не ви натъжавам.

— Трябва да помогна на Танала в кухнята, затова сега не мога да си играя с теб. Може би ще дойда по-късно.

— Непременно ела!

— Довиждане, господине!

И си отиде. В последвалата тишина Дантон се почуди кой от двамата беше властвал в този случай.

Катрин бързаше да прибере прането — работа, която настояваше да върши сама, — преди чистите дрехи и чаршафи да са се намокрили. На небето се събираха тъмни облаци и в далечината се виждаха сивите линии на падащия дъжд.

Вятърът разбъркваше снежнобелите ризи, фусты и плетени чорапи, прострени над живия плет от амарилис. Катрин се придвижваше бързо по редицата, прибираше дрехите в панера, който беше взела назаем от Танала. Една капка падна на носа ѝ, но Катрин не я избърса. Бързо прекоси тревясалия заден двор и се отправи към въздетата, които Джеймс беше завързал за нейно улеснение. Там висяха нейните и на Мадлен рокли, както и две редици спално бельо. Катрин сложи плетения панер в краката си и започна да откачва нещата от простора.

Още една капка падна на главата ѝ, а след това — на бузата ѝ. Вятърът разбърка косите ѝ и тя разтърси глава, за да отмахне къдриците от очите си. Полите на утринната ѝ рокля се увиха около голите ѝ глезени. Не очакваше, че ще се наложи да излиза навън в мусона, за да прибира прането един час след като го беше проснала. Тази рокля подходеше за дамски будоар, но не и за навън. Преди това Катрин беше лежала в стаята си и се беше опитвала да си почине. Предишната нощ не бе успяла да спи добре.

Катрин си спомни с усмивка часовете, прекарани в китайското легло на Дантон. Той беше вещиц любовник, изцеждаше цялата ѝ страст и я караше да се чувства, както никога досега.

Позволи ѝ да си отиде едва когато слънцето обагри хоризонта в розово и златно. Катрин се страхуваше да остави дъщеря си задълго сама. На няколко пъти през нощта ходи да я проверява, но малката спеше спокойно.

Дантон беше направил раздялата им трудна, като я целуваше всеки път, когато тя решаваше да си тръгне. Катрин се опитваше да се освободи, но той я сграбчваше отново и отново през кръста, притискаше я до себе си и пак и целуваше. Накрая трябваше да го накара да обещае, че няма да я докосва и ще стои мирен в леглото, докато тя облече ризата си.

Той се беше съгласил неохотно, като я наблюдаваше лениво. Кожата ѝ гореше под бавния му преценяващ поглед, докато той проследяваше движенията ѝ. Приливът от нови и непознати чувства, които предизвикваше в нея, я плашеше. Имаше голяма вероятност да изгуби здравия си разум в прегръдките му.

Катрин не биваше да забравя кой е той. Дантон не бе давал никакви обещания, че има намерение да се откаже от пиратството.

Това, че беше намерил Сади, не означаваше, че ще се промени. Начинът, по който ѝ беше обяснил причината за отмъщението си, я караше да се страхува да се обвърже с мъж, който всеки момент може да бъде осъден за убийство, въпреки симпатията ѝ към Дантон.

Ставаше ѝ все по-трудно да запази здравия си разум. Обичаше го и това беше всичко, което имаше значение, когато беше в прегръдките му.

След като се беше облякла достатъчно, за да може да излезе от стаята, тя се беше отправила тихичко към вратата. Лицето на Дантон в момента на раздялата беше обляно от светлината на лампата. Широките му мускулести рамене изглеждаха гладки като мед. Голотата му ѝ подсказваше, че изобщо не е готов тя да си тръгне. Беше ѝ се усмихнал лениво и обещаващо, но тя беше натиснала бравата и се бе изплъзнала навън.

Въпреки че знаеше всичко за Дантон, не преставаше да го желае. Искаше ѝ се да го чувства до себе си. Бе станала ненаситна и неведнъж през тази дълга блажена нощ бе вземала инициативата в свои ръце.

Три едри капки паднаха последователно на извърнатото ѝ към небето лице, когато тя се протегна да откачи един от големите муселинени чаршафи. Стига вече мечти, укори се тя, въпреки че много ѝ се искаше да преживява отново целувките на Дантон. Мусонът бързо щеше да изцапа дрехите, които беше прала е часове.

Неочаквано нечия длан я сграбчи изотзад. По талията ѝ се плъзнаха чифт силни ръце. Тя се опита да извика, но пръстите покриха отворената ѝ уста и я обърнаха назад. Веднага щом се махнаха оттам, бяха заместени от нечии устни.

Дантон.

Неусетно изпусна чаршафа, уви ръце около врата му и го притегли към себе си. Целувката ѝ не отстъпваше по страст на неговата. Той се прилепи още по-плътно до нея, като я целуваше бързо и ненаситно. Сърцето ѝ заби бясно и ако не беше дъждът да ѝ припомни къде се намира, сигурно щеше да се свлече заедно с Дантон на тревата.

— Дантон — прошепна тя задъхано срещу устните му, като си открадна още една целувка.

Той изобщо нямаше намерение да престане. Плъзна ръце по гърба ѝ, обхвана хълбоците ѝ и я притисна към себе си.

— Дантон — рече тя задъхано, — някой ще ни види.

Чаршафите плющяха около тях и им осигуряваха добро прикритие. Дантон целуна ъгълчето на устата ѝ и заплете пръсти в разчорлената ѝ коса.

— Никой няма да ни види сред прането.

— Ще... — Катрин изви тялото си назад, когато той започна да я целува по шията. — Ще видят краката ни.

Небесата над тях се разтвориха и изсипаха милиони капки, които веднага намокриха останалото по въжетата пране. Катрин усети прохладния дъжд по сгорещената си кожа и затвори очи. Дантон галеше едната ѝ гърда. Това беше истинска лудост. Желаше го — тук, сега. Нищо друго не я интересуваше.

Дантон я вдигна на ръце и я понесе през ливадата към горичката от високи палми, кокосови дървета, ароматни храсти и цъфнал иланг-иланг. Скрити от погледи, той я постави пред едно кокосово дърво и я притисна в ствола му. Тъй като сега нямаше кой да ги види, той поднови страстните си целувки. През палмовия балдахин се процеждаше дъжд. Когато капките отскачаха от тлъстите восъчни листа и падаха на земята, се чуваше звън като от истински камбанки.

Нямаше време да се събличат. Дрехите се бяха превърнали в пречка, в безсмислица. Дантон вдигна полите ѝ, а тя на свой ред се зае с копчетата на бричовете му, докато и последното не изскочи от илика си.

— Ти си моя, Катрин — каза той дрезгаво, като я хвана през кръста и я повдигна от земята. — Точно в този момент ти си с мен и си само моя.

След това потъна в нея, пронизвайки я, изпивайки я. Катрин увисна на врата му, като усещаше гладката кора на дървото с кожата на гърба си. Уви бедрата си около Дантон, който влизаше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея. Катрин изобщо не можеше да отговори на това темпо. Всичко, което можеше да направи, беше да се държи за него и заедно да плуват по течението на екстаза.

Тя почувства как нарастващото в нея напрежение преминава в кресчендо и се излива в горещо езеро от страст. Точно тогава Дантон потъна в нея за последен път и потръпна облекчено.

Беше я приковал неподвижна към дънера на дървото, задъхан и изтощен. Катрин целуна лицето му: бузите, устните, очите и веждите.

Сърцата им все още биеха ускорено.

Дъждът се стичаше по лицето на Дантон. Той облиза капките от устните си, а Катрин се повдигна на пръсти и изтри с целувка останалата влага по бузите и тъмния белег на челото му.

— Господи, жено... — Дантон си пое шумно въздух. — Караш ме да се държа като моряк, който току-що е стъпил в пристанището след едногодишно плаване. Изнасих те под това проклето кокосово дърво!

— Хубаво е — усмихна се тя и отмахна един кичур от очите си, — че на дървото нямаше узрели орехи: можеха да паднат и да ни убият.

Дантон притисна челото си в нейното.

— Ако продължаваме така, Катрин, това наистина ще ме убие.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Недей — рече Дантон на Мадлен, когато тя посегна да завърти германския му глобус. Беше седнал зад писалището в кабинета си, а около него бяха разпръснати стотици карти.

— Защо не? — попита Мадлен и прокара пръстчетата си по гладката повърхност, сякаш за да провери сериозността на предупреждението му.

— Защото ръцете ти са мръсни.

— О... — Тя избърса устни с ръкава си. — А ако го въртя само с крайчеца на пръста си?

— Целите ти пръсти са мръсни.

Наистина не го интересуваше, че можеше да остави лепкави следи от бонбони, нямаше да ѝ е за пръв път. Недоволството му идваше от факта, че там бе скрил торбичката с диаманта, който можеше да задрънчи, ако се задвижеше глобусът. Доколкото познаваше Мадлен, тя щеше да го направи с най-голямо удоволствие.

— А ако си оближа пръста? — попита Мадлен.

Дантон се опита да намери по-приемлива причина да я накара да остави глобуса на мира:

— Не. Искам да виждам Испания. Това ми напомня за моята родина, моя дом.

Момиченцето щеше да разбере важността на думата „дом“. Мадлен се отдръпна с въздишка от шарената сфера:

— Аз пък си нямам дом.

— Разбира се, че имаш. — Дантон започна да тършува из бюрото ри за компас. — Нали живееш при мен?

— Но не за дълго. После ще заминем за Париж, за Франция.

Дантон се ядоса най-вече на себе си. Напоследък изобщо не можеше да приеме мисълта, че Катрин щеше да го напусне.

— Знам — каза той спокойно. — Но засега живееш при мен.

— Харесва ми да живея при теб — заяви тя с широко отворени очи. — Но трябва да отидем в Париж, за да видим Лува.

Дантон извади една карта на островите Алдабра от китайската ваза:

— Да не би да имаш предвид Лувъра?

— Да, точно това имам предвид — отвърна тя. После направи голямо усилие да изглежда отегчена, като се залюля на ниските токове на детските си обувки и си заподсвирква. — Тук няма с кого да си играя.

— Защо не отидеш навън и...

— Не искам да си играя навън днес. — Скочи на стола срещу него и облегна брадичка на дланите си. — Там няма какво да се прави. Само копая, копая, а не мога да намеря рубинената огърлица.

— Нали намери обувки?

— Антонио ми каза, че били твои.

— Хм. — Как е могъл да й развали удоволствието този Антонио! Дантон смяташе за много забавно, че малката бе съобщила тържествено на целия екипаж, че е намерила съкровище. Нищо, че то се състоеше от чифт мъжки обувки, общити със смарагди.

Мадлен повдигна красивите си веждички:

— Искаш ли си ги?

— Не.

Тя се облегна на лакти на писалището и втренчи в него тъжните си очи.

— Къде е майка ти? — попита кратко Дантон. Беше я срещнал преди около час и я бе поздравил сърдечно. Поддържаше преструвката за хладно приятелство заради Катрин, в случай че Антонио, Едуардо или някой друг от домакинството се случеха наблизко.

Но веднага щом се приближи до нея, вдъхна нежния ѝ аромат и видя немирните ѝ сиво-сини очи, изгуби чувството си за приличие. Хвана я за китката и я заведе в една северна стая и там, също като човек, обсебен от страст, я облада на червения килим, на който беше изтъкан гербът на крал Филип. Испанските портрети по стените бяха единствените им свидетели.

Катрин не се възпротиви. Като че ли вече не беше твърде убеден в нейната невинност. Когато пресичаше пътя му, тя се бе престорила, че се спъва и се хвана за ръката му за опора. След това го погледна косо с полуотворени розови устни. Нямахше нужда да го подканва с думи.

Дявол да го вземе, беше се превърнал в пълен идиот, носейки постоянно тази жена в съзнанието си. Бе готов да я моли коленопреклонно да остане да живее с него. Когато беше наблизо, а дори и надалеч, той просто не можеше да мисли нормално. Прекара почти целия следобед в кабинета си, но не успя да се съсредоточи върху картата на Сади. Всичко, към което погледнеше, беше изгубило смисъла си.

Направо не бе на себе си заради тази жена, заради Катрин Лъоклерк. Беше изгубил ума си по нея и просто не можеше да я остави да си отиде.

Може би беше време да ѝ каже за картата на Сади. Да ѝ даде надежда, че може да намери диамантите и да се върне в цивилизования свят, без да се бои от затвор. Ако успееше да я убеди, че няма да свърже живота си с престъпник, тя може би щеше да остане.

Или ако все още настояваше за Париж, той щеше да отиде там с нея. Можеше да живее там или поне така смяташе. Нямахше причина да си мисли, че времето, прекарано по моретата и в спокойствието на острова, му е отнело възможността да се наслаждава на удобствата на цивилизацията. Щеше да се приспособи или поне щеше да се опита заради Катрин.

От друга страна, ако не успееше да разгадае картата, щеше да бъде преследван до края на живота си. Не можеше да помоли Катрин да остане, без да има надежда той да възвърне името си. Доколкото знаеше, щеше да прекара остатъка от живота си в търсене на нещо несъществуващо. Щеше да помоли Катрин да се свърже с един изменник. С мъж, обладан от миналото си. С Краля на пиратите, преследван от закона на Испания.

Любовта му към Катрин нямаше да е достатъчна, ако той увиснеше на бесилото.

Детското гласче на Мадлен прекъсна мислите му:

— Мама се разхожда, но не ми позволи да отида с нея. Каза да остана с Едуардо.

Дантон се намръщи:

— И къде е той?

Преданият му приятел бе започнал да се сближава с една хубава млада мадагаскарка, за която казваха, че била от кралски произход, от рода на крал Антаиморо.

— Той е с едно хубаво момиче. — Мадлен повдигна крачето си и се загледа в пантофката. — Мисля, че се казва Мия. Видях ги зад храстите да се прегръщат.

— По дяволите! — усмихна се Дантон.

— Това е лоша дума, господине. Не бива да казваш лоши думи пред мен, защото и аз мога да започна да ги казвам. — Издърпа нагоре един от свлечените си чорапи. — Ти какъв цвят чорапи носиш, господин пират?

— За бога, има ли някакво значение?

— Моите са розови.

— А моите — бели — отвърна той язвително.

Ставаше груб и знаеше причината. Тези малки, на пръв поглед нищо неозначаващи разговори с Мадлен бяха започнали да стават закономерност. Дантон Кристобал никога не беше правил нищо закономерно. Правеше каквото си искаше и когато си искаше. Просто не знаеше как да възприеме това ново чувство за ред.

— Искаш ли да чуеш една тайна? — усмихна се Мадлен и пусна крачето си долу.

Дантон разви картата и я затисна с два гладки камъка, подарък от госпожица Лъоклерк. След това се покашля и каза:

— Щом настояваш...

Мадлен се изкикоти — началото на някоя щуротия, бе сигурен в това.

— Онази нощ, когато не дойде да вечеряш с нас...

Дантон се надяваше с цялото си сърце, че няма да започне пак да му натяква.

— Мама си слагаше корсета. Когато Танала я стягаше, мама каза „ох“. — Мадлен се разпуфтя за по-голяма образност. — И не можеше да диша, защото корсетът беше твърде стегнат. Тя седна на леглото и накара Танала да я разхлаби, иначе щяло да ѝ стане лошо.

Дантон се покашля, защото не искаше тази малка бърборана да разбере как го беше погъделичкала тази история.

— М-да, добре — усмихна се широко той. — Радвам се да чуя, че на майка ти не ѝ е прилошало.

— Знам и други тайни — грейна Мадлен. — И някои неудобни неща.

— Не сега, Мади.

Престори се на много зает с документите, за да не може тя да продължи. Мадлен се наклони напред и отново опря лакти на масата.

— Какво правиш, господин пират?

Дантон положи картата на Сади до един от островите Алдабра и каза разсеяно:

— Опитвам се да разбера кой е този остров на картата. — О!

Мадлен слезе бързо от стола си и заобиколи писалището, за да види по-добре. Без да поиска позволение, тя се покатери на скута му. Лекото ѝ като перо телце го накара да се вцепени. Ръката му остана прикована за масата.

— Мога да седна у теб, защото днес не съм играла навън. — Вдигна ръка и пъхна маншета си под носа му. — Можеш да ме помиришеш.

Дантон се подчини покорно и вдъхна свежата миризма на сапун за пране, изсушен на вятъра лепен плат и, разбира се, на мента.

— Миришеш чудесно.

Докато Мадлен се наместваше по-удобно в скута му, той седеше като вцепенен. Беше му трудно да признае любовта си към детето. А му беше още по-трудно и да я покаже. Както винаги, той си помисли за Естебан, но този път споменът не предизвика у него тъга и чувството, че е бил измамен. Не. Всъщност с Мадлен беше благословен с повторен шанс. Колебливо я прегърна през кръста и остана така.

— Мадлен...

Гласът му замря.

— Да, господине?

Тя обърна лице към него и му се усмихна, като разби всичките признания, които беше приготвил. Не знаеше как да ѝ каже за нежните чувства, които изпитваше към нея. Мислеше, че тя може би няма да разбере, че я обича като свое собствено дете. Но той просто шикалкавеше. Мадлен и без това си беше доста схватлива. Дантон се опита да се пребори с неудобството си и да не бъде толкова скован.

— Мадлен, аз много те харесвам.

Усмивката ѝ стана широка, сякаш разбираше какво точно има предвид той.

— И аз те харесвам! — После обви малките си ръчички около врата му. — Но освен това те и обичам!

Заля го неочаквана топлина. Едва сега разбра колко се бе страхувал да не го отблъсне. Затвори очи и допря бузата си до главичката ѝ. На лицето му беше изписана глупава усмивка, която просто не можеше да изтрие.

Мадлен се отдръпна първа и отново се обърна към книжата на бюрото му:

— Коя карта се опитваш да разгадаеш?

Дантон веднага задоволи любопитството ѝ:

— Ето тази. — И посочи грубата рисунка на Сади.

— Мислиш, че е на някой от тези острови? — Мадлен наклони глава и се вгледа по-отблизо.

Дантон отговори с далечен глас:

— Надявам се да е така.

— Не изглежда да е тъй. — Връхчето на носа ѝ почти докосваше хартията.

— Може би само така ти се струва.

Дантон се намръщи и видя, че е права. Двата острова изглеждаха напълно различни. Очертанията им си приличаха, но не и вътрешността.

Мадлен вдигна картата на Сади и се втренчи в жълтото парче хартия, сякаш можеше да разчете знаците. Дантон ѝ позволи да разглежда, но я наблюдаваше внимателно. Малката можеше случайно да разкъса хартията и да унищожи най-важните линии.

— Кукличке — рече той след малко, — дай ми сега картата.

Лицето на Мадлен придоби тържествено изражение и тя не направи нито едно движение да стори това, за което я беше помолил.

— Знам къде е!

— Разбира се, че знаеш.

Той доближи ръката си до нейната, за да вземе картата. Знаеше, че Мадлен просто иска да му помогне и прави всичко възможно да не му върне толкова скоро драсканиците на Сади.

— Тези разклонения са от онзи самотен плаж, където мама запали големия огън и където намерих кафявата костенурка — кимна уверено детето.

— Хм.

— Кафявата костенурка имаше диаманти по гърба си. Само че не бяха истински.

— Разбира се — съгласи се Дантон, като пак посегна да вземе картата, но Мадлен я дръпна на разстояние от него.

— Да, а това е реката, дето я боли.

— Хм. — Дантон проследи несъзнателно пръста ѝ, който се движеше по лъкатушешката линия.

— Виж! Нарисувана е с червено мастило.

Дантон присви очи. Скептицизмът му като че ли беше понамалял.

— Какво? Какво е това, кукличке?

— Реката, която изглежда така, сякаш я боли нещо, защото е червена.

Мадлен постави пръстчето си на картата, където линията на потока беше прекъсната от цяла редица разклонения, разклонения, за които си бе мислил, че изобразяват кратер на някакъв вулкан.

— Мисля, че трябва да е това.

— Господи! Водата, която извира от цинг...

Дантон издърпа картата на Мадлен. Реката, дето я боли...

Гниеци скали, които придаваха червен цвят на водата. Сърцето му заби бясно, докато откриваше все повече и повече прилики. Върховете и реката, която пресичаше неправилния кръг, наистина му бяха познати. Беше ходил там. Беше прекосявал остриите като шипове камъни и бе газил през червената река. Бе минавал през цинги на другата страна. Там плажът се простираше дълъг и чист, прекъсван само от варовикови участъци. Плажът, където може би имаше заровен сандък със съкровище.

— Света Богородице! — въздъхна той бавно. След всичките часове, които бе пропилял в изучаването на карти и скици, се бе оказало, че съкровището, което търсеше, е точно под краката му.

Диамантите бяха заровени тук, на Острова на изгубените души.

Катрин се вгледа в останките от огъня на източната страна на плажа. Пепелта от изгорелите дървета беше разпръсната от мусона. Червените овъглени парчета се открояваха като обсидиан върху златистия пясък. Разглеждайки останките, на Катрин ѝ беше трудно да повярва, че доскоро бе имала намерение да напусне Дантон, че бе готова на всичко, за да възвърне свободата си. А сега...

Въздъхна и се втренчи в бурното синьо море. Сега вече не искаше да си отива.

Пенестите вълни се удряха в брега и се разливаха по него като малки поточета. Времето отмиваше пясъка, времето, което Катрин не бе предполагала, че има, преди да бе решила да изчака сезона на мусоните. Примирие, сключено с вятъра и дъжда... Период на изчакване, докато стихнеха и отново станеше възможно да отплава от острова, да не отстъпи от решението да си отиде.

Беше много важно за нея, че бе направила избора си сама. Но все пак думите ѝ не бяха издълбани върху камък. Можеше и да промени решението си, ако искаше. Но на каква цена? Нейната гордост. Ако беше толкова просто, щеше да го преглътне. Щеше да остане и да живее доволно, стига само да беше сигурна, че Мадлен можеше да бъде защитена от вредни последствия, че нямаше никаква вероятност властите да дойдат на острова и да ги отведат всичките. Защото ако дъщеря ѝ и тя живееха тук, те със сигурност щяха да имат вина за престъпленията на Дантон, тъй като нямаше да могат да го спрат да ги извършва. Вярно, че откакто тя беше предотвратила сблъсъка му с испанската флотилия, Дантон не беше тръгвал по море, за да плячкосва, но това не означаваше, че се е отказал. Точно обратното — той никога не бе заявявал, че има намерение да води нормален живот.

И точно в това беше проблемът.

Дантон Луис Кристобал все още беше Кралят на пиратите. Това, че Катрин приемаше държането му, ни най-малко не смекчаваше сериозността на незаконните му постъпки. Все още го мъчеше жажда за мъст, ако разбереше, че Сади е жив, нямаше да има мира, докато не го убие. За Дантон нямаше никакво значение, че това можеше да разбие живота му.

Катрин мина покрай високите до кръста ѝ овъглени дървета. Не можеше повече да пренебрегва чувствата си към Дантон. След онази нощ, в която се бяха любили, нещата между тях се бяха променили коренно. Знаеше, че интимността прави хората по-близки. Това, което бяха споделили, наистина ги бе направило такива. Но чувствата ѝ надхвърляха физическото влечение. Бе засегнато сърцето ѝ — дълбоко, изцяло.

Беше се влюбила безнадеждно.

Той ѝ бе дал надежда, когато беше съвсем отчаяна. Знаеше, че шансовете да има дете почти не съществуваха, но той я бе накарал да чувства, че има надежда. Колкото и да беше слаба, тази надежда я караше да се чувства обичана. Ценена.

Беше ѝ дал живот, когато се чувстваше празна. От толкова време беше майка, че бе забравила жената в себе си. Бе оставила настрана нуждите и желанията си, като вместо това бе съсредоточила цялото си внимание върху света на четиригодишната си дъщеря. Той я беше накарал да погледне отвъд майчинството. Беше я прегръщал така, както един мъж прегръща любимата си. За пръв път се бе почувствала желана.

Беше ѝ дал любов, когато тя си мислеше, че няма повече място в сърцето си. И точно това ѝ бе най-трудно да приеме. Много преди смъртта на Жорж Клод беше вложила всичките си чувства в отглеждането на дъщеря си. Беше я възпитавала, учила, насочвала, бе бдяла над скъпоценния живот, който бе заченала и родила. Но в замяна на това бе забравила да обича себе си, да вижда, че понякога и тя самата има нужда от грижи. Дантон ѝ бе показал с любовта си, че е различна от другите, достойна за мъжка любов и преданост.

Беше ѝ показал колко я обича с ръцете и тялото си, но никога не беше изричал тези думи. Нито пък тя. Може би и двамата се страхуваха. Тези две простички думи означаваха едно — обвързване.

Катрин засенчи очи с ръка и се загледа в слънцето, което обагреше небето в златисто и ослепителнобяло. Морето се простираше много по-надалеч, отколкото можеше да се види без помощта на далекогледа на Дантон. Погледна на изток, после на юг. Не след дълго щеше да бъде само една точица в морето, плаваща към Париж. Надеждите ѝ щяха да се сбъднат. Желанията ѝ щяха да се осъществят. Щеше да се върне в родината си.

Но на каква цена?

Може би ако Дантон ѝ беше казал, че я обича, нещата щяха да бъдат по-различни. Но тя трябваше да чака дълго, а може би и вечно, това признание. Познаваше го твърде добре и знаеше, че той е горд и не говори празни приказки. Бе изразила съвсем ясно намеренията си. Дантон знаеше от самото начало, че ще го напусне. Даже бе стигнал дотам, че я помоли да остане, но тя му беше отказала.

Катрин се опита да потисне объркването си, което бушуваше в нея като ръждивата река, извираща от цинги зад гърба ѝ и вливаща се в океана. Бе проявила твърде голям инат и го знаеше. Можеше, а и трябваше да му отговори, че ще си помисли, но вместо това го беше отблъснала и сега съжаляваше за привързаността си.

Беше толкова убедена, че трябва сама да е отговорна за съдбата си. Никой не можеше да промени обстоятелствата, ако тя самата не искаше. Трябваше всичко да зависи от нея. Трябваше сама да чертае плановете си. Но сега вече разбираше каква е цената.

Да остане сама.

Наистина имаше Мадлен и я обичаше с цялото си сърце, но едно дете не беше достатъчно. Жената имаше нужда да бъде обичана от мъж и тази любов беше безценна. Съкровище, закопано не в някой сандък в пясъка, а в сърцето. Реално и скъпоценно. Топло и истинско. Необходимо.

Обичта ѝ към някого не означаваше, че ще изгуби своята самостоятелност. Все още беше Катрин Лъоклерк. Все още можеше да мисли и сама да взема решения. Желанието да остане идваше от нейната глава, а не от нечия друга.

Не беше изгубила контрол над живота си. Дори бе спечелила нещо. Бе станала по-силна, признавайки грешката си и осъзнавайки какво щеше да направи, ако бе напуснала Дантон.

Сърцето ѝ заби по-бързо. Внезапно разбра, че трябва да признае любовта си към Дантон. Даже и да не изпитваше нищо към нея, той трябваше да знае. Каквито и демони да го бяха завладели, тя щеше да му помогне. Щеше да остане с него, да го насочва. Щеше...

Една ръка я сграбчи за рамото и Катрин се обърка. Само Дантон можеше да я докосва така, но тази ръка ѝ беше непозната. Тя се извърна и каза задъхано:

— Дантон?

Но въпросът замря на устните ѝ.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тук, капитане! — извика Рейниаро.

Дантон чу настоятелния му глас, който долетя през приличните на флейти върхове на цинги. Светлината, проникваща през гъстите облаци, бе напълно изчезнала и сега брегът тънеше в полумрак. Катрин не беше се върнала, когато мусонът връхлетя около острова и Дантон бе събрал хората си, понесли фенери, за да я търсят.

Той се втурна към стената от варовик и реката, която вливаше в океана червена глина. Неговият кормчия стоеше на единствения известен на Дантон източен изход към гората.

— Насам, капитане! — рече Рейниаро, гледайки към някакъв дълъг лъскав предмет в пясъка.

Дантон вдигна главнята, която носеше. Горящият сноп кокосови влакна разпръскваше във въздуха остра миризма. Танцуващите пламъци разкриха позлатената дръжки на полузаровена в пясъка кама. Върху предпазителя блестяха квадратни смарагди и придаваха изящество на широкото сребърно острие.

Дантон извади фино наточеното оръжие от пясъка и го огледа. Турска, изключително майсторска изработка. Намирането й тук не можеше да бъде случайност. Камата бе поставена на място, където не можеше да не бъде забелязана. Явно я бяха оставили с някаква цел.

— Юсуф Ахмед Сади Ахрам — каза Дантон, като изговаряше имената на турчина с разширени от щипещия дим ноздри. — Жив е. Копелето е тук, на моя остров.

Омразата се върна в него с десеторна сила. Сърцето му беше стегнато в напрегнат възел. Някога имаше желание да пощади живота на Сади, но този път тихата му ярост не знаеше милост. Сади беше откраднал диамантите, които бяха довели до загубата на Елена и Естебан, а сега най-демонстративно му бе отнел едно бижу, което му бе по-скъпо от всичко на света. За излагане Катрин на опасност наказанието беше само смърт.

Дантон беше изпълнен с такава ярост, че външно изглеждаше леденоспокоен. „Сади е на моя остров, и то за втори път“ — каза си той. Турчинът бе идвал тук и преди: в оня ден, когато ги беше оставил да умрат в морето. Сади беше доплавал до другата страна на острова, за да зарови диамантите, като не бе предполагал, че оределият екипаж ще стигне до брега.

Сега беше ред на Дантон да се замисли за иронията на съдбата. Явно Сади не знаеше, че той се е завърнал на острова, в противен случай щеше да дойде тук преди много време. Очевидно беше оставил диамантите без охрана. Но как тогава беше разбрал за връщането му на острова? Ако Сади не беше дошъл просто да си вземе диамантите, значи бе тук заради него. Но защо точно сега?

Само двама-трима доверени хора знаеха местонахождението на Краля на пиратите. Навигационните способности на Хенри Грийнспот бяха забележителни, но би било истински подвиг за него да даде указания как да се стигне до остров, който не е отбелязан на картата. Освен това Хенри се страхуваше от него. Дантон го бе заплашил, че ако издаде тайната, ще го изпрати в ада.

Тогава едно име се връза в мозъка му като острие: Тревор Тейт. Тейт имаше причини да се хвали, че знае местонахождението на Дантон Луиз Кристобал. Беше спрял от хората на Дантон, подложен на кръстосан огън и принуден да се оттегли от битката пред очите на екипажа си. По дяволите, не трябваше да забравя Тревор Тейт!

Дантон наклони факела си и проследи стъпките чак до полуизмития от водата насип. Когато с Рейниаро преминаха през една плитка клисура, камъните под краката му бяха гладки.

Шумът на океана заглъхна почти внезапно. Птичи трели и бръмчене на нощни насекоми се разнасяха от всяка цепнатина на варовиковите скали. Когато Дантон раздвижи факела, шубраци и бодливи растения хвърлиха наоколо разкривени сенки.

Усети, че Катрин е минавала оттук. Не му беше ясно откъде знае това. Когато дишаше, усещаше аромата ѝ, когато напрегнеше слуха си, чуваше гласа ѝ. Всичките му сетива бяха насочени към нея. Съзнанието му знаеше само едно: Катрин.

Дантон отвори рязко очи и видя пред себе си зейнала пещера. Тъмният проход бе свързан с други, цяла мрежа от канали, вероятно дълги много мили, с изход някъде в гората. Ако човек не знаеше кой

път да избере, можеше да се изгуби и да стане плячка на пещерните обитатели — сивите крокодили, чиито очи отразяваха светлината на факела му, когато не успяваха да се отдръпнат навреме.

Рейниаро пристъпи към него:

— Ще кажа на хората да се приготвят. Ще организираме група за претърсване и...

— Не — прекъсна го рязко Дантон. — Отивам сам. Той е взел моята Катрин.

Учуденото лице на Рейниаро поставяше под съмнение здравия разум на капитана:

— Не можеш да преследваш Сади сам. Турчинът сигурно е тук с целия или поне с половината си екипаж.

— А аз имам своя — каза кратко Дантон, като се отправи към изхода на клисурата. — Екипажът ми ще бъде по-силен, ако изчака в засада, а не ако се остави да бъде хванат. А аз възнамерявам да направя точно това.

— Не можеш...

— Ще се оставя да бъде хванат от Сади и ще се опитам да го убедя, че Катрин не означава нищо за мен. Тя ще бъде в по-голяма безопасност, ако ме презира, когато го предизвиквам. Искам да пригответе „Негро Испания“ за плаване. Поемете курс към западните брегове на острова. Ще отида точно там. Чакайте ме. Мога да гарантирам, че ако турчинът не е вече там, то непременно ще отиде. С Катрин.

— Мислиш ли, че ще я отведе от острова?

— Не. — Широките крачки на Дантон бяха изпълнени със сила и решителност. — Това, което той иска, е тук. Имам карта с местонахождението на диамантите, Рейниаро.

— Карта ли, капитане?

— Картата на Сади. — Дантон излезе от цинги и закрачи по пясъка. — Взех я от него, когато бяхме в Занзибар, и едва тази вечер разбрах, че е заровил диамантите на крал Филип на моя остров.

Дантон се сети за Мадлен, която сега беше в безопасност в къщата с Танала. Беше се погрижил тя да бъде добре пазена в негово отсъствие. Нямахше намерение да оставя нещата на случайността.

— Турчинът ги е заровил тук?

Дантон изкриви мрачно устни.

— Каква ирония, нали? Това, което е можело да ме спаси, е било под носа ми цели четири проклетни години. — Той махна на хората си и те се приближиха към него.

— Значи сега Сади си иска диамантите, но картата му е у теб.

— Да. Картата на този лунатик е у мен. — Дантон се втрени в стените от цинги и прошепна: — Това, което беше ключът за свободата ми, сега ще освободи нещо, което означава за мен повече от живота ми.

Шумовете в гората бяха оглушителни, тъмнината просто звънеше. Ако ръцете ѝ не бяха вързани, Катрин щеше да запуши уши.

Йап-йап-йап-йап-йап!

Крясъците се придвижваха в ужасен хор от едно дърво на друго. Лемури — джуджета висяха на задните си крака от клоните и събаряха долу зелени плодове, големи колкото череши. Острите им писъци караха Катрин да потреперва и даже да копнее за тъй познатите гласове на Разана, Пус-пус и Докобе.

Катрин седеше върху един турски розов килим. Разлагащите се листа под него издаваха миризма на плесен. Влагата от земята се просмукваше в гърба и мокреше полите на батистената ѝ рокля. Носещата се по въздуха лека мъгла покриваше лицето ѝ с роса.

Бяха оставили само един пазач, докато другите строяха лагера. Бе премислила хиляди идеи и планове за бягство, но всичките бяха отхвърлени по една причина: пътуването през гъстата гора беше отнело часове и тя нямаше да може да намери обратния път. Похитителите ѝ бяха преминали през многобройни пещери, твърде еднакви, за да ги запомни. На някои места подовете им бяха покрити с ручейчета. Обувките и чорапите ѝ припомняха, че е била принудена да газии в дълбока до глезените хладка вода.

Катрин прехапа устни, таейки надеждата, че Дантон ще я потърси веднага щом забележи отсъствието ѝ. Молеше се отчаяно той да се погрижи за безопасността на Мадлен. Дотогава трябваше да чака. Всяка прибързана стъпка можеше да се окаже фатална. Подсъзнателно усещаше, че тези мъже не са просто враждебно настроени пирати, които искаха да ограбят Дантон и да му вземат титлата. Бяха дошли за

нещо по-ценно — за самия Дантон. Следователно я използваха като примамка.

Богато облечените ѝ похитители имаха тъмна кожа. Не толкова кафява, колкото на мадагаскарците, но ръждивочервена като къносаната брада на султан Бедр бин Калифа. Бяха повече от петдесет души. Носеха дълги роби като арабите в Занзибар, но говореха някакъв напълно непознат език. Пътуваха комфортно, ако се съдеше по килима, на който я бяха сложили, седлата от кадифе и мрежите против комари в лагера.

Главатарят им — мъж с рошави черни вежди, хлътнали тъмни очи и остра брадичка — беше изчезнал. Тъкмо той я бе сграбчил за рамото на плажа, когато бе предположила, че е Дантон. Потрепери при спомена, като се надяваше, че мъжът ще я остави на мира. Още на плажа се бе опитала да говори с него на английски, френски и даже на развален хинди. Той постоянно я наричаше „ханъм“ и я побутваше с дулото на дългия си пистолет. Не беше обърнал никакво внимание на молбите ѝ и бе наредил веднага да вържат ръцете ѝ. Неспособна да съдържи нервите си, тя му беше повишила тон, искайки да бъде освободена. Мъжът я беше погледнал сърдито и бе произнесъл нещо като „кушдили“. След това бе сключил вежди в безмълвно предупреждение. Явно за нея щеше да бъде по-добре да мълчи, иначе можеха да ѝ запушат устата.

Приближаващият шум от хиляди хлебарки накара Катрин да се вцепени и да погледне към пласта гниещи листа в краката си. Голяма колкото юмрук нощна твар се насочи към една от трите отворени палатки, издигнати от дървени колчета и цели метри мокра виолетова коприна.

Обленият в светлина лагер привличаше всички насекоми на километър разстояние. Стъклата на месинговите фенери бяха покрити е нощни пеперуди и други крилати животинки, търсеци светлина и топлина.

Мъжете работеха около нея, но никой не смееше да я докосне. Само ѝ хвърляха жадни погледи. Това я изплаши, но не след дълго разбра, че се страхуват от нея. Или по-точно — страхуват се да се доближат до това, което явно беше собственост на техния главатар. При тази мисъл стомахът ѝ се сви на топка.

От отсрещната страна на лагера долетя вик. След това се издигна още една палатка под кичестите дървета. Когато лемуриите подскачаха от клон на клон, писъците им огласяха гората. От едно високо тамариндово дърво закряска папагал, в далечината се чуваше глас на кукумявка.

— Ханъм — повика я баритонов глас.

Катрин вдигна поглед. Над нея се извисяваше главатарят. Върху гарвановочерната му коса беше увит тюрбан. Тесните му рамене бяха обвити в тъмносиня жакардова наметка над кремава жилетка с колосана яка, чиито волани се кръстосваха върху гърдите му, фино надиплената риза изглеждаше не на място.

— Не разбирам какво казваш — промърмори тя. — Не знам твоя език.

Въжетата бяха прежулили китките ѝ и тя искаше да се избави от тях. Той вдигна палец и го насочи към гърдите си:

— Паша.

Паша... Катрин внезапно си припомни чуждата дума. Дантон ѝ бе казал, че дрехата, която носи, е предназначена за паши — мъже с висок ранг. Боже мой, кой беше този човек?

Мургавият ѝ похитител я посочи с пръст:

— Ханъм. Дюрийе.

— Не — отрече тя. Това, че постоянно я наричаше „ханъм“, бе започнало да я дразни. — Казвам се Катрин.

— Французойка.

Тя го попита повторно:

— Говорите ли френски?

Той поклати отрицателно глава е похотлива усмивка, която накара кожата по врата ѝ да настръхне.

— Какво искаш? — попита тя на френски, като се опитваше да изглежда равнодушна, но объркването ѝ личеше.

Мъжът не отговори. Вместо това, протегна покритата си с белези ръка с дланта нагоре, като ѝ направи знак да се изправи. Коленете ѝ бяха схванати и без помощта на завързаните ѝ ръце тази задача беше доста трудна. Катрин успя някак си да се изправи на крака, препъна се, но отказа протегнатата за помощ ръка на пашата. Почувства как дъхът ѝ секна.

Разбърканите къдрици покриваха гърдите ѝ и тя направи рязко движение с глава, за да ги отмахне. Пашата я гледаше с блесналите си черни очи, които тя отказваше да срещне. Той ѝ направи знак да го последва. След това заговори нещо бързо на пазача ѝ, който продължаваше да я следва по петите.

Стъпките ѝ заглъхваха в покритата е мъх земя, докато пашата я водеше към средната палатка. Вътре подът бе постлан с фино изтъкани килими, които не пропускаха миризмата на гнило. В ъглите и близо до ниската масичка бяха разпръснати възглавнички от тъмночервен брокат. Върху поръбените със злато подноси имаше месингови чинии с хрупкави хлебчета, черни и зелени маслини и няколко вида нарязано на парчета сирене. Катрин почувства как стомахът я присви.

Появиха се двама прислужници. Единият носеше сребърна урна и мраморен леген, а другият — избродирана със златни нишки сгъната кърпа. Първият започна да полива на пашата да си измие ръцете с ароматизираната вода, а вторият държеше легена отдолу. Пашата се избърса с кърпата и направи знак на Катрин да повтори ритуали.

Катрин повдигна високомерно брадичка, като се опитваше да потисне растящото объркване в себе си. После протегна ръце напред и показа връзалите се в китките ѝ въжета. Преди да им обърне внимание, погледът му спря на квадратното деколте и богато избродираната дантела на корсета ѝ. Блесналите му очи бавно се плъзнаха по извивките на гърдите и бедрата ѝ. Тя не се изплаши, а стоеше неподвижна под преценяващия му поглед.

Накрая пашата каза нещо на пазача ѝ. Мъжът извади от ножницата от увития няколко пъти около кръста му пояс смъртоносно острие. Катрин трепна, когато блестящият нож се вряза във въжетата на милиметри от кожата ѝ. Щом се освободи, тя разтри схванатите си стави и с удоволствие изми мръсотията от ръцете си.

Водата миришеше на мимоза. Катрин изтри бързо ръцете си и попита на английски:

— Д-да не си приятел на султан Бедр?

— Софра. — Пренебрегвайки въпроса ѝ, той посочи към ниската масичка в средата на палатката. — Софра.

Тази езикова бариера я плашеше много повече от бавния му преценяващ поглед.

— Не знам какво значи „софра“, а и не ме интересува. Искам да знам какво смяташ да сториш на Дантон! Познаваш ли султана? Той ли те изпрати? — Крещеше на френски, без изобщо да я интересува, че той не разбира гневните ѝ думи. — Кой си ти и какво искаш? Пусни ме да си отида!

Лицето на пашата потъмня като фурма. Той плесна два пъти с ръце и каза грубо:

— Млъкни!

— Няма да млъкна! — озъби се тя, а нервният ѝ глас се покачи с още една октава. — Искам... — Внезапно дъхът ѝ спря. — Т-ти говориш френски?

Продълговатото му лице остана неподвижно, когато той произнесе на родния ѝ език:

— Когато съм в настроение, говоря френски.

— И си знаел през цялото време какво казвам?

— Нахалният ти тон ме уморява. Приказваш твърде много безполезни неща и не сметнах за нужно да те окуражавам.

Настъпи крехка тишина, докато Катрин се опитваше да осъзнае думите му. Значи той бе разбирал какво искаше от него, но не я беше удостоил с отговор. Това трябваше да ѝ покаже, че всичките ѝ молби ще бъдат пренебрегнати. Сърцето ѝ заби бясно. Ако Дантон не дойдеше... Направо не смееше да си помисли за тази възможност.

Катрин облиза пресъхналите си устни:

— Кой си ти?

— Аз съм паша. — Той приседна върху дебела възглавница и кръстоса ръце върху копринената си синя роба. — Господар.

— Но не си мой господар — възпротиви се Катрин, като отказа да седне до него. Нямахше намерение да му показва страха си. Вместо това, щеше да му противоречи във всяко отношение — както с думи, така и с действия. — Ти си пират!

— Ако съм пират, ханъм, къде ми е корабът?

— Не знам. Може би стои закотвен някъде край бреговете на острова на Дантон.

Пашата явно се раздразни от споменаването на това име.

— Това не е неговият остров! Аз го открих и му го дадох, за да стане негов гроб. Но сега си го вземам обратно. Заедно с това, което е заровено на брега му. — Пашата сложи в уста тънко резенче наденица,

след това каза с абсолютно безизразен глас: — Първо ще ми сервираш храната, а после и тялото си.

Думите му накараха Катрин да се облее в студена пот и тя заекна:

— Няма да направя нито едното, нито другото!

— Ще направиш каквото ти казах!

— Дантон ще дойде и...

Пашата се надигна с бързина, която я изненада. Преди да успее да го спре, той прикова ръцете си от двете ѝ страни. Бръмбаровочерните му очи се впиха в нейните и въпреки усилията си, тя не можеше да спре треперенето на тялото си.

— Мъж, който цени жена си, не я показва на публични места. Той те заведе в Занзибар и там ти показа лицето си. — Пашата хвана един кичур от косата ѝ и го постави така, че да закрива устните ѝ. — Не носеше яшмак, покривало, и поради твоята небрежност за теб тръгнаха приказки.

— Ти си ме видял? — прошепна тя.

— Не съм, но слуховете за францужойката литнаха над града като гълъби след твоето заминаване. Казваха, че ти си била жената на Краля на пиратите. Кожата ти била като магнолия, а устните ти — като нарове. Всеки мъж, който показва съкровището си, не го заслужава. Така че, кралице, къде е сега твоят крал, за да ми попречи да взема неговата перла?

Сърцето на Катрин заби отчаяно. Стомахът ѝ се сви на топка. Дръпна кичура си от ръката на пашата. Той я пусна и Катрин залитна назад. Когато накрая успя да запази равновесие, дъхът излизаше на пресекулки от дробовете ѝ.

— Няма да спорим кой е господарят тук, Дюрийе.

Пашата намести тюрбана си и поглади брадичка с кафявите си пръсти. После даде знак на слугите, каза им нещо и те изчезнаха. Остана само пазачът ѝ. Той стоеше в ъгъла с втрънен право напред поглед.

— Сега ще ми се подчиниш, ханъм, и ще се съблечеш.

Катрин замалко щеше да се задави, а мозъкът ѝ трескаво търсеше някаква възможност. Трябваше да мисли. Главатарят щеше да я насили, а това щеше да я убие, освен ако не я убиеше самият той, когато му

откаже. Трябваше да има някакъв начин да спечели време. Мисли, Катрин!

— Сега, ханъм!

Пашата отново седна на възглавницата с кръстосани крака. Доставяше му огромно удоволствие да я гледа как трепери. Тя просто не можеше да събере сили да срещне похотливия му поглед.

Катрин се бавеше, знаейки, че трябва да има някакво решение. Няма да се подчини. Тя се раздвижи едва-едва, само колкото да събуе едната си обувка.

— По-бързо!

Изхлузи и другата си обувка и каза припряно:

— Трябва да остана сама за малко.

— Защо?

— Трябва да... — Понижи тон за по-голяма убедителност. — Трябва да се облекча.

— Ще го направиш по-късно.

Но Катрин нямаше намерение да се примири:

— Трябва сега. Ако не го направя, ще се посрамя.

Пашата я измери с поглед, сякаш обмисляше истинността на думите ѝ. След това присви очи и каза:

— Имаш една минута. Омер ще дойде с теб.

Явно пазачът ѝ се казваше Омер. Нямаше значение, че щеше да дойде с нея. Тя можеше да се обърне с гръб към него и той нямаше да види какво ще направи.

— Добре.

Пашата отново забръцолеве на Омер на странния си език. Пазачът я мушна с пръст в ребрата и взе още една лампа. Катрин бавно излезе от палатката и двамата се отправиха към гората. Гниещите листа под обутите ѝ е чорапи крака я караха да потреперва. Насочи се към един бамбуков гъсталак и се заслуша в течението. Затвори за малко очи, наслаждавайки се на звука. Беше като музика. Докато прекосяваха лагера, тя се почуди какъв ли късмет щеше да ѝ донесе това бълбукане.

Катрин спря на около пет крачки от брега и погледна сърдито към Омер. Той се закова на място, изръмжа и сложи ръце върху дръжката на камата си. Можеше да се перчи с големия си нож колкото си иска. Нямаше никакво намерение да бяга.

Катрин прехапа устни и му направи знак да се обърне. Той се усмихна подигравателно, но бавно се поизвърна така, че да може да я вижда с ъгълчето на окоето си. Това обаче не пречеше на плана ѝ.

Катрин събра полите си и клекна до самата вода. Задържа дъха си, опипвайки плата на долната си фуста. После хвана здраво памучната материя и се закашля, като в същото време го разкъса. След това нагъна парчето в юмука си. Погледна крадешком към Омер, който бе извърнал намръщеното си лице към звездното небе.

Без да се бави, Катрин потопа бялото парче в червената кал. После го извади и изстиска от водата. Успя да види на мъждукащата светлина на фенера, че беше добила желанния резултат. Скри парчето в гънките на полата си, изправи се и мина покрай пазача си.

Двамата стигнаха до палатката на пашата и Катрин влезе през отвора в мрежата. Омер остана навън. Силуетът му можеше да се види през тънката материя, която обгръщаше палатката.

По време на нейното отсъствие похитителят ѝ се беше нахранил. По брадата и разкошната му роба имаше трохи хляб.

— Съблечи се — нареди той, сякаш изобщо не беше излизала.

— Както пожелаеш, господарю.

Очите на пашата светнаха и той се ухили доволно.

— Но трябва да знаеш, че сега съм неразположена. — Вдигна ръка от гънката на полата си и му показва фустата, треперейки. Ръждивата глина беше оцветила плата в кървавочервено.

Лицето на пашата се изкриви от омраза и той рече отвратено:

— Аллах ме прокле с нечиста жена!

Катрин отпусна рамене и преглътна сълзите на облекчение. Предположението ѝ се беше оказало вярно. Знаеше, че религията на индусите счита жените за нечисти по време на месечния им цикъл и се надяваше, че и във вярата на пашата има нещо подобно. И се бе оказала права, слава богу!

— За това, че донесе тази женска чума, ще се явявам и в кошмарите ти, френска Катрин! — закле се той, а после стана и прекатури масичката. Празните чинии и чаши се разпиляха по пода, а на килима се появи голямо петно от вино. — А сега се махай от очите ми, ханъм! Дестур! Омер, изведи я навън!

Катрин притисна парчето към гърдите си, нахлузи пантофките и излетя от палатката. Отвън пазачът я стисна за лакътя с железния си

юмрук, но това не я интересуваше. За тази нощ беше в безопасност, а на другия ден, ако е рекъл господ, щеше да бъде свободна.

Катрин се събуди от някаква врява в лагера. Изправи се в постелята. Ставите ѝ се бяха схванали и я боляха от твърдото легло. Омер отново я беше завързал и тя трябваше да лежи в неудобна поза, за да не се врязват въжетата в нежната ѝ кожа. По някое време през нощта Омер ѝ бе подхвърлил едно голямо парче жълта коприна, за да се предпази от влажния въздух. Беше изхриптял „Бохджа!“, а след това бе седнал на един стол наблизко, за да пуши.

Катрин спа неспокойно. В просъница чуваше шумовете в лагера — от време на време съскането на някое насекомо, приближило се твърде много към огъня, на който готвеха, и запалило се, крякането на жабите в реката, смеховете на пиратите, които седяха край огъня и пиеха.

Смъртно уморена, но и любопитна да види какво става, Катрин отмахна косата от очите си и погледна към мъжете, които се бяха събрали на отсрещната страна на лагера. Ножовете и пушките им бяха извадени, явно бяха хванали нещо. Не можеше да се разбере какво поради преградата, която бяха образували с широките си гърбове. Може би прясно месо за шишовете, под които тлееха въглени. Но колкото и примамлив да беше ароматът им, тя нямаше да приема храна.

Пашата отвори рязко завесата на палатката си и застана под навеса, раздразнен от шума. Торбестите бели панталони, пристегнати под коленете му със златни гетри, правеха краката му да изглеждат два пъти по-големи. Беше обут в черни лъскави ботуши, подобни на тези на Дантон. Сапфиреносиня туника обгръщаше раменете му, а материята ѝ проблясваше на слабата светлина на приближаващата зора. Но не разкошните му дрехи привлякоха погледа на Катрин, дълга, украсена със скъпоценни камъни сабя висеше на едното му бедро.

Той изкрещя нещо на мъжете. Катрин успя да разбере само „Аллах“, което не бе изречено с много почтителен тон. Групата отстъпи пред погледа ѝ. Тя трепна и се изправи на крака. В средата на кръга стоеше Дантон Кристобал с високо вдигнати ръце. Въпреки положението си, държеше се с достойнство, като истински крал. Очите

му бяха присвити, устата му — смръщена. На бузата му имаше драскотина. По опасаното му с кожени колани тяло нямаше нито един пистолет. Ленената му риза беше разкъсана от клоните. На десния му ръкав висеше едно полуоткъснато парченце, а яката му бе изцапана със зелено.

— Дантон! — извика името му тя с изпълнен с болка глас, докато опитваше да запази равновесие.

Погледът на Дантон срещна за миг нейния толкова бързо, че не успя да отвърне. За нейна най-голяма изненада, той изобщо не реагира. Погледът му се плъзна покрай нея и се спря на пашата. Тя направи крачка напред. Искаше да отиде при него, да се притисне в прегръдките му, но бе спряна от Омер, който я сръга в ребрата с приклада си.

— Но... това е Дантон... — прошепна тя ужасена.

Дантон се спря пред пашата и бавно спусна ръце. Внезапно лицето му се изкриви от такава бясна омраза, че Катрин просто не можа да повярва, че е способен на такива чувства само защото е била отвлечена. Имаше само един човек, за когото знаеше, че може да предизвика у Дантон ослепителна омраза и това беше...

— Сади! — Дантон процеди името на турчина, докато се извисяваше с цяла глава над него.

Катрин беше потресена. Това беше Сади! Как не ѝ бе дошло наум?

— Кралят на пиратите изглежда като жалък амбулантен търговец — каза с крива усмивка на френски Сади, като явно искаше Катрин да разбере самодоволните му думи.

— Как ме откри? — попита Дантон.

Сади сви нетърпеливо рамене:

— След като вече съм тук, какво значение има това? Бях доста изненадан, когато разбрах, че си се върнал близо до водите, които щяха да бъдат твой гроб. Интересно хрумване, Кралю на пиратите! Доста ме озадачи. Но нямам никакво намерение да разрешавам твоите загадки.

— Имаш достатъчно собствени загадки — отвърна предизвикателно Дантон. — И преди си бил тук. Променил ли се е брегът оттогава? Или знаците ти са изчезнали?

— Варовикът се е разрушил на места. Не мога да търся по памет. — Сади пристъпи към Дантон и поклати глава. — Перлата трябва да

означава много за теб, Кралю на пиратите. Аллах се усмихваше, когато ми я даде.

Дантон не каза нищо, нито пък погледна към Катрин. Тя почувства, че нещо не е наред. Слушаше и гледаше внимателно, като се опитваше да разбере Дантон.

— Искан да вляза в пристанището ти, Кралю на пиратите, да почукам на вратата ти и да поискам от теб картата, но знаех, че ще бъда посрещнат с топовни изстрели.

— И вместо това, предпочете да доплуваш от задната страна на острова и да действаш като страхливец. Отвлече една жена.

Сади се засмя гърлено:

— Знаех, че ще дойдеш да я търсиш. — Той сви замислено устни. — И дойде по-бързо, отколкото очаквах. Сам. Доста глупаво, бих казал.

Дантон явно нямаше намерение да погледне към нея и Катрин не можа да се стърпи да не пристъпи крачка напред. Студеното дуло на пистолета на Омер се впи в плътта ѝ.

— Кой казва, че съм сам, Сади? — попита Дантон, като се изпъчи предизвикателно и с това накара турчина да изглежда още по-нисък.

— След теб няма сенки. — Сади прокара пръст по зъбите си. — Ако беше така, нямаше да бъдеш обезоръжен и докаран в лагера ми под стража.

Турчинът се обърна към пирата, който стоеше най-близо до него, и бързо му нареди нещо, при което дузина мъже се отправиха към шубраците.

— Както и да е, ще видим дали си сам, Кралю на пиратите. Ако има и други с теб, ще си получат заслуженото. — Сади избърса дръжката на сабята си и рече високомерно: — Искан си торбичката с диаманта и картата, испанецо!

Дантон сложи показалец на челото си:

— Картата е в главата ми.

— Тогава ще я извадя оттам насила.

— Опитай се, ако искаш, копеле такова, да видим докъде ще стигнеш. — Дантон понижи глас: — Не съм толкова глупав, колкото си мислиш. Няма да ти дам това, което искаш, докато не получа нищо в замяна.

— Перлата. — Сади не произнесе тази дума като въпрос, а по-скоро като констатация.

— Не — отвърна кратко Дантон и дъхът на Катрин секна. — Нямахте нужда изобщо да я отвлечаш. Искам теб, Сади. Искам да ми дадеш шанс да се бия до смърт с теб заради това, което си ми сторил.

Сади се разтресе от смях:

— Май искаш да кажеш — до твоята смърт. Аллах е дал много остроумие на пропадналия испански благородник! — Сади постави ръце на хълбоците си. — Никога не можеш да ме имаш, Кралю на пиратите!

— Тогава няма да получиш картата.

— В такъв случай ще трябва да те убия по-скоро, отколкото възнамерявах — отвърна Сади.

— Не! — извика Катрин.

Сади я погледна, но не и Дантон.

— Перлата плаче за теб, испанецо. Искаш ли тя да наблюдава твоята смърт? Бавно мъчение... или може би ще те застрелям, както ти възнамеряваше да направиш с мен в Занзибар. Лошата ти стрелба удари масата на ханджията, но моят нож не пропусна целта си. Кралю на пиратите, гори ли още мястото, където се заби острието му? Болката напомня ли ти за мен? Или може би перлата е изтрила паметта ти със своята страст?

— Тя не ме интересува — каза бързо Дантон, сякаш не му достигаше въздух.

Катрин трепна при тези думи, но не му повярва. Той се преструваше, разбира се, искаше да я запази.

— Искам теб — рече Дантон на Сади. — Ела да се биеш с мен. За диамантите и за титлата Крал на пиратите.

Сади се изкиска:

— Доста интересно предложение от един невъоръжен човек!

Дантон не обърна никакво внимание на хапливия му тон, а му отговори по подобен начин:

— Ти постави живота ми в кутия и го зарови в пясъка. Защо искаш диамантите сега, след всичките тези години?

— Защото, Кралю на пиратите, не обичам да стрелят по мен. А ги искам, защото и ти ги искаш. Искаш това, което могат да ти дадат: благородническата ти титла. — Сади заобиколи Дантон е бавни

отмерени стъпки, като не преставаше да го наблюдава втрещено. — Нямам нужда от богатството, което могат да ми донесат. Никога не съм имал, въпреки че това е доста тлъста сума пари. Сега, когато никой не си спомня за тях, мога да ги продам, където поискам. Преди, когато за пръв път установих високото им качество, си помислих, че никога няма да мога да се избавя от тях. Затова и ги оставих тук. — Сади застана отново пред Дантон и каза кисело: — Но все пак задържах един. Такъв красив камък, нали? Също като перлата.

Дантон не отговори нищо.

Мъжете, които бяха изпратени в гората, се върнаха и главният от тях докладва на турски на Сади. Сади притисна един в друг показалците си и кимна. После се обърна към Дантон:

— Ти наистина си сам, испанецо.

Катрин се зачуди дали Антонио и Едуардо не се крият някъде наоколо. Никога не се отделяха от капитана си. Тя се хвана като удавник за надеждата, че двамата щяха да ги спасят. Дантон нямаше да дойде в лагера, ако беше сам. Какво ли беше замислил?

— Да, сам съм — отвърна Дантон. Катрин забеляза, че ръцете му бяха целите във възли от стегнати мускули. Свитите му юмруци бяха готови за бой дори когато обстоятелствата бяха срещу него.

— Дойде сам, за да спасиш жена си — рече язвително Сади.

— Не дойдох тук заради нея. — Дантон размърда пръстите си и вените по ръцете му изпъкнаха повече. — Тук съм заради теб, Сади. Тя не означава нищо за мен. Просто една фуста, която намерих в Мадагаскар. Вече ми омръзна. Възнамерявам да я изпратя обратно във Франция.

Коленете на Катрин се разтрепериха. Врълхлетяха я страшни мисли. Той лъжеше! Сигурно това беше някакъв план! Не бе възможно думите му да са истина!

Сади се усмихна:

— Щом не я искаш, ще я задържа.

— Задръж я. — Бавният равнодушен глас на Дантон се вряза болезнено в съзнанието на Катрин. Не му повярва само заради любовта си. Никога нямаше да каже нещо толкова жестоко, освен ако не се преструваше, за да я спаси.

Нямаше да му повярва. Не трябваше да му вярва!

— Къде е торбичката ми с диаманта? — Гневният крясък на Сади я стресна.

— А къде е моята справедливост? — долетя приглушеният отговор на Дантон. След това възбуденият им разговор премина на турски и тя не можеше да разбере нищо.

— Не ти вярвам, Дантон! — прошепна Катрин, като едва чуваше собствения си глас. — Не мога!

Щеше да го накара да повтори думите си при първия удобен случай.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Дантон нямаше никаква възможност да говори с Катрин. Сади беше дал заповед да се разтури лагерът. Огньовете бяха загасени и към небето се издигаха струйки син дим. Дантон се замисли дали Рейниаро ще види пушека от това разстояние. От брега ги дяляха приблизително тридесет мили.

Пред него Катрин трепна, когато кракът ѝ попадна в заплетените корени. Пътят, който турците бяха избрали, беше целият в чепати и покрити с мъх парчета дърво. Катрин едва успя да запази равновесие със завързаните на гърба си ръце.

Дантон трудно се сдържа да не протегне ръце и да я подкрепи, макар и самият той да беше вързан. Видя я как закуца от болка. Стражът до нея ѝ кресна да продължава и я блъсна напред е покритите си с пръстени ръце. В гърдите на Дантон закипя тиха ярост и той стисна здраво зъби.

Искаше му се да убие Сади още сега и да свърши с тази работа. Да продължи живота си. С Катрин.

Дланите просто го боляха от желание да обхване лицето ѝ и да целуне треперещите ѝ устни. Искаше да я утеши и успокои страховете ѝ, но не можеше да рискува. Засега най-безопасно беше да се държи на разстояние и да се отрича от нея. Това беше най-трудното изпитание в живота му.

Копнееше да ѝ каже истината. Обичаше я повече от всичко на света. Но ако Сади узнаеше, тя щеше да бъде много ценна за него. Без съмнение турчинът щеше да я използва, за да получи това, което искаше. Въпреки мъката, която Дантон видя изписана на лицето на Катрин, когато произнесе жестоките думи, знаеше, че това е правилният начин. Нямаше намерение да излага повече на риск любовта си. Единствената му утеха беше, че тя, изглежда, не беше наранена, поне не физически.

Спорът, който беше имал със Сади, все още бе в ума му и го изпълваше с гняв. Турчинът снизходително бе пощадил живота му,

докато стигнеха до брега, където Дантон щеше да му покаже местонахождението на съкровището. Но Дантон нямаше намерение да прави това. Имаше свой собствен план.

Половината от шарената група на Сади разчистваше пътя със сабите си, а другата се движеше отзад. Дантон и Катрин бяха по средата.

Дантон бе приковал погледа си в гърба на Катрин, като знаеше, че неслучайно го бяха накарали да върви след нея. Сади не му вярваше напълно и искаше да го измъчва.

Докато напредваха през гората, Дантон се опитваше да измисли някакъв начин да говори с нея. Засега нямаше такава възможност и беше най-добре да запази мълчание.

Един гризач с цвят на канела, наподобяващ мангуста, изляз от гъстата корона на едно дърво, без да се притеснява от човешкото присъствие. Намеренията му явно бяха насочени към група лемури с червени кореми, скупчени на съседното дърво. Мускусовият мирис на животното ги стресна секунди преди то да скочи към тамариндата.

Гората се огласи от оглушителни крясъци и пъргавите лемури заподскачаха по тънките клони, събаряйки смачкани и нахапани плодове. Парче полусдъвкан портокал падна на голата глава на пазача на Катрин. Ядосан, той вдигна ловджийската си пушка и стреля наслуки по дървото. Разнесе се щипец дим и по земята се посипаха откършени клонки и листа.

Керванът спря и се приготви за нападение. Мъжете се строиха в редици и залегнаха на гъмжащата от мравки земя, приготвяйки пушките си за стрелба. Следвайки примера на другите, Катрин също залегна и се сви на кълбо, като зарови лице в дланите си. Очите ѝ бяха разширени от уплаха.

Дантон с огромни усилия се сдържа да не ѝ каже, че няма от какво да се страхува. Утешителните думи се надигнаха в гърлото му, но замряха.

Само зашеметеният пазач и Дантон останаха прави. Гората поднови обичайната си дандания — изкряска ястреб, гуцери и хамелеони пробягваха през гнилите листа, а клончетата пропукваха под краката им.

Мускулите на Дантон се стегнаха несъзнателно, когато видя Сади да се приближава с гневен блясък в кръглите си очи. Турчинът

погледна първо към него, а после към пазача, чийто димящ пистолет беше явно доказателство за вината му. След това изтърси такава псувня, че ако Аллах имаше уши, сигурно щеше да се зарови в някоя джамия, за да не споменават повече името му.

— Омер! — Мечът на Сади остана в ножницата, но беше извадил кремъклийката си и бе насочил дулото ѝ право към сърцето на мъжа. — Какво става с теб, кучи сине?

Сади говореше бързо и Дантон трябваше да се съсредоточи, за да може да разбере неясните му думи.

— Лемурът — изхленчи Омер с прикован в оръжието поглед. — Хвърли върху мен един плод.

— И ти стреля по него?

— Проклетата твар ме ядоса!

— А ти ядоса мен. — И Сади освободи предпазителя на пушката си.

Очите на Омер се разшириха от ужас и над рошавите му вежди избиха капки пот.

— С-сади паша, та ние сме братовчеди! — заекна той. — Ти си кръстен на името на нашия велик чичо Юсуф Хасан Сади бей! Не можеш да ми причиниш зло! Помисли за родителите ми! Твоите леля и чичо!

— Дайи и Тейзе — произнесе Сади с пръст на спуська — биха се срамували от твоето държане. Отуртма Аллах миссафири. — След това във влажния въздух се разнесе изстрел.

На жълтата риза на Омер се появи червено петно, което бързо нарастваше. Той погледна надолу към лепкавата кръв на гърдите си и се отпусна на земята с гърлен стон.

Катрин изписка. Лицето ѝ стана бяло като платно и тъмните сенки под очите ѝ се открийа още по-ясно. Дантон почувства, че ще се пръсне, ако не отиде веднага при нея, но внимателният поглед на Сади го задържа.

— Искаш да утешиш жена си ли, Кралю на пиратите? — Устните му се изкривиха в цинична усмивка. — Нима тя все още стопля сърцето ти и кара слабините ти да горят? Или наистина си изчерпал страстта си към нея?

С бясно биещ в слепоочията пулс Дантон процеди:

— Казах ти вече, тя не ми трябва. Искам теб.

Сади цъкна с език:

— Ти си или лъжец, или глупак. А може би и двете, испанецо. — Направи знак на най-близкия пират да се приближи и му заповяда с равен глас: — Разид, погрижи се жената да си държи устата затворена. Повече никакви писъци. Ако трябва, запуши ѝ устата. — После се обърна, закрачи към началото на колоната и даде знак за тръгване.

Никой не помогна на Катрин да се изправи и когато потеглиха, Дантон бе принуден да мине покрай нея. Погледите им се срещнаха. Можеше да я успокои скришом с очи, да изрази любовта си на английски, каквото и да е, но не си заслужаваше да рискува живота ѝ.

В очите ѝ имаше смесица от мъка и копнеж, но той не ѝ каза нищо успокоително. Не можеше. Така че продължи, а мъката разяждаше стомаха му.

— Ставай, калфа! — долетя до Дантон грубият глас на Разид, но той не се обърна назад. Вместо това насочи замъгления си поглед към натоварените гърбове на мъжете пред него.

Когато всичко това свършеше, никога нямаше да пусне Катрин от прегръдките си.

Няколко часа по-късно турските пирати се спряха на една полянка, обградена със скали и палисандрови дървета. Дантон и Катрин бяха развързани и отведени да облекчат естествените си нужди. Мургавите мъже извадиха кръгли сусамени питки и студена мусака. Докато другите отпиваха с наслада бургундско вино, на Дантон и Катрин беше позволена само по глътка изворна вода. Сади седеше на припек и пушеше чибука си.

Докато го гледаше, Дантон изпита перверзно удоволствие при мисълта, че турчинът нямаше да може дълго да се наслаждава на ароматния тютюн. Помисли си за засадата, която ги очакваше на самотния, но смъртоносен бряг. Сега всичко, което трябваше да направи, беше да заведе Юсуф Ахмед Сади Ахрам в клопката.

Когато мъжете вече стъпкваха фасовете с пети, Сади даде заповед за потегляне. Катрин се събуди от кратката си дрямка. Дантон забеляза с удоволствие, че тя все още се държи. Мъката ѝ даваше сили, а може би и мисълта да го прониже със собствената му сабя. Надяваше се това да е така. Можеше да понесе по-лесно гнева, отколкото поражението ѝ. Яростта ѝ щеше да я поддържа.

Започнаха да строят лагера по залез-слънце, минути преди оскъдната светлина, която се процеждаше през короните на дърветата да се превърне в пълен мрак. Запалиха фенерите, палатките бяха опънати върху бамбукови стъбла, а храната бе приготвена на шишове върху жарава. Тъмнината се изпълни с аромат на горещо олио, подправки, ориз и месо. Двама турци разстлаха розови килими с изтъкани сини шарки по краищата. После блъснаха Дантон на единия и му наредиха да седне. Минута по-късно към него се присъедини и Катрин.

Дантон виждаше, че въпреки издръжливостта ѝ, дългото пътуване бе оказало влияние върху нея. Дишаше нервно и беше навела уморено рамене. Изобщо не го погледна. Русата ѝ коса се спускаше върху раменете ѝ и закриваше лицето ѝ, лице, което той все още считаше за най-красивото на света, въпреки праха и драскотините.

Разид донесе кожен мех и го подаде на Катрин, без да пророни нито дума. Тя отпи жадно. Водата се стичаше по брадичката и мокреше корсета ѝ. Когато свърши, Разид ѝ направи знак да даде меха на Дантон.

— Айваз! — обърна се той към испанеца.

На Дантон не му хареса, че го наричат роб, но не каза нищо, докато чакаше Катрин да му подаде водата. Тя облиза напуканите си устни и отправи поглед към него. Той помисли дали да не ѝ даде знак с очи, да ѝ покаже, че я обича и че не я е предал, но тя нямаше да му повярва.

Когато посегна да вземе меха, пръстите му докоснаха нейните. Почувства как душата ѝ проникваше в кръвта му и достигаше до сърцето му. В гърдите му се надигна вълнение — инстинктивна реакция, която не можеше да сдържи, въпреки ролята, която играеше. Тази крехка връзка между тях не можеше да бъде разрушена от лъжливи думи. Желанието да я погали го накара да произнесе името ѝ:

— Кат...

— Кралю на пиратите. — Гласът на Сади стресна Катрин и тя се отдръпна от Дантон, като остави меха в ръцете му.

Дантон безгласно изруга турчина.

— Сади — обърна се сковано към него той.

— Испанецо, утре аз ще бъда крал на пиратите. — Турчинът държеше в ръцете си лимон и ножче за белене. След като обели кората,

наоколо се разнесе сладък тръпчив аромат. — Ще се бия с теб и ще спечеля.

— Може и да се биеш с мен, но няма да спечелиш — отвърна Дантон и отпи глътка вода, сякаш беше първокласно вино в кристална чаша. — Аз няма да защитавам титлата си, а ще се бия за честта си. Титлата не означава нищо за мен. Не съм си я измислил аз, легендата я създаде.

— Легендата? — Широка му риза се разтресе от смях. — Мъж, който не може да оправдае легендата, не е никакъв мъж. Ако изобщо имаше някакъв ум в главата си, нямаше да коленичиш пред мен, без да чувстваш тежестта на сабята на кръста си.

Дантон го погледна проникателно.

Сади беше съсредоточил вниманието си върху месестия лимон и смучеше тръпчивия му сок с шумно мляскане. После направи гримаса с присвити устни:

— Легенда! Разсмиваш ме, испанецо! Последното задължение от прословутото ти царуване ще бъде да ми нарисуваш картата. А ако не си я запомнил, тогава ще... Е — цъкна той с език, — все едно, изходът ще бъде един и същ. Когато видиш Омер, кажи му, че никога не съм харесвал чичо Юсуф.

Той избухна в зловещ смях, хвърли кората към Дантон и се запъти към палатката си.

— Дявол да го вземе — промърмори Дантон, но фактът, че Сади не удостои с поглед Катрин, му даде надежда. Единствената мисъл, която му помагаше да запази разсъдъка си, беше, че на другия ден с всичко това ще е свършено. Катрин щеше да бъде в безопасност.

Разид дръпна меха от ръката на Дантон и сложи запушалката. Появи се мъж с две чинии пилаф и ги подаде на Дантон и Катрин. Ядяха в пълно мълчание. Разид следеше всяко тяхно движение и не им даваше никаква възможност да разговарят. След вечерята пиратът отново завърза ръцете им, отдалечи се на няколко крачки и започна самият той да се храни.

Лагерът се приготвяше за нощта. Дантон си помисли, че сантиметрите, които го разделяха от Катрин, със същия успех можеха да бъдат и километри. Почувства студенината, която се излъчваше от нея. Беше легнала с гръб към него. Не беше завита с нищо и това го

подразни. Беше готов да даде всичко на света, за да може да сподели топлината си с нея.

Дантон погледна крадешком към Разид, като обмисляше възможностите да го надвие и да му вземе пушката. Трябваше само да го обезвреди, да освободи Катрин и двамата да избягат в гората. Той се намръщи. Осъзна, че този план можеше да им донесе само неприятности. Ако беше сам, можеше да рискува да тръгне в тъмнината без фенер и с вързани ръце, но не и когато беше с Катрин.

Разид се облегна на едно палисандрово дърво и извади обшита с маниста кесия за тютюн. След това сви цигара, запали я и всмукна с наслада. Сложи дългата пушка на бедрото си, като предупреди Дантон да престане да го гледа и да заспива, за да не го удари по главата с някой камък.

Дантон изруга:

— Кучи син!

После се обърна на една страна на доста голямо разстояние от Катрин.

Ноцта се изпълни със звуци. Пращящите въглени тлееха едва-едва в тъмнината. Чуваше се шумът от крилата на ноцните пеперуди. Разид ги гледаше мълчаливо и неподвижно.

— Дантон...

Почти детският ѝ глас достигна до Дантон и той просто копнееше да ѝ отговори. Погледна крадешком към Разид, който не можеше да види лицето на Катрин, но можеше да чуе разговора. Очите на пазача се втренчиха подозрително в тях.

— Само ми кажи, че Мадлен е добре.

— Да — успя да каже той, преди Разид да насочи предупредително дулото на пушката си към главата му. Искаше му се да каже на Катрин да не говори, но тя вече го беше направила.

— Наистина ли искаше да кажеш това, Дантон?

Отвори уста да отговори, пренебрегвайки присъствието на Разид, но турчинът безмълвно насочи пушката си към Катрин.

— Дантон! — прошепна тя с уморен и празен глас, без да се обърне към него.

Той не ѝ отговори. Чу я как започна да плаче. Дрезгавите ѝ хълцания просто късаха сърцето му. Въпреки всичко не ѝ отговори.

Сенчестите пещери плашеха Катрин. Някъде по обяд стигнаха до края на гората и влязоха в един каньон с отвесни стени, високи колкото три палми, поставени една върху друга. По брега бяха разпръснати лодки, очевидно от кораба на Сади, изоставени, когато вече нямаше нужда от тях. Дантон и Катрин бяха разделени в различни лодки.

Тя седеше в една от петте пълни с въоръжени мъже лодки. За разлика от пещерите около плажа на Дантон, тези бяха пълни с мътна вода, твърде дълбока за газене. Заплаваха по течението. На някои места реката беше толкова тясна, че не можеше да побере и хартиена лодчица, а камо ли нещо по-голямо, но на други, като например в тези пещери, се простираше толкова широка, че през нея можеше да мине дори и корабът на Дантон.

Вътре се чуваше ехото от капещата вода и плясъкът на веслата. От време на време през дупките в тавана проблясваше дневната светлина и позатопляше хладния въздух. Стените, които изглеждаха като замръзнали водопади от ръждивочервено и кафяво, дишаха — тънък свистящ звук, разнасящ миризма на минерали. Неземните шумове накараха кожата на Катрин да настръхне. Тя с тъга си помисли за провалените си планове за живот с Дантон. Вече не трябваше да си представя прегръдките му, нито пък устните му, докосващи нейните. Скърбеше искрено за загубата. Знаеше, че повече никога няма да изпита споделената интимност, която я бе изпълнила до такава степен.

Плановете да свие дом с Дантон се бяха стопили в мъглата, когато предишната нощ той не ѝ беше отговорил. Мълчанието му бе казало всичко. Вече не вярваше, че има вероятност да бъдат отново заедно. Мечтите ѝ за щастие се разбиваха с всеки удар на веслата. Сега бъдещето ѝ изглеждаше несигурно като мусоните. Ако не беше Мадлен, Катрин щеше да се чувства съвсем изтощена и сломена, но мисълта за дъщеря ѝ, ѝ даваше сили.

Заради нея Катрин щеше да премине през това изпитание, а после щеше да се върне в къщата на Дантон и да си вземе обратно детето. И тогава... Тогава щяха да започнат всичко отначало. Само двете.

Близо до изровените от водата брегове проблесна червена светлинка, която привлече вниманието на Катрин. Когато лодката се приближи, светлинките станаха две. Това бяха очите на плаващ във

водата крокодил. Сърцето на Катрин заби бясно, докато наблюдаваше приближаването на отвратителната твар. Острите му зъби бяха стиснати и той издаде скърцащ звук. Катрин придърпа полите си подалеч от ръба на лодката, като се надяваше крокодилът да ги остави на мира.

От първата лодка долетя гласът на Сади, а после и плясък на гребло. Това накара обитаващите пещерата прилепи да сътворят истинска вихрушка от плющящи крила. Катрин се сниши. Боеше се от безвредните животинки толкова, колкото и от зъбатото влечуго. От средата на лодката забеляза как крокодилът удари по водата с тъмната си опашка и се гмурна с приглушен плясък.

Когато преминаха през вълничките, които бяха останали след влечугото, Катрин въздъхна облекчено. Изви шия, за да види дали то няма да изплува отново от тъмнината. Не забеляза нищо и си позволи да си отдъхне за малко.

Не след дълго пред тях се показва отвор, облян в светлина. Там течението образуваше бързей, който се разбиваше из острите скали. Катрин усети миризмата на солена вода и нагрят от слънцето пясък. Пулсът ѝ се учести и тя се приготви да посрещне онова, което ги очакваше. Щеше да се бори до последни сили.

На гребците им беше трудно да маневрират през бързея и гребяха назад, за да забавят движението на лодките. Носовете и кърмите се удряха в оголените скали въпреки невероятните усилия на турците. Катрин нямаше никаква опора. Мозъкът ѝ трескаво се опитваше да измисли какво трябва да направи, ако се преобърнат. От дъното на съзнанието ѝ изплува онова, което ѝ бе казал Дантон за плуването: трябваше да задържи дъха си, да задържи дъха си... Щеше да си запуши носа и да остави течението да я носи, като през цялото време се моли крокодилът да не ги преследва.

Пиратите крещяха един на друг, докато се опитваха да овладеят положението. Гребяха равномерно, а мускулестите им ръце се бяха напрегнали от усилието. Накрая успяха да излязат на дневна светлина и леко забиваха лодките, когато се приближиха към пясъчливия бряг.

Катрин засенчи очи с вързаните си ръце, за да се предпази от блясъка на следобедното слънце. Когато очите ѝ свикнаха, тя бързо огледа брега. Беше напълно пуст. В залива стоеше закотвен огромният кораб на Сади, същия, който беше видяла в Занзибар. Черните флагове

с череп в средата махаха за поздрав, разлюлени от морския бриз. Лодката на Сади стигна до скалистия бряг и той слезе. Бялата пенеста вода шумеше около прасците и торбестите му панталони. Останалите лодки бързо го последваха. Мъжете ги изтеглиха на брега, където течението не можеше да ги отнесе в океана.

Дантон бе принуден да слезе преди Катрин и застана върху варовиковите отломъци, някогашни части от стената. Парчета с различни размери се извисяваха към небето като върхове на стрели, някои от тях с височина до половината на пещерата. На юг брегът образуваше дълбоки бразди, причинени от дъждовете и ветровете. Дрипавата пола на Катрин плющеше около бедрата ѝ.

Разид издърпа Катрин на брега и я блъсна към Дантон. Тя срещна погледа му и в този миг той сякаш я докосна. Очите му проблеснаха и в тях Катрин прочете вяра и надежда. А може би и любов?

Катрин се почувства объркана. Сърцето ѝ се късаше от мъка, дъхът ѝ спираше.

Сади беше извадил пушката си от колана под жълтата си жилетка и крещеше нещо, крачейки по обсипания с камъчета бряг. Морето се пенеше в краката му. Той огледа плажа, а после се обърна към кораба си.

Катрин разбра, че нещо не е наред. Турчинът изглеждаше объркан и озадачен, вбесен и разстроен едновременно. Сви ръце на фуния и завика:

— Ишак! Камил! Пакиз!

От кораба не дойде никакъв отговор. Платната му бяха прибрани и той бавно се носеше към брега.

Катрин погледна към Дантон. Неподвижното му лице не изразяваше никаква изненада, докато се беше втренчил в Сади. Той знаеше. Дантон знаеше, че екипажът на Сади не е там!

Турчинът се отправи по брега към очакващата го банда. Бакърената му кожа контрастираше с белотата на стиснатите му зъби.

— Катрин, слушай ме внимателно — каза спокойно Дантон на английски, без да изпуска Сади от очи. — Прави това, което ти казвам.

Тя погледна бързо към Сади.

— Катрин, приближи се към мен — изрече Дантон с напрегнат глас. — Бавно.

Катрин все още се колебаеше.

— Катрин, приближи се към мен! — повтори той.

Катрин чу шумове около себе си — едновременно заглушени и остри. В нея избухна вулкан от чувства и тя бавно пристъпи към Дантон. Точно тогава над тях прогърмя баритоновият крясък на Сади:

— Испанецо!

— Сега! — извика Дантон и Катрин се оказа на земята.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато въздухът затрепери от мощна експлозия, Катрин почувства болка. Нечии ръце я задърпаха. Не можеше да види нищо, дори и лицето на своя спасител. Чуваше Дантон, който крещеше заповеди на испански и френски. Дробовете ѝ се изпълниха с щипещ дим. След това някой я притисна към един голям камък и я пусна.

Обърна очи към алигатора, извезан върху лентата на нечия шапка. След това погледът ѝ слезе към лицето на притежателя ѝ. Рейниаро.

— Какво става? — попита тя бързо на френски, докато той внимателно срязваше въжетата около китките ѝ.

— Устроихме засада на Сади, жено.

Поредица от залпове предизвика нова вълна панически крясъци. Рейниаро се сниши още повече и натисна надолу главата на Катрин, за да я предпази. След това поднови заниманията си с въжетата.

Катрин се опита да открие Дантон, но напразно. Не можеше да види нищо от скалите пред очите си.

— Тези изстрели...

— ... са наши — каза Рейниаро, като най-сетне се справи с въжетата.

Когато се освободи, Катрин се опита да се изправи, но Рейниаро я задържа.

— Да не би да се опитваш да се самоубиеш, жено? — Той я натисна надолу и прибра камата в ножницата си. — Ще стоиш тук!

— Ами Дантон?

— Той може и сам да се грижи за себе си.

Катрин не беше в състояние да овладее треперенето си. Опита се да стисне юмруци, но само успя да забие нокти в дланите си. Пое си дълбоко въздух, за да успокои бясното биене на сърцето си, ала безуспешно. Смъртоносните гърмежи на пистолетите и металният звън на кръстосани саби ѝ причиняваха лудо безпокойство. Дантон!

Рискуваше живота си заради нея. Мълчанието му се беше оказало лъжа, но Катрин бе твърде изморена и обезкуражена, за да го разбере.

— Трябва да му помогнеш — произнесе тя.

— Не, жено. — Рейниаро стискаше здраво пистолета си, готов за стрелба. — Той ми каза да остана тук с теб.

— Но той има нужда от теб!

— От теб има повече нужда.

Катрин прехапа трептящата си долна устна. Опитвайки се отчаяно да зърне Дантон, тя надникна над скалата.

— Не прави това, жено! — Ръката на Рейниаро я хвана здраво за рамото.

— Трябва да го видя!

— Антонио го е освободил. Всичко е наред.

Но Катрин не се оставяше да я залъгват с празни приказки.

— Трябва сама да видя, Рейниаро. Трябва да знам! — каза тя дрезгаво.

Ноздрите на мадагаскареца се разшириха и след малко той кимна.

Сцената, която се разкри пред погледа ѝ, накара устата ѝ да пресъхне. Хората на Дантон бяха навсякъде. По брега цареше смърт и разрушение.

Между облаците барутен дим проблясваха дълги стоманени остриета. Сабите вече заместваха изпразнените пушки. Обутите във високи ботуши противници се дуелираха в някакъв странен танц без ритъм. Едва сега Катрин разбра защо войниците носеха униформи в различни цветове. В суматохата беше трудно да се прецени коя страна побеждава.

Тя се вгледа в биещите се, но не видя мъжа, когото търсеше — този, който бе по-висок от всички останали. Не откри блестящата като коприна черна коса, нито пък златната обица, която отразяваше слънчевите лъчи. Все пак зърна Джеймс Еври, чиято рижка коса се открояваше между кълбетата дим. Той събираше празните мускети, докато друг пират ги пълнеше с барут. Един от хората на Дантон взе готовата пушка от Джеймс и му подаде празна, след което полетя нататък.

Катрин продължаваше да оглежда брега, търсейки Дантон. Погледът ѝ се плъзна по безжизнените тела на пясъка. За пръв път наблюдаваше битка. Сцената, която се разиграваше пред очите ѝ, я накара да разбере какво означава пиратският живот. Обвързването ѝ с пират явно щеше да бъде изпълнено с кръвопролития и смърт, опасности и приключения. Отдавна се беше отказала от желанието си за авантюри, но откакто Дантон ѝ се бе притекъл на помощ в Таматав, за нея бе започнало най-голямото приключение в живота ѝ.

Когато си мислеше за Дантон, той винаги изникваше в съзнанието ѝ жив и енергичен. Изобщо не можеше да си го представи ранен. В нейните очи Дантон Кристобал беше неуязвим.

Лекото докосване на Рейниаро я накара да се обърне.

— Видя достатъчно, жено.

— Не мога да го открия... — Очите я заболяха от напрегане. Изстена отчаяно, обля се в сълзи и се строполи върху скалата. Ако не беше отишла предишния ден на плажа, ако Сади не я беше отвлякъл, това нямаше да се случи! И Дантон... Дантон щеше да бъде в безопасност!

Викове на ранените се забиваха в сърцето ѝ като игли.

Дантон изкачи естествените издатини върху каменистия бряг, преследвайки Сади. Турчинът се беше покатерил върху зъберите и докато се опитваше да запази равновесие, под краката му се откъртваха каменни отломъци. Дантон продължаваше преследването, макар то да представляваше истинско самоубийство.

Целият му живот се изниза пред очите му: минал и сегашен. Помисли си за кратките секунди, в които бе избутал Катрин в ръцете на своя кормчия. Едва беше преживял загубата на жена си и сина си, но нямаше да може да го понесе втори път.

Той си позволи да се успокои за малко, защото знаеше, че Катрин е в сигурни ръце. Рейниаро щеше да се погрижи за нея. Докато въздухът около Дантон се огласяше от звън на саби и къмба дим, той се молеше хората му да се справят добре с тази последна битка.

Дантон се покатери по отвесните скали, като се хващаше здраво за всяка издатина, която можеше да му послужи за опора. Пръстите и дланите му оставяха кървави следи. Това беше ирония на съдбата,

която не можеше да не забележи — заточението му бе започнало и щеше да завърши с белези.

Сади също беше ранен, но успя да достигне целта си — билото. Той се изсмя тържествуващо. Въпреки че шалварите му бяха разкъсани и окървавени на коленете, а ръкавите на широката му риза — обагрени в червено, турчинът не показваше болката си. Обърна се и погледна към Дантон, който се опитваше да запази равновесие. Испанецът най-сетне успя да се прехвърли през ръба.

— Кралю на пиратите! Ти се опита да ме направиш на глупак и ще умреш за това!

Сади измъкна пушката си. Реакцията на Дантон дойде почти несъзнателно. Извади пистолета си, освободи предпазителя и се прицели. После леко натисна спусъка и стреля преди Сади. Разстоянието между двамата беше голямо, но Дантон все пак успя да улучи това, което искаше — оръжието на турчина. Повреденото желязо издрънча върху камъните и се прекатури през ръба на скалата. Сади изруга, хвана се под мишницата и се залюля.

— Испанецо! — изкрещя той. — Ще те унищожа!

След това се прехвърли през зъберите и изчезна от погледа на Дантон.

— По дяволите! — изплъзна се от устата на Дантон, докато прибираще пистолета в кожения кобур на кръста си. Трябваше да продължи преследването. Не можеше да остави турчина да избяга, без да знае дали няма да се появи някой ден и да причини зло на Катрин и Мадлен.

Раните започнаха да го щипят безмилостно. Всяко хващане за скалите отваряше нови прорези в кожата му. Пазейки внимателно равновесие, Дантон най-накрая достигна до тясното пространство, където Сади беше застанал преди това. После огледа внимателно гората. До самия хоризонт не се виждаше нищо, освен върховете на дърветата. Приличните на цветя корони се издигаха над острите скали. Сади беше изчезнал.

Дантон внимателно избираше стъпките си между камъните. По скалата имаше твърде малко издатини, за които можеше да се хване. Плъзна се с няколко сантиметра надолу и един остър като бръснач ръб се вряза в меката кожа на ботуша му и разсече без никакво усилие глезена му. Дантон изстена от болка.

Господи, ако в чистилицето имаше остриета, това тук беше самият ад!

Пулсът на Дантон кълтеше в ушите му. Единствената му утеха беше, че бе обезоръжил турчина и Сади не можеше да го застреля.

Звукът на падащ камък накара Дантон да вдигне глава. Огледа се наоколо и почти инстинктивно почувства присъствието на Сади, който се появи с извадена сабя, явно решен да го пониже. Дантон успя да се дръпне навреме. С точно пресметнато движение той хвана ръката на турчина и го извади от равновесие. Очите на Сади се разшириха от изненада, когато се спъна върху остриите камъни. Дантон усети болка в лакътя и пусна противника си, преди да го е повлякъл надолу. Сади се опита да се задържи, но нямаше за какво да се хване и полетя с крясък в бездната.

Дантон дълго остана втрещен след него. По челото му бяха избили капчици пот.

Във въздуха се разнесе стон. Вятърът донесе до Дантон жаловит звук, подобен на плач на ранено животно. Той се приближи до ръба на скалата. Първото, което видя, беше широкото зелено езеро под короните на дърветата на дъното на пропастта. После погледът му се спря на Сади, смачкан като парцалената кукла на Мадлен, на една тясна издатина. Ръцете и краката му бяха изпочупени. От прасеца му стърчеше парче кост. От раните по челото и бузите, както и от ноздрите му, течеше кръв.

— Испанецо! — изхриптя той. Загубата на кръв изсмукваше цвета от лицето му.

Дантон прокле противника си, че не му бе позволил да се борят по достоен начин. Искаше да извоюва новия си живот в честен бой. Преди желаше смъртта на Сади, защото си мислеше, че по този начин може да върне Елена и Естебан. Сега обаче знаеше, че това е една илюзия, измислена от самия него за оправдание. Вече нямаше връщане назад. Животът продължаваше.

Сади се задави и раменете му се разтредоха:

— Днес... Днес ще се видя с Аллах!

— Бъди проклет!

Дантон не злорадстваше от бавната агония на турчина, дори изпита жал. Сади изрецитира една ислямска поговорка с изкривена от болка уста:

— Инсан анджак кизметинде олани олур. — После падна в мътната вода, която го погълна с плясък.

Човек посреща смъртта си самотен.

Дантон наблюдаваше втрещен как тялото на Сади потъва в тъмното езеро. На повърхността се появи нещо бяло, а после огромна челюст.

Крокодил.

Дантон сведе глава и затвори очи. Долу се чуваше плясък от опашката на влечугото. Почувства как напрежението в него се покачва и кънти в мозъка му. Пое си с усилие въздух и погледна към залеза, който обагряше хоризонта с цвят, подобен на косата на Катрин.

Преследването току-що беше привършило и се бе родила надеждата на бъдещето.

Дантон започна да се спуска обратно към брега. Когато стигна там, видя, че Антонио е поел нещата в свои ръце. Хората на Сади бяха обезоръжени и стояха на колене на пясъка. Рейниаро бе събрал двадесетина души, които копаеха на мястото, където според картата беше заровено съкровището: близо до дънера на един баобаб. А Катрин... Катрин седеше на брега, заровила лице в дланите си.

— Сади е мъртъв — съобщи той сякаш само на нея.

Няколко души от екипажа извикаха името му, а Катрин рязко вдигна глава. Той срещна насълзения ѝ поглед. Примигна няколко пъти и очите ѝ грейнаха. Стоеше неподвижна, с колебливо и тъжно изражение. Дантон отиде право към нея и я взе в прегръдките си, като я целуваше трескаво по косите, бузите и очите.

— Рейниаро стигна до сандъка, капитане! — викна ентузиазирано Джеймс. Явно не бе забелязал, че капитанът е зает с по-важни дела. Дантон се покашля и плъзна ръка по талията на Катрин. — Сега ще го извадят! Рейниаро казва, че ти трябва да го отвориш.

Дантон погледна насълзените очи на Катрин. Любовта изпълваше сърцето му и заплашваше да прелее. Искаше да я целува вечно, да гали тялото ѝ и да ѝ доказва колко много я обича, но сега не му беше нито времето, нито мястото — не и пред очите на целия екипаж.

Той огледа верните си хора. Някои от тях бяха ранени и превързани. На други им беше провървяло повече, но всички имаха мрачни изражения. Дантон погледна и към мъртвите, като за миг

потъна в тъжни размишления, после и към тези, които стояха наредени в полукръг около тежкия сандък с ръждива ключалка. Много от тях бяха с него от деня, в който Сади беше превзел „Ла Естела дел Кабо“. Този час на разплата бе толкова негов, колкото и техен.

Дантон се приближи с широки крачки към сандъка, в който бе заключена съдбата му. Рейниаро му подаде пистолет. Стоманеното оръжие с дръжка от слонова кост беше доста тежко и му бе трудно да го хване с разранените си длани. Без повече да се бави, той вдигна пистолета и натисна спусъка. Куршумът разби ключалката и тя падна на пясъка. Дантон хвърли оръжието и коленичи, спокоен като скала. Когато вдигна капака, екипажът му се скупчи наоколо!

Най-отгоре бяха наредени парчета червена коприна. Той ги отмахна и намери на дъното дрипава торбичка от кадифе, която вдигна на слънцето. Даже и с изранените си пръсти можеше да напипа камъните и да ги преброи. Бяха дванадесет. Той развърза връзките ѝ и изсипа съдържанието в разранената си ръка.

В отворената му длан блестяха пет диаманта е цвят на кървавочервени рози, четири с бледожълт блясък и три разноцветни като дъгата. Гледайки ги втренчено, Дантон сякаш се връщаше назад в миналото.

Сърцето му се сви. Когато беше решил да преследва Сади преди четири години, не се беше надявал да си възвърне откраднатото. Искаше само отмъщение. Но сега имаше Катрин и нещата се бяха променили. Сладка Катрин!...

Дантон се усмихна леко:

— Рейниаро, пусни хората на Сади да си вървят. И без това не са достатъчно и ще имат голям късмет, ако успеят да стигнат до Мадагаскар. — Той пъхна диамантите обратно в торбичката и я подаде на Антонио. — Най-вероятно бандата им ще се разтури.

— Да, капитане. — Рейниаро веднага се втурна да изпълни заповедта му.

— Антонио, заведи ни на кораба.

— Да, капитане — кимна якият испанец.

Петнадесет минути по-късно Дантон и Катрин стъпиха на борда на шхуната. Рейниаро я беше закотвил в едно скалисто заливче близо до мястото, където се беше разразила битката. Дантон я поведе по

стълбата към скромната си каюта. Щом стигнаха до вратата, той я отключи и направи път на Катрин.

Когато влязоха вътре, Дантон заключи и я прегърна. После започна дълго и страстно да я целува.

— Катрин — промълви той, — обичам те!

Усети сълзите ѝ върху бузата си. Тя си пое дълбоко въздух.

— Прости ми, че се съмнявах в теб. И аз те обичам, но може би не достатъчно. Трябваше да ти вярвам, Дантон... Трябваше да ти имам доверие.

— Да. — Той повдигна с пръст брадичката ѝ. — Никога не се съмнявай в любовта ми, Катрин. Никога!

— Никога — поклати глава тя и посегна към ръката му. Когато видя раните, ахна. — Нека се погрижа за теб.

Катрин се отправи към мивката в ъгъла. Ръцете му горяха и му се искаше да ги поохлади във водата.

След като наля вода в легена, Катрин откачи кърпата:

— Потопи ръцете си.

Той се подчини, но вместо облекчението, което търсеше, усети щипане.

— Господи...

— Не обичам да те виждам ранен — прошепна тя, като плискаше дланите му с вода. — Обещай ми, че повече никога няма да се нараняваш!

Дантон не можеше да предскаже какво ще се случи, когато се върнеше в Испания. Затова само се усмихна мрачно и не каза нито дума.

Легенът се напълни с мръсотия и кръв. Катрин взе малко парче лен и започна да почиства дланите му. Косата ѝ падаше свободно върху раменете. Тя бързо я отмахна и продължи заниманието си. Нежното докосване на пръстите ѝ правеше болката по-поносима.

— Не ми обеща — каза тя, докато изстискваше кърпата.

— Не мога.

Дантон направи гримаса, когато тя почисти една по-дълбока рана на палеца му. Катрин остана с прикован в ръцете му поглед.

— Какво ще правим сега?

Дантон се отдръпна. Искаше да я погледне в очите.

— Ще дойдеш ли с мен в Испания? Имам намерение да върна диамантите и да възвърна титлата си. — Взе кърпата и избърса ръцете си. — Не мога да ти обещавам, че кралят ще прояви снизходителност към мен. Все пак, когато бях Кралят на пиратите, преследвах корабите му.

— Не съм свършила с ръцете ти — каза тя с треперещ глас, без да разбира добре думите му. Едва преглъщаше сълзите си, а той не искаше да я вижда толкова разстроена. Взе ръцете му в своите и промълви: — Трябва да ги превържа.

Дантон се отдръпна със свито сърце.

— Тогава накъсай кърпата на парчета.

Тя бързо се подчини и уви парчетата около дланите му.

— Може да се наложи да те зашия. — Катрин сведе ресници. Когато отново го погледна, в очите ѝ имаше сълзи. — Нямам игла и конец...

— Ако трябва, Танала ще ме зашия, когато се приберем у дома.

Катрин заплака тихо, но с толкова болка, че раменете ѝ потрепераха.

— Не бих понесла, ако отново те хвърлят в затвора!

— Трябва да рискувам — отвърна той. — Без името си не мога да предложа нищо на теб и Мадлен. Какъв живот ще живеем в изгнаничество? Постоянно ще трябва да се озъртаме. Не бих могъл да искам това от теб.

— Значи никога не си нападал заради плячката? — рече с далечен глас. — Винаги е било заради честта ти. Само хора като Сади се бият от алчност.

Тя се обърна и тръгна към вратата. Слънцето хвърляше златни отблясъци в косата ѝ. Той се приближи и сложи ръце на раменете ѝ. Тя заговори сякаш на прозореца:

— Защо диамантите бяха тук?

— Когато бях в Занзибар — обясни той, — взех от Сади една кожена торбичка.

— Когато се би с него? — попита тя.

— Да. Вътре имаше карта и голям диамант.

— Един от диамантите, които е отнел от теб или по-точно от твоя крал?

— Да.

Дантон прокара пръсти по шията ѝ. По бузите ѝ имаше прах и драскотини.

— Катрин, погледни ме.

Тя се подчини. Очите ѝ отново бяха окъпани в сълзи.

— В торбичката имаше карта на диамантите, които беше заровил тук, на Острова на изгубените души.

— Но защо е направил това?

— Защото нямаше да може да ги продаде, без да привлече внимание върху себе си. Дори и човек като Сади е безсилен пред властите. Заровил диамантите на моя остров, защото не е предполагал, че ще можем да стигнем до брега. Когато разбрал, че живея тук, се върнал и...

— Как... — облиза тя пресъхналите си устни. — Как е разбрал къде се намираш?

— Това не е важно — отвърна кротко Дантон.

— Тревор Тейт — прошепна тя. — Тогава ти ми каза, че съм направила ужасна грешка, като съм запалила този огън, и се оказа прав. — По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Катрин, чуй ме! — Хвана здраво раменете ѝ, без да обръща внимание на щипещата болка. — Не си направила нищо, за да ми навредиш. Напротив, стори всичко, за да ме спасиш. Катрин! — Дантон плъзна ръце по шията и обхвана лицето ѝ с длани. — Обичам те!

— И аз те обичам! — прошепна тя.

Дантон усети как тялото ѝ затрепери.

— Искам да се ожена за теб. Ако пожелаеш, ще живеем в Париж. Ще бъда добър баща на Мадлен. Господ да ми е на помощ, обичам я, сякаш е моя собствена дъщеря. — Дантон прегърна Катрин, омаян от топлината и силата, която тя излъчваше. — Искам ви и двете.

Катрин изхълца:

— Да... Ще се омъжа за теб. Ще заминем заедно за Испания и ще върнем името ти, Дантон!

Дантон я целуна по бузите, носа и накрая по устните. Бяха толкова топли и покорни, че той опиянен затвори очи.

— Ще бъдем заедно — прошепна той — и ще бъдем щастливи. Господи, моля се само кралят да прояви милост! Ако не го направи...

— Замълчи! — постави тя пръст на устните му. — Каквото и да стане, аз ще бъда с теб, Дантон. Винаги!

Той запечата обета ѝ с целувка:

— Ти си моя, моя малка дива маймунке!

Катрин отвърна на целувката му, а нежният ѝ смях го погъделичка и изненада. Вдигна глава, щастлив от радостта в очите ѝ.

— Преди не ми беше ясно защо ме наричаш така — каза тя. Дантон я погледна учудено и Катрин обясни: — Нямам козина, нито опашка. Не бърборя и не се катеря по дърветата. Дори не подскачам по палмите, за да привлека вниманието ти. — Целуна го нежно по наболата брада. Подсмръкна и примигна няколко пъти, за да върне назад напирещите сълзи. — Като си помисля сега, това е подходящ прякор.

— И защо мислиш така, скъпа? — попита Дантон нежно. За него беше истинско блаженство да я държи в прегръдките си.

Катрин го целуна:

— Защото ме караш да се чувствам така, сякаш мога да плувам във въздуха с крила. — Тя го погледна влюбено. — Караш ме да летя, Дантон.

ЕПИЛОГ

Септември 1721 година, остров Кристобал

— Дантон, какво си направил?

Катрин седна до съпруга си. Широките ѝ поли се разстлаха около нея като розов облак. Дватамата наблюдаваха Мадлен, която копаеше в пясъка с лопатка.

— Нищо, което да заслужава вниманието ти, скъпа. — Той полегна на една страна, кръстоса дългите си крака и се облегна на лакът. — Мади, опитай малко по-вляво.

— Изобщо не става дума за безпокойство — отрече разпалено Катрин.

Дантон, без да откъсва поглед от Мадлен, каза дяволито:

— Ти винаги се безпокоиш...

— Тук ли, татко? — прекъсна го Мадлен. Според Катрин това беше точно навреме. Дантон бе прав, но не ѝ се искаше да го признава.

— Да, кукличке — отговори Дантон и повдигна едното си коляно. — Опитай ей там.

Мадлен започна да копае нова дупка, може би вече шестата поред. Тропическото слънце се изливаше върху дългата ѝ до кръста коса, оцветявайки я в златисто като тази на Катрин. През последните две години малката беше порасла с около седем сантиметра и вече бе загубила ангелското си лице. Очите на Катрин се изпълниха със сълзи на носталгия. Мадлен вече не беше бебе, а истинска малка госпожица. Другата седмица предстоеше шестият ѝ рожден ден.

— Какво си направил, Дантон? — Катрин събра ръце в скута си. — Не си заровил нещо за нея, нали? Колкото и да ми е неприятно да го призная, тя е твърде голяма, за да повярва, че на твоя плаж има заровено съкровище.

— Нашият плаж — поправи я Дантон и прибра немирна къдрица зад ухото ѝ. Нежното му докосване я караше да се чувства желана и красива дори и сега, когато не знаеше какво да мисли за външния си вид. Той я погали по скулите с топли пръсти. — А ако някоя

дреболийка е била заровена в пясъка, нямам и представа как може да е попаднала там.

Катрин не можа да сдържи усмивката си:

— Лъжец!

Докато Мадлен беше заета с копаене в пясъка, приближи се Антонио. Зад него подтичваха Докобе, Разана и Пус-пус. Както винаги, испанецът излъчваше бдителност, а лицето му беше като излято в някакъв мрачен калъп, който Катрин отдавна се беше отказала да разчупи. Вече бе разбрала, че Антонио не е човек на усмивките и в очите му рядко проблясваха весели искрици, но беше предан. Бе започнала да се чувства приятно в неговата компания. Присъствието му в къщата придаваше някакво спокойствие наред с веселите викове на Дантон и Мадлен, когато играеха своите глупави игри.

— Капитане. — Кожата на Антонио бе придобила кафяв тен от последното му пътешествие на „Кристовал Експортс“, от което се бе завърнал преди час. Държеше в ръка писмо и поздрави учтиво на испански. — Госпожо, днес изглеждате добре.

Антонио все още беше пестелив на думи, но сега Катрин поне можеше да говори с него. Дантон беше научил нея и Мадлен на испански и Катрин можеше да проведе приличен разговор, макар и да не знаеше много добре езика.

— Благодаря, Антонио. Добре съм.

— Здравей, Антонио! — Мадлен беше коленичила и бе набрала нагоре басмената си рокличка. Загреба пълна лопатка пясък от дупката и погледна намръщено вътре.

— Здравей, мъниче! — кимна Антонио.

Дантон седна, подгъна крака под себе си и взе писмото от Антонио.

— Не знам защо все още продължаваш да ме наричаш „капитане“. Нали вече ти командваш „Фурия“?

— Ти винаги си капитан.

Катрин беше чувала този спор и преди и не можеше да не се съгласи с Антонио. Въпреки че Дантон отдавна се бе отказал да преследва кораби, той все още изглеждаше като капитан. През последните две години се бе опитал да посмекчи външния си вид, но без особен успех. Беше поскъсил косата си и сега краищата ѝ опираха в яката на черната му риза. Златното кръстче, което някога се люлееше

на ухото му, бе заменено с едва забележима сребърна точица. Катрин пазеше кръстчето в кутията си за бижута като спомен от пиратските години на мъжа си. Въпреки всичко, Дантон Луиз Кристобал в този си вид я беше спасил в Мадагаскар.

— Писмото от Джеймс ли е? — попита тя и се наведе да надникне в плика в ръката на Дантон.

— Да.

Настроението на Катрин се повиши:

— Отвори го и го прочете на глас.

Тя прошумоля разсеяно с полите си и се наведе, за да чува по-добре. Последната вест от някогашния английски моряк и млад пират беше дошла преди шест месеца. Две години преди това Дантон му беше направил предложение да посещава училище в Англия на пълна издръжка. Ако след дванадесет месеца Джеймс все още искаше да живее на остров Кристобал, можеше да се завърне.

Но минаха две години, а Джеймс беше останал в Лондон. Дантон разчупи парчето червен восък, разгъна хартията и се втренчи в написаното.

— Джеймс пише, че четенето и правописът му се подобрили дотолкова, че вече му харесва да седи зад бюрото си и да съчинява. Написал е... — Дантон замълча за момент, после лицето му потъмня. — Написал е роман за пиратите от Индийския океан, показал го на професора си и той заявил, че Джеймс има голям талант и му уредил среща с издател.

— Издател! — грейна лицето на Катрин. — Само си помисли! Нашият Джеймс — писател! Как е озаглавил романа си?

Дантон промърмори с наведена глава:

— Нарекъл го е „Кралят на пиратите“ и не се смущава да използва моите минали дела, за да изобрази главния си герой.

— О, Дантон! — засмя се Катрин. — Ще станеш известен!

— Не искам да бъда известен! — Дантон отново се втренчи в писмото и прочете: — „Поздрави всички и им кажи, че ще ви навестя, когато обстоятелствата позволят. Често си мисля за вас, особено за Мадлен. Ваш Джеймс Еври.“

— Е, не е ли чудесно? — Катрин искрено се наслаждаваше на недоволното изражение на Дантон. Намираше за чудесно, че Джеймс е открил своето призвание, дори и да беше използвал приключенията на

съпруга ѝ. — След като не сме казали на Джеймс и тъй като сега се чувствам прекрасно и сме сигурни в добрия изход на нещата, трябва да му пишем незабавно за...

— Татко, не искам да копая повече! — Мадлен седна и нетърпеливо захвърли лопатката.

— Не се отказвай, Мади. — Дантон остави писмото и отиде до Мадлен. Когато стигна при нея, той посочи с босия си крак една вдлъбнатина в пясъка. — Ето тук, копай на това място. — После се опита да ѝ помогне, като използваше пръстите на краката си като гребло.

Катрин чу тих смях, обърна се и видя Антонио, който се усмихваше под мустак. Значи все пак не беше безнадежден случай. Въздъхна щастливо и се замисли.

Седмица след битката на брега със Сади тя, Мадлен, Дантон и целият екипаж на „Фурия“ се отправиха за Испания. Катрин се срещна с краля, който беше хвърлил Дантон в затвора. Преди това го мразеше, но след аудиенцията при него се почувства съвсем различно.

Дантон се върна на мястото си до Катрин, взе ръката ѝ и я погали нежно с пръст по дланта:

— Очите ти са замислени, прекрасна моя. Какво има?

— Спомних си за крал Филип. — Тя срещна погледа на Дантон. — Искаше ми се да мога да го мразя за това, че ти е причинил толкова мъки, но когато го срещнах, не можех. Беше ми жал за него. Дори и когато му връщаше диамантите, кралица Елизабет беше тази, която ти поднесе извинението, върна ти титлата и каза, че това изобщо не е трябвало да се случва.

— Съпругата може да бъде избавлението на мъжа — рече тихо Дантон и Катрин си спомни думите на Рениала в деня, когато Кралят на пиратите я беше завел да гледат събирането на иланг-иланговите цветове. Според старицата Катрин бе дошла на острова, за да спаси Дантон.

Но въпреки това Катрин бе убедена, че именно Дантон я беше спасил от ужасна грешка. След като напуснаха Испания, заминаха за Париж, за да посетят гробовете на баща ѝ и брат ѝ и да купят за тях надгробни камъни, точно както бяха направили в Мадрид за Елена и Естебан Кристобал. Но родното ѝ място вече не я вълнуваше така, както, в младостта ѝ. Почувства се притеснена и ограничавана.

Блъсканицата ѝ се струваше непоносима след спокойствието на острова. Но все пак във Франция направиха нещо, което нямаше да могат да направят на острова — ожениха се. След това заминаха за Англия, за да посетят Джеймс и после — направо у дома. У дома.

Дълго време за нея това беше Париж. Сега домът ѝ беше тук, на острова на Дантон. Името Остров на изгубените души вече изглеждаше неподходящо. Когато Дантон се захвана с нова дейност, Катрин му бе намекнала, че не бива писмата да започват с такъв зловещ адрес, за да не отблъскват потенциалните клиенти. Дантон бе започнал да изнася иланг-илангово масло за такива далечни страни като Китай и Рейниаро водеше операциите. Островитяните печелеха доста. Не само в пари, но и разширяваха селото си с нови къщи и хора. Почти всички от предишния екипаж на Дантон имаха съпруги и деца. Едуардо се бе оженил за Мия и към края на годината вече очакваха второто си дете.

Всичко се беше променило, но най-вече Дантон. Походката му бе станала по-лека, държеше челото си вдигнато, усмихваше се, смееше се. Беше спокоен. Катрин никога преди не го беше виждала толкова хубав и жизнен. Обичаше го с цялото си сърце. А и скоро щеше да има...

— Намерих нещо! — прекъсна мислите ѝ радостният вик на Мадлен. — Кутия!

— Изкопай я — насърчи я Дантон, ухилен до уши.

Катрин поклати глава и смъмри съпруга си:

— Наистина си заровил нещо!

Дантон се усмихна. Мадлен извади малка месингова кутийка и изтича да я покаже на баща си:

— Виж!

— Вдигни капака, кукличке!

Мадлен бавно я отвори и надникна вътре. Усмихна се широко на Дантон и бузите ѝ порозовяха. После вдигна бижутото и то проблесна на слънцето. На златна верижка бяха нанизани рубини с размери на грахово зърно.

— Рубинена огърлица!

— Само си представи! Сигурно някой пират я е заровил тук за дамата на сърцето си! — Дантон взе огърлицата от ръцете ѝ и ѝ направи знак да се наведе, за да я закопчае на врата ѝ.

Малката го прегърна, а после се отдръпна:

— Вече не съм малка, татко. Не си смуча пръста и не издавам тайни.

Дантон вдигна учудено вежди.

— Знам, че ти си заровил огърлицата — кимна тя, — но ако си решил да се преструваш, че не си го направил, нямам нищо против.

— Аз... — Оправданията замряха на устните му и той само успя да промърмори: — Дявол да го вземе!

— Това е испанска ругатня — каза бързо Мадлен. — Антонио ми каза.

Дантон се обърна и погледна сърдито през рамо към Антонио, който само сви безпомощно рамене.

— Не трябва да говориш лоши думички пред бебето. — Мадлен плъзна малката си ръка по закръгления корем на Катрин и го погали.

Катрин се размърда, опитвайки да се намести по-удобно.

— По-добре я послушай, Дантон. Тя е доста умна за възрастта си. Може първата дума на бебето да бъде онази, която първо си ми казал. Всички знаем коя е тя.

— Дори и аз — вметна Мадлен. — Бях с мама, когато я каза. Но повече не бива да се изпускаш, особено следващата седмица.

— Какво ще стане следващата седмица? — попита Дантон.

Катрин и Мадлен се спогледаха съзаклятнически, после дъщерята погледна Дантон право в очите и рече сериозно:

— Тогава мама ще има бебе. На моя рожден ден. И знаете ли какво още?

— Мм? — казаха едновременно Дантон и Катрин.

— Ще бъде сестричка и ще се казва Нанет!

Издание:

Стеф Ан Холм. Кралят на пиратите

ИК „Хермес“

ISBN: 954-459-130-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.